

Melissa De La Cruz

Sânge Albastru

Vol. 2 – Bal Mascat

Unu.

Porumbeii acoperiseră întreaga Piață San Marco.

Sute de porumbei: grași, gri, îndesați și tăcuți, ciugulind bucățele de sfogliatelle și firimituri de pane uva, lăsate în urmă de turiștii neglijenți. Era ora amiezii, dar soarele era ascuns dincolo de pătura de nori și un lințoliu mohorât acoperea orașul. Gondolele erau aliniate la docuri, goale, cu gondolieri în cămăși dungate sprijinindu-se în vâsle și așteptându-și clienții. Nivelul apei era scăzut, fiind vizibile urmele negre pe care apele crescute le lăsaseră pe fațadele clădirilor.

Schuyler Van Alen își odihni coatele pe măsuța șubredă a cafenelei și își puse capul în palme, astfel încât vârful bărbiei era ascuns în puloverul pe gât cu trei numere mai mare. Era un vampir cu Sânge Albastru, ultima din familia Van Alen – o fostă familie de vază în New York, ale cărei influență și bogăție jucaseră un rol extrem de important la construirea actualului Manhattan. Cândva în trecut, numele de Van Alen fusese sinonim cu putere, privilegiu și favoruri. Dar asta se întâmplase cu mult timp în urmă, iar averea familiei se micșora vertiginos de ani buni: Schuyler era mai degrabă obișnuită să fie strânsă la pungă decât să dea năvală prin magazine la cumpărături. Hainele ei – puloverul negru pe gât care îi ajungea dincolo de șolduri, colanții, geaca militară și bocancii de motociclist – erau cumpărate de la mâna a doua.

Pe oricare altă fată, această combinație jerpelită ar arăta ca ținuta unui vagabond cu hainele aruncate la întâmplare, dar pe Schuyler era sinonimă cu vița nobilă și îi scotea în evidență și mai bine trăsăturile delicate. Cu tenul ei alb ca fildeșul, ochii adânci, de un albastru intens, și părul negru cu irizații albăstrii, era o ființă uluitoare, incredibil de adorabilă. Frumusețea îi era subliniată și mai mult atunci când zâmbea, deși nu erau prea multe șanse să se întâmple așa ceva în dimineața aceasta.

— Hai, înveselește-te, zise Oliver Hazard-Perry, ducând o ceșcuță de espresso la buze. Orice s-ar întâmpla, sau nu s-ar întâmpla, cel puțin am luat și noi o minivacanță. Și nu-i așa că orașul este splendid? Haide, trebuie să recunoști că este de preferat să fi blocat la Veneția decât în laboratorul de chimie!

Oliver era prietenul lui Schuyler încă din copilărie – un tânăr frumos, cu părul ondulat, cu zâmbet atrăgător și ochi migdalați și blânzi. El era confidentul și acolitul ei, și, după cum aflase recent, era și Conduitul ei uman – conform tradiției, asistentul și mâna dreaptă a unui vampir, o funcție de servitute oficială. Oliver fusese cel care reușise să aranjeze călătoria la Veneția într-un timp atât de scurt. Își convinsese tatăl să le dea și lor voie să vină cu el în călătoria de afaceri pe care o întreprindea în Europa.

În ciuda cuvintelor de încurajare ale lui Oliver, Schuyler era posomorâtă. Era ultima lor zi la Veneția și nu descoperiseră nimic. Măine urmau să zboare înapoi spre New York cu mâna goală, iar această călătorie avea să fie un eșec total.

Începu să dezlipească eticheta de pe sticla de Pellegrino, cu grijă, fără a o rupe, așa că rămase într-un final în mână cu o bucată de hârtie lungă și verde. Nu voia să renunțe așa curând.

Cu aproape două luni în urmă, bunica lui Schuyler, Cordelia Van Alen, fusese atacată de un Sânge Argintiu, dușmanii de moarte ai vampirilor cu sânge albastru. Schuyler aflase de la Cordelia că, la fel ca și cei cu Sânge Albastru, vampirii cu Sânge Argintiu erau îngeri căzuți, blestemați să-și trăiască viața eternă pe pământ. Oricum, spre deosebire de cei cu Sânge Albastru, vampirii cu Sânge Argintiu îi juraseră supunere Prințului Raiului, lui Lucifer însuși, și refuzaseră să se conformeze Codului Vampirilor, un set de reguli stricte de etică, despre care cei cu Sânge Albastru credeau că îi va ajuta să se reîntoarcă în Paradis.

Cordelia fusese tutorele legal al lui Schuyler, care nu își cunoscuse niciodată părinții: tatăl ei murise înainte de a se naște ea, iar mama intrase în comă imediat ce îi dăduse naștere. De-a lungul întregii copilării a lui Schuyler, Cordelia fusese rezervată și distantă, dar ea era singura familie pe care o avea pe lume și, oricum ar fi stat lucrurile, își iubise bunica.

— Era sigură că va fi aici, zise Schuyler, aruncând firimituri de pâine porumbeilor adunați sub masa lor. Asta tot repeta de când ajunseseră la Veneția. Atacul aceluia Sânge Argintiu o lăsase pe Cordelia slăbită, dar chiar înainte ca bunica ei să treacă în starea pasivă (vampirii cu Sânge Albastru sunt ființe nemuritoare care se reîncarnează perpetuu), o îndemnase pe Schuyler să-și găsească bunicul pierdut, pe Lawrence Van Alen, despre care ea credea că deținea cheia înfrângerii celor cu Sânge Argintiu. Cu ultima suflare, Cordelia o sfătuisese pe Schuyler să plece la Veneția și să străbată străduțele și canalele șerpuitoare în căutarea lui.

— Dar am căutat peste tot. Nimeni nici măcar nu a auzit de Lawrence Van Alen sau de doctorul John Carver, oftă Oliver, adăugând că deja întrebaseră de zeci de ori pe la universitate, la Harry's Bar de la Cipriani, și la fiecare hotel, vilă și pensiune. John Carver fusese un nume pe care Lawrence și-l luase în perioada constituirii coloniei Plymouth.

— Știu, încep să cred că nici nu a existat vreodată, zise Schuyler.

— Poate că s-a înșelat – era prea slăbită, dezorientată și confuză atunci când te-a trimis aici, sugeră Oliver. S-ar putea să umblăm după potcoave de cai morți.

Schuyler cugetă la această posibilitate. Poate Cordelia se înșelase și poate Charles Force, liderul celor cu Sânge Albastru, până la urmă avea dreptate. Dar pierderea bunicii ei o afectase teribil și Schuyler era hotărâtă să îndeplinească ultima dorință a Cordeliei.

— Nu pot gândi așa, Ollie. Dacă fac asta, atunci înseamnă că renunț. Trebuie să-l găesc. Trebuie să-mi găesc bunicul. Mă doare foarte rău să mă gândesc la ce a zis Charles Force...

— Ce a zis? Întrebă Oliver.

Schuyler îi amintise de o conversație pe care o avusese cu Charles Force înainte de a pleca, dar nu-i dăduse prea multe detalii.

— A zis... Schuyler închise ochii și își aduse aminte de întâlnirea tensionată.

Se dusese să-și viziteze mama la spital. Allegra Van Alen era la fel de frumoasă și de îndepărtată ca întotdeauna, o femeie care stătea prinsă între viață și moarte. Intrase într-o stare catatonică la scurt timp după ce se născuse Schuyler. Schuyler nu fusese deloc surprinsă să vadă că mama ei mai avea un vizitator.

Charles Force stătea îngenunchat lângă pat, dar se ridică repede și-și șterse ochii când o văzu pe Schuyler.

Lui Schuyler îi fu milă de Charles. Cu doar o lună în urmă, crezuse că este întruchiparea răului, ba chiar îl acuzase că este un Sânge Argintiu. Se înșelase amarnic.

Charles Force era Mihail, Cel cu Inima Curată, unul dintre arhanghelii care aleseseră de bunăvoie să părăsească Raiul pentru a-și ajuta semenii care fuseseră alungați în timpul revoltei lui Lucifer și blestemați să trăiască pe pământ ca vampiri cu Sânge Albastru. Era un vampir pentru că așa alesese el să fie, și nu drept pedeapsă a vreunui păcat. Mama ei, Allegra Van Alen, era singurul vampir care avea același statut. Allegra era Gabrielle, adică Gabriel, Neprihănitul, Virtuozul. Mihail și Gabriel au o istorie îndelungată și încurcată. Erau gemeni vampiri, legați prin jurământ de sânge unul de altul și se născuseră frate și soră în acest ciclu de existență.

Legământul era un fel de jurământ etern între cei cu Sânge Albastru, dar Gabrielle își încălcase jurământul atunci când se căsătorise cu însoțitorul ei uman, tatăl lui Schuyler, un Sânge Roșu.

— Știi de ce este mama ta în comă? Sau dorește să fie în comă? O întrebase Charles.

Schuyler dădu din cap.

— A jurat să nu-și mai ia nici un alt însoțitor după ce tatăl meu a murit. Cordelia zicea că probabil voia și ea să moară.

— Dar nu poate muri. Este vampir. Așa că trăiește, zise Charles cu amărăciune. Dacă asta poate fi numită viață.

— Este alegerea ei, spuse Schuyler pe un ton plat. Nu-i plăcuse aluzia critică din cuvintele lui Charles.

— Alegere, bombăni Charles. Un concept romantic și nimic mai mult. Se întoarse spre Schuyler.

— Am auzit că pleci la Veneția.

Schuyler dădu din cap.

— Plecăm mâine. Ca să-l găsec pe bunicul meu, zise ea. Se spune că fiica lui Gabrielle ne va conduce către mântuire, îi spusese bunica ei. Doar el știe cum să îi înfrângi pe cei cu Sânge Argintiu. El te va ajuta.

Cordelia îi explicase că de-a lungul istoriei lumii, cei cu Sânge Argintiu îi vânaseră pe cei cu Sânge Albastru, hrănindu-se cu sângele și amintirile lor. Ultimele atacuri cunoscute avuseseră loc în colonia Plymouth, când vampirii traversaseră oceanul către Lumea Nouă. Patru sute de ani mai târziu, la New York, când Schuyler tocmai începuse anul doi la școala de elită Duchesne, atacurile începuseră din nou. Prima victimă fusese o colegă - Aggie Carondolet. La scurt timp după moartea lui Aggie, atacurile se întetiseră. Ceea ce o tulbura pe Schuyler cel mai mult era că atacurile erau îndreptate asupra adolescenților cu Sânge Albastru, în perioada lor cea mai vulnerabilă - între cincisprezece și douăzeci și unu de ani, când ei încă nu dețineau controlul asupra propriilor puteri.

— Lawrence Van Alen este un paria, un proscris, zise Charles. Dacă te duci la Veneția, nu vei descoperi nimic, doar confuzie și durere.

— Nu-mi pasă, mormăi Schuyler cu ochii în pământ. Își apucă marginea puloverului și începu să se joace cu ea. În continuare refuzați să admiteți că cei cu Sânge Argintiu s-au întors. Și deja mult prea mulți dintre noi au fost luați.

Ultimul atac avusese loc după înmormântarea bunicii ei. Summer Amory, debutanta anului trecut, fusese descoperită fără pic de sânge în apartamentul său din Trump Tower. Cel mai rău lucru legat de cei cu Sânge Argintiu era faptul că ei nu aduceau moartea - nu - ci o soartă mult mai rea decât moartea. Codul Vampirilor le interzicea în mod expres să efectueze Caerimonia Osculor, Sărutul Sacru, hrănirea cu sânge, asupra semenilor lor. Acest ritual avea reguli extrem de stricte. Oamenii nu trebuiau niciodată supuși abuzului sau goliți complet de sânge.

Dar Lucifer și legiunile sale au descoperit că dacă efectua Sărutul pe un alt semen vampir în loc de ființe umane, deveneau mult mai puternici. Sângele Roșu deținea forța vitală a unei singure ființe, pe când Sângele Albastru era mult mai puternic, deținând forțe enorme de cunoaștere. Cei cu Sânge Argintiu consumau sângele și amintirile unui vampir, sorbindu-le până la anihilarea completă, determinându-l pe cel cu Sânge Albastru să devină un prizonier într-o conștiință dementă. Sângele Argintiu era de fapt o serie întreagă de ființe încarcerate pentru totdeauna într-un singur înveliș. Monstruozitatea.

Cuta de încruntare de pe fruntea lui Charles Force se adânci.

— Cei cu Sânge Argintiu au fost alungați. Este imposibil. Există o altă explicație pentru ceea ce s-a întâmplat. Comisia investighează...

— Comisia nu a făcut nimic! Comisia nu va face nimic nici în continuare! Îl contrazise Schuyler.

Știa povestea de care se agăța Charles Force - conform căreia cei cu Sânge Albastru câștigaseră bătălia finală în Roma antică. Atunci el îl învinsese pe însuși Lucifer, cunoscut la acea vreme sub masca unui Sânge

Argintiu nebun pe nume Caligula, și îl trimisese în flăcările iadului, cu spada sa de aur.

— Cum crezi, oftă Charles. Nu te pot opri să te duci la Veneția, dar trebuie să te avertizez că Lawrence nu este nici măcar pe jumătate bărbatul pe care îl credea Cordelia.

O apucă pe Schuyler de bărbie, în timp ce aceasta se uita la el sfidătoare.

— Ar trebui să ai grijă, fiică a Allegrei, spuse el pe un ton mai blând.

Schuyler se cutremură la amintirea atingerii lui. Ultimele două săptămâni nu dovediseră altceva decât că Charles Force știa despre ce vorbește. Poate că Schuyler ar face bine să nu mai pună atâtea întrebări, să se întoarcă la New York și să fie o fată Sânge Albastru cuminte. Una care nu pune la îndoială motivele sau acțiunile Comisiei. Una a cărei singură problemă era cu ce să se îmbrace la Balul Celor Patru Sute de la St. Regis.

Își suflă bretonul din ochi și se uită rugător la prietenul ei așezat de partea cealaltă a mesei. Oliver îi fusese un susținător credincios. Stătuse lângă ea în decursul momentelor grele și în zilele haotice ce urmaseră înmormântării bunicii ei.

— Știu că e aici, îl simt, zise Schuyler. Mi-aș dori să nu plecăm așa de repede.

Puse sticla, cu eticheta ruptă, înapoi pe masă.

Chelnerul sosi cu nota de plată și Oliver îi strecură repede cardul de credit înainte ca Schuyler să poată protesta.

Deciseră să ia o gondolă pentru un ultim tur al orașului vechi. Oliver o ajută pe Schuyler să urce în barcă și cei doi se așezară pe pernele de catifea în același timp, iar brațele li se atinseră. Schuyler se retrase puțin, simțindu-se jenată de apropierea fizică. Asta era o chestie nouă. Înainte se simțise mereu în largul ei cu Oliver. Crescuseră împreună - bălăceală în pielea goală în lacul din spatele casei din Nantucket a bunicii ei, noapți petrecute împreună dormind unul lângă altul în același sac de dormit dublu. Erau la fel de apropiați ca niște frați, dar în ultimul timp descoperise că reacționa la prezența lui cu o stângăcie pe care nu și-o putea explica. Era ca și cum s-ar fi trezit într-o bună zi și ar fi descoperit că prietenul ei cel mai bun era un băiat - și încă unul care arăta foarte bine.

Gondolierul împinse barca de la ponton și își începură lentă călătorie. Oliver făcea fotografii și Schuyler încerca să se bucure de peisaj. Dar oricât de frumos ar fi fost orașul, tot simțea un val de neajutorare și nefericire. Ce va face dacă nu-l găsea pe bunicul ei? În afară de Oliver, nu mai avea pe nimeni. Era fără apărare. Ce se va întâmpla cu ea? Cel cu Sânge Argintiu - dacă fusese un Sânge Argintiu - aproape o omorâse de două ori deja. Își duse mâna la gât, ca pentru a se apăra de atacurile din trecut. Cine știa dacă sau când se va întoarce? Și vor înceta aceste atacuri așa cum spera Comisia - sau vor continua, așa cum bănuia ea, până când vor fi luați cu toții?

Schuyler tremură, deși era cald, se uită pe malul celălalt canalului și văzu o femeie care ieșea dintr-o clădire.

O femeie care i se părea ciudat de cunoscută.

Nu se poate, se gândi Schuyler. Este imposibil. Mama ei era în comă, într-un salon de spital din New York. În nici un caz nu putea fi în Italia. Sau putea? Era poate ceva legat de Allegra despre care Schuyler nu știa?

Aproape ca și cum ar fi auzit-o, femeia se uită direct în ochii lui Schuyler.

Era mama ei. Era sigură de asta. Femeia avea părul blond al mamei sale, precum și nasul subțire, aristocratic, aceeași pomeți, aceeași siluetă mlădioasă și aceiași ochi verzi strălucitori.

— Oliver... este... oh, Doamne! Exclamă ea, luându-l pe prietenul ei de geacă. Arată înnebunită cu degetul spre mal.

Oliver se întoarce.

— Ce-ai zis?

— Femeia aceea... cred că... este mama! Uite-o! Zise Schuyler, arătând spre o siluetă care alerga repede și dispăru într-o mulțime de oameni care părăseau Palatul Dogilor.

— Ce tot zici acolo? Întrebă Oliver, uitându-se cu atenție pe trotuarul indicat de Schuyler. Femeia aia? Tu vorbești serios? Sky, ți-ai pierdut mințile? Mama ta este într-un spital din New York. Și este catatonică, spuse Oliver nervos.

— Știu, știu, dar... uite-o din nou - ea este, jur pe ce am mai scump, ea este!

— Unde crezi că pleci? O întrebă Oliver în timp ce Schuyler se ridica în picioare. Ce te-a apucat? Stai puțin! Sky, stai jos! Zise el și mormăi în barbă: Asta e o mare pierdere de vreme.

Ea se întoarce spre el și îl țintui cu privirea.

— Nu te-a obligat nimeni să vii cu mine, să știi.

Oliver oftă.

— Mda. Ca și cum ai fi venit singură la Veneția? Tu nici măcar nu ai ajuns până în Brooklyn.

Oftă zgomotos și continuă s-o privească atent pe femeia blondă, nerăbdătoare să se dea jos din gondola care se mișca prea încet. Oliver avea dreptate: îi era datoare pentru că venise cu ea la Veneția și o irita faptul că era așa de dependentă de el. Îi spuse asta.

— Este normal să fi dependentă de mine, îi explică Oliver cu răbdare. Eu sunt Conduitul tău. Este responsabilitatea mea să te ajut să călătorești prin lumea oamenilor. Nu mi-am dat seama că asta va însemna să fiu și agentul tău de turism, dar hei, cine sunt eu să comentez!

— Atunci ajută-mă! Izbucni Schuyler. Trebuie să mă duc... zise ea agitată. Dar se hotărî și sări din gondolă pe trotuar dintr-un singur salt grațios - un salt pe care nici un muritor nu ar fi putut să-l facă, deoarece gondola era la nouă metri distanță de cea mai apropiată marciapiede.

— Așteaptă! Schuyler! Strigă Oliver. Andiamo! Segua quella ragazza! Continuă el, spunându-i gondolierului să o urmărească pe Schuyler, nefiind foarte sigur că barca cu vâsle era cea mai bună modalitate de a urmări un vampir care se mișca extrem de repede.

Schuyler observă cum i se ascut simțurile. Știa că se mișcă foarte repede – atât de repede, încât simțea că toată lumea din jur stătea pe loc. Cu toate acestea, femeia se mișca la fel de repede, dacă nu chiar mai repede, alunecând pe deasupra canalelor înguste care împânzeau orașul, trecând pe lângă bărci cu motor și îndreptându-se către cealaltă parte a insulei. Dar Schuyler se ținea după ea, cele două creând o umbră de mișcare pe fundalul orașului. Schuyler se trezi extrem de animată de această urmărire, ca și cum și-ar fi întins niște mușchi pe care nu știa că-i are.

— Mamă! Strigă ea într-un final disperată, uitându-se cum femeia face un salt grațios dintr-un balcon către o intrare ascunsă.

Dar femeia nu se întoarce și dispăru repede dincolo de ușa unui palazzo.

Schuyler sări la rândul ei urmând același traseu, își recapătă suflul și o urmă pe femeie înăuntru, mai hotărâtă ca niciodată să descopere adevărata identitate a femeii misterioase.

Doi.

Mimi Force trecu în revistă mulțimea de persoane silitoare adunate în Sala Jefferson de la Școala Duchesne și oftă fericită. Era târziu într-o după-amiază de luni, programul de școală se încheiase și întâlnirea săptămânală a Comisiei era în toi. Adolescenți cu Sânge Albastru sânguincioși erau adunați în grupuri la masa rotundă, discutând ultimele detalii legate de petrecerea anului: Balul Celor Patru Sute.

Blonda cu ochi verzi Mimi și fratele ei geamăn, Jack, erau printre tinerii vampiri care ieșeau la rampă cu ocazia balului de anul acesta. Era o tradiție care venea din negurile istoriei. Acceptarea ca membru în cadrul Comisiei, un grup de vampiri secret și extrem de puternic care conducea New Yorkul, fusese doar primul pas. Introducerea oficială în societatea celor cu Sânge Albastru a tinerilor membri ai Comisiei era un pas și mai important. Era o recunoaștere a propriului trecut și a responsabilităților viitoare. Cum cei cu Sânge Albastru se reîntorceau sub diverse învelișuri fizice, purtând diferite nume în fiecare ciclu de existență – ceea ce vampirii numeau durata unei vieți omenești – prezentarea lor sau „ieșirea în societate” era extrem de importantă pentru procesul de recunoaștere.

Mimi Force nu avea nevoie de un vestitor care să sune din trompetă și să-i spună cine este, sau cine a fost. Ea era Mimi Force – cea mai frumoasă fată din istoria New Yorkului și singura fiică a lui Charles Force, Regis, sau altfel spus conducătorul întregii adunării, cunoscut lumii drept un magnat media fără scrupule, a cărui companie Force News Network se întindea în întreaga lume de la Singapore la Addis Abeba. Mimi Force – fata cu părul de culoarea inului, pielea proaspătă ca și crema de unt, buze pline care rivalizau cu cele ale Angelinei Jolie.

Ea era bomba sexy încă minoră, cu o reputație de a face victime fără prea multe remușcări prin rândurile tinerilor moștenitori eligibili din New York: iubiți pasionali cunoscuți drept însoțitorii ei umani.

Dar inima ei fusese și avea să fie mereu mult mai aproape de casă, se gândi Mimi uitându-se în sală către fratele ei Jack.

Până acum, Mimi era mulțumită. Totul părea că va fi perfect în noaptea petrecerii de la Hotelul St. Regis. Asta era cea mai mare petrecere a anului. Spre deosebire de jalnicul circ numit Oscaruri, cu smiorcăielile actrițelor, Balul celor Patru Sute era un eveniment cu ștaif, de modă veche – aici era vorba despre clasă, statut, frumusețe, putere, bani și sânge nobil. Descendență, și – pentru a fi mai specifici – descendența celor cu Sânge Albastru. Era un bal doar pentru vampiri: cel mai exclusivist eveniment din întregul New York, dacă nu chiar din întreaga lume.

Nu era permis accesul niciunui Sânge Roșu.

Toate florile fuseseră comandate. Trandafiri albi White American Beauty. Douăzeci de mii de fire, majoritatea transportați din America de Sud special pentru această ocazie. Doar în ghirlanda de la intrare aveau să fie aproape zece mii de trandafiri, iar restul răspândiți în alte ornamente. Cea mai scumpă companie de planificare de evenimente din oraș, care transformase Muzeul Metropolitan într-o feerie rusească desprinsă direct din Doctor Jivago pentru expoziția rusească organizată la Institutul de Costume Populare, avea de gând acum să creeze manual zece mii de trandafiri de mătase pentru inelele cu care se prindeau șervetele. Și pentru a încheia într-un stil grandios, întreaga sală de bal avea să fie înmiresmată cu parfumul a zece litri de apă de trandafiri pompat prin gurile de ventilație.

În jurul lui Mimi, Comisia discuta ultimele detalii. În timp ce membrii juniori, adolescenți de liceu de seama ei, erau ocupați cu diferite sarcini nesemnificative – completarea cartonașelor RSVP, verificarea listelor cu invitați, confirmarea aspectelor logistice pentru cerințele legate de iluminat și amenajarea scenei pentru cele două orchestre de cincizeci de artiști – grupul seniorilor, condus de Priscilla Dupont, a cărei figură regală apărea adesea în articolele săptămânalelor mondene, era implicat în treburi mult mai delicate. Doamna Dupont era înconjurată de un grup de femei la fel de slabe, aranjate și bine coafate, a căror muncă neobosită în slujba Comisiei condusesse la prezervarea unor importante monumente din New York și la finanțare în celor mai prestigioase instituții culturale.

Auzul extrem de fin al lui Mimi prinse cuvinte din conversația acestora.

— Acum ajungem la problema cu Sloane și Cushing Carondolet, zise Priscilla cu seriozitate, ridicând una dintre bucățelele de pânză cu locurile atribuite invitaților, care stăteau împrăștiate în fața ei. Acestea erau brodate cu numele fiecărui invitat și aveau să fie așezate la recepție, purtând și numărul mesei aferente.

Urmă un murmur de dezaprobare printre doamnele cu tocuri înalte. Nesupunerea crescândă a familiei Carondolet era dificil de ignorat. După ce o pierduseră pe fiica lor Aggie cu câteva luni în urmă, membrii familiei dăduseră semne că ar fi în mod evident împotriva Comisiei. Se zvonea că amenințau cu punerea sub acuzare a tatălui lui Mimi.

— Sloane nu a putut fi alături de noi azi, continuă Priscilla, dar a trimis donația lor anuală. Nu este la fel de mare ca în trecut, dar este totuși substanțială – spre deosebire de alte familii pe care nu le voi numi.

Donațiile pentru Balul Celor Patru Sute ajungeau la Comisia Băncii de Sânge din New York, numele public al comisiei, care era înființată de ochii lumii pentru a strânge bani pentru cercetările legate de sânge. Bani strânși erau folosiți și pentru a combate SIDA și hemofilia.

Fiecare familie trebuia să facă o donație generoasă către rezervele de fonduri. Aceste donații alimentau bugetul de zeci de milioane al Comisiei pentru întregul an. Unii, ca familia Force, dădeau cu mult peste simpla datorie, iar alții, ca familia Van Alen, o ramură scăpătată a uneia dintre cele mai puternice familii din trecut, se zbătea de ani de zile să facă rost de suma de bani necesară. Odată cu moartea Cordeliei, Mimi nici măcar nu era sigură că Schuyler știa ce o așteaptă.

— Întrebarea este, spuse Trinity Burden Force, mama lui Mimi, cu vocea ei melodioasă, dacă ar fi potrivit ca ei să stea la masa principală ca de obicei, știindu-se ceea ce au zis despre Charles?

Trinity puse întrebarea într-un asemenea mod încât îi făcu pe cei din Comisie să priceapă că ea și Charles mai bine ar mânca pe genunchi decât să stea la aceeași masă cu familia Carondolet.

— Eu zic să-i plasăm la mesele din spate, împreună cu celelalte familii mai neînsemnate, spuse BobbiAnne Llewellyn cu accentul ei texan foarte puternic. Făcu un gest de tăiere a gâtului, dar doar pentru a-și etala diamantul de treizeci de carate de pe deget. BobbiAnne Llewellyn era cea de-a doua și mult mai tână soție a lui Forsyth Llewellyn, care în prezent era senator de New York.

Câteva doamne așezate în jurul Priscillei se înfiorară ușor în fața acestei sugestii, chiar dacă erau de acord în sinea lor. Stilul lipsit de maniere al lui BobbiAnne de a pune problema era în mod sigur foarte diferit de maniera celor cu Sânge Albastru.

Mimi observă cum Bliss Llewellyn își ridică privirea la auzul vocii mamei ei vitrege. Bliss era una dintre cele mai noi membre ale Comisiei și fața ei se făcu la fel de roșie ca părul la auzul hohotelor guturale de râs ale lui BobbiAnne.

— Poate ajungem la un compromis, zise Priscilla în stilul ei elegant. Îi vom explica lui Sloane că nu vor sta la masa principală anul acesta, datorită faptului că ei sunt încă în doliu și le respectăm durerea. Și o vom pune și pe fata Van Alen cu ei la masă. Nu au cum să nu fie de acord cu asta, având în vedere că erau prieteni buni cu Cordelia, iar nepoata ei a suferit și ea o pierdere.

Apropo de Schuyler - unde era prăpădita aia mică? Nu că ar fi fost problema lui Mimi, dar o irita faptul că Schuyler nici măcar nu se deranjase să apară azi la întâlnirea Comisiei. Auzise pe cineva zicând că Schuyler și însoțitorul ei uman, Oliver, plecaseră dintre toate locurile din lumea asta tocmai la Veneția. Ce mama naibii făceau la Veneția? Mimi își încreți nasul nedumerită. Dacă cineva ar vrea să se ascundă în Italia, nu ar face mai bine să se ducă shopping la Milano sau la Roma? La Veneția puțea și era ud peste tot, în opinia lui Mimi. Și cum au făcut rost de învoire de la școală pentru a pleca?

Duchesne nu privea cu ochi buni vacanțele planificate de elevi – chiar și familia Force fusese muștrată când își dusesse gemenii într-o vacanță la schi anul trecut. Școala deja planificase o „săptămână de schi” oficială în martie, pe care toate familiile trebuiau s-o respecte. Dar spune-le asta celor din familia Force, care susțineau că zăpada de martie în Aspen era mult inferioară celei căzute în februarie.

Mimi aruncă un trandafir de mătase către fratele ei, Jack, care era prins într-o discuție animată în partea cealaltă a mesei cu membrii grupului său, vorbind despre aspecte legate de securitate, cu planul Hotelului St. Regis întins în fața lor.

Trandafirul îi căzu în poală, iar el ridică privirea nedumerit.

Mimi îi zâmbi.

Jack se înroși, dar îi zâmbi și el înapoi cum numai el știa să zâmbească. Soarele strălucea prin ferestrele cu vitralii, încadrându-i frumosul chip cu un halo auriu.

Mimi se gândi că n-o să se sature niciodată să îl privească: Avea același sentiment de încântare ca atunci când își admira propria reflecție. Era bucuroasă că după ce ieșise la iveală descendența lui Schuyler – metisă! Practic, Monstruozitate!

— Lucrurile dintre ei doi se reîntorseseră la normal. Normalul gemenilor Force, evident.

Hei, frumosule, îi trimise Mimi.

Ce s-a întâmplat? Răspunse Jack fără să vorbească.

Doar mă gândeam la tine.

Jack zâmbi cu toată fața și-i aruncă înapoi trandafirul, care-i căzu în poală. Mimi și-l puse la ureche și clipi din gene cochet.

Mai verifică încă o dată cartonașele RSVR. Din moment ce balul era un eveniment al întregii comunități, petrecerea va fi dominată de Străbuni și de Protectori – un grup mai în vârstă. Mimi strânse din buze. Normal, va fi o petrecere amuzantă – cel mai strălucitor eveniment al tuturor timpurilor – dar brusc îi veni o idee.

De ce nu un after-party?

Doar pentru adolescenții cu Sânge Albastru. Unde chiar se puteau și ei relaxa fără stresul reprezentat de părinți, Protectori și liderii comunității?

Ceva cu mai multă aventură și provocare... ceva la care vor participa doar cei aleși. Un zâmbet rece și malițios îi apărură pe buze la gândul zecilor de colegi prostuți de la Duchesne rugându-se să primească o invitație la petrecere. Degeaba, se gândi Mimi. Pentru că nu vor exista invitații. Doar un SMS trimis persoanelor potrivite în noaptea Balului Celor Patru Sute, care va dezvălui locul de desfășurare a petrecerii. Un Bal Alterna-vampir.

Mimi se uită la Jack, care ținea o coală de hârtie în fața ochilor, ce-i acoperea frumosul chip. Și dintr-odată își aduse aminte de o scenă dintr-o viață anterioară: ei doi, făcând o plecăciune la Curtea de la Versailles, cu fețele ascunse în spatele unor măști ornate cu mărgele și pene.

Bineînțeles!

Un bal mascat.

After-party-ul va necesita măști foarte elaborate.

Nimeni nu va trebui să știe sigur cine sunt ceilalți – cine a fost invitat și cine nu – creând astfel cea mai minunată anxietate socială.

Îi plăcea ideea asta foarte mult. Mimi era oricând gata să fie o piedică în calea distracției celorlalți.

Trei.

Nu era prima dată când avea acest vis. Vis în care era udă și îi era frig și nu putea respira.

Toate celelalte visuri fuseseră la fel, doar că acesta chiar păruse real. Îi era extrem de frig, tremura, și când își deschise ochii în bezna de nepătruns, simți o prezență străină ascunsă în umbră. O mână care o apucă de braț și o trase în sus, sus de tot, spre lumină și la suprafața apei.

Pleosc!

Bliss inspiră adânc și tuși uitându-se în jurul ei. Nu era nici un vis. Era real. Se afla în mijlocul unui lac.

— Stai liniștită, ești prea slăbită. Te duc eu la mal.

Vocea blândă care se auzi în urechea ei era calmă și ca o alinare. Încercă să se întoarcă să se uite la fața lui, dar vocea o întrerupse.

— Nu te mișca, nu te uita înapoi, doar concentrează-te să ajungem la mal.

Ea dădu din cap, din părul ud curgându-i șiroaie de apă în ochi. Încă tușea și simți nevoia acută de a vărsa. Picioarele și brațele îi erau slăbite, deși nu era nici un curent în apă. Apele lacului erau nemișcate. Abia dacă putea fi numit lac. Când ochii lui Bliss se obișnuiră cu întunericul văzu că se afla în Central Park, în mijlocul lacului artificial, unde vara trecută, înainte de a se înscrie la Duchesne, părinții ei o duseseră pe ea și pe sora ei să ia cina la un restaurant de la debarcader.

De data asta nu se vedea nici o barcă. Era aproape sfârșit de noiembrie, iar lacul era pustiu. Pe jos se așternuse o pojghiță de gheață și pentru prima dată în acea zi, Bliss simți o senzație rece prin vene. Începu să tremure.

— O să-ți treacă. Sângele ți se va încălzi, nu-ți face griji. Vampirii nu degeră, zise vocea din nou.

Bliss Llewellyn era din Texas. Acesta era primul lucru pe care îl spunea ea persoanelor cu care făcea cunoștință. „Sunt din Texas”, ca și cum identificarea statului ei de baștină ar fi explicat tot ce era legat de ea: accentul, părul lung și ondulat, cerceii cu diamante de cinci carate din urechi. De asemenea, pentru Bliss era o modalitate de a păstra în amintire mult-iubitul ei oraș de origine și un mod de viață care i se părea din ce în ce mai îndepărtat de realitățile prezente, acum că era încă una dintre nenumăratele fete drăguțe de la New York.

În Texas, Bliss ieșea în evidență. Era foarte înaltă, energetică și neînfricată – singura majoretă care putea executa o săritură acrobatică din vârful unei piramide de cincizeci de persoane și să aterizeze cu bine pe iarba moale a terenului de fotbal. Înainte de a afla că este vampir și capabilă de

asemenea performanțe fizice, Bliss crezuse că este vorba de noroc și mult antrenament.

Locuise împreună cu familia ei într-o vilă enormă în una dintre suburbiile exclusiviste ale orașului Houston și mersese la școală cu Cadillac-ul vintage decapotabil al bunicului ei – cel cu coarne adevărate de bizon pe capotă. Dar tatăl ei crescuse în Manhattan și, după alegerile fructuoase în urma cărora devenise politicianul de frunte al Houstonului, își dezrădăcinase brusc familia atunci când candidase și câștigase locul liber de senator al statului New York.

Adaptarea la agitația din Big Apple după viața liniștită din Houston a fost dificilă pentru Bliss. Nu se simțea în largul ei în acele cluburi de noapte la modă și la petrecerile exclusiviste la care o târa Mimi Force, cea mai bună prietenă autoproclamată a ei. Dacă-i dădeai lui Bliss o sticlă de Boone's, câteva prietene și un DVD cu Jurnalul, ea era fericită. Nu-i plăcea să-și petreacă vremea prin cluburi, simțindu-se pe dinafară în timp ce Mimi se distra de minune.

Dar viața ei se schimbase simțitor atunci când îl întâlnește pe Dylan Ward, băiatul pasional cu figură tristă și ochi negri, care intrase, mai întâi sub pretextul unei țigări, în viața lui Bliss pe o alee laterală din Lower East Side cu doar câteva luni în urmă. Dylan fusese și el un inadaptat la Duchesne – un rebel interiorizat și însingurat, care avea câțiva prieteni ratați, printre care se numărau Oliver Hazard-Perry și Schuyler Van Alen, cei mai nepopulari copii din anul lor. Dylan fusese mai mult decât un prieten; era un aliat, ca să nu mai zicem un potențial iubit. Roși când își aduse aminte de săruturile lui pasionale – ah, dacă nu ar fi fost întrerupți în noaptea petrecerii. Ce bine ar fi fost dacă...

Dacă Dylan ar fi fost încă în viață. Dar fusese luat de un Sânge Argintiu, transformat într-unul dintre ai lor și ucis. Atunci când se reîntorsese s-o viziteze – s-o avertizeze... Bliss abia își reținu lacrimile, amintindu-și cum îi descoperise geaca plină de sânge mototolită pe podeaua din baie.

Bliss crezuse că atunci era ultima dată când avea să îl vadă pe Dylan, dar... acest băiat care o salvase... vocea lui joasă în urechea ei – îi păruseră foarte cunoscute. Nici nu îndrăznea să spere; nu voia să creadă ceva ce nu putea fi adevărat, ce nu avea cum să fie adevărat. Se agățase de el în timp ce el o trăgea hotărât spre mal.

Nu era prima dată când Bliss se trezise într-un loc neașteptat și periculos. Doar cu o săptămână în urmă, deschisese ochii pentru a se pomeni cocoțată pe marginea cea mai înaltă a clădirii care adăpostea Cloisters Museum, în Fort Tryon Park. Piciorul stâng îi atârna dincolo de margine, iar ea se prinsese exact la timp pentru a evita o cădere periculoasă. Bliss își dădu seama că probabil ar fi supraviețuit oricum căzăturii, cu doar câteva zgârieturi, și se întrebă într-o doară, dacă ar fi vrut vreodată să se sinucidă, ce opțiuni ar putea avea o ființă nemuritoare?

Iar azi se trezise în mijlocul lacului.

Pierderile de cunoștință – coșmarurile în care cineva o urmărea și în care se afla într-un anume loc, deși de fapt nu era acolo – se agravau.

Începuseră cu un an în urmă: migrene groaznice, cu dureri de cap atroce însoțite de viziuni terifiante ale unor ochi roșii cu pupile argintii și dinți ascuțiți și sclipitori... și alergând pe coridoare fără sfârșit cu bestia pe urma ei, duhoarea respirației sale devenind din ce în ce mai puternică... o prindea, o pune la pământ și îi devora sufletul.

Potolește-te, își zise. De ce te gândești acum la asta? Viziunea coșmarească dispăruse. Bestia - orice ar fi fost - era doar în imaginația ei. Nu asta îi spusese tatăl ei? Că acele coșmaruri erau pur și simplu o parte a procesului de transformare? Bliss avea cincisprezece ani, vârsta la care amintirile vampirilor ieșeau la suprafață, vârsta la care cei cu Sânge Albastru începeau să-și dea seama care sunt identitățile lor adevărate ca ființe nemuritoare.

Bliss încercă să-și amintească tot ce se întâmplase în ziua respectivă, pentru a găsi vreun indiciu care să îi ofere o explicație faptului că se trezise aproape înecată în lacul din Central Park. Mersese la școală ca de obicei, iar apoi participase la o întâlnire plicticoasă a Comisiei. Comisia trebuia să o învețe pe ea și pe ceilalți tineri cum să-și controleze și să-și folosească simțurile de vampiri, dar în ultimele două luni organizația fusese mai degrabă interesată de planificarea unei petreceri cu ștaif decât de orice altceva. Mama ei vitregă, BobbiAnne, participase la ședință, făcând-o de râs pe Bliss cu vocea ei stridentă și vestimentația de prost gust, un trening Vuitton cu logoul la vedere. Bliss nu realizase că produceau și îmbrăcăminte din același material maroniu de valize. Se gândi că mama ei vitregă arată ca o imensă valiză auriu cu maro.

După aceea, pentru că tatăl ei era acasă, familia luase masa la Le Cirque, care fusese mutat de curând în somptuosul sediu de la One Beacon Court. Famosul restaurant newyorkez era locul favorit al celor bogați și puternici, iar senatorul Llewellyn își petrecuse seara dând mâna cu alți ștabi - primarul, un prezentator TV, o actriță, celălalt senator de New York. Bliss comandase foie gras și savurase gemul de agrișe întins pe ficatul de găscă cremos și apetisant din farfurie.

Când cina luă sfârșit, se duseseră să vadă un spectacol de operă, în loja familiei. O nouă producție la Met cu Orfeu și Euridice. Lui Bliss îi plăcuse mereu povestea tragică a coborârii lui Orfeu în infern pentru a o salva pe Euridice, doar pentru a o pierde din nou chiar la final. Dar ariile triste o adormiseră pe Bliss, conducând-o către un vis populat de abisurile lui Hades.

Aici amintirile ei se încheiau. Familia ei era încă la operă? Tatăl într-o postură de idol rigid și serios, cu mâna sub bărbie, urmărind atent spectacolul, în timp ce mama ei vitregă făcea tot felul de grimase și căsca, iar sora mai mică, Jordan, repeta toate cuvintele în tăcere. Jordan avea unsprezece ani și era nebună după operă - nebună fiind cuvântul care o definea cel mai bine, în opinia lui Bliss.

Acum erau aproape de debarcader și brațul hotărât o ajută să se urce pe scara de lângă ponton. Bliss alunecă pe marginea udă, dar descoperi că putea merge. Oricine ar fi fost, avea dreptate: sângele ei de vampir o încălzea, iar în câteva minute nici nu avea să mai simtă că afară erau sub

zero grade. Dacă ar fi fost o ființă umană, acum ar fi fost moartă, mai mult ca sigur înecată.

Se uită la hainele ei ude flească. Purta încă aceeași îmbrăcăminte pe care o avusese la cină și la operă. O rochie neagră Temperley, cu broderie bogată – acum distrusă. Adio „curățătorie chimică”! Îi mai rămăsese doar unul dintre cei doi pantofi Balenciaga de lac. Celălalt era probabil pe fundul lacului. Se uită chiorâș la programul spectacolului pe care încă îl ținea în mână și îl lăsă să cadă pe jos.

— Mulțumesc, zise ea uitându-se în spate pentru a vedea în sfârșit fața salvatorului.

Dar nu mai era nimeni în afară de apele liniștite și albastre ale lacului artificial. Băiatul dispăruse.

Patru.

Dar era chiar aici. Schuyler era sigură. Femeia pe care o urmărea dispăruse printr-o ușă a aceluiași palazzo în care se afla Schuyler acum, și totuși femeia nu era de văzut nicăieri.

Schuyler se uită în jurul ei. Stătea în holul unui mic hotel local. Multe dintre palatele plutitoare ale vechii Veneții fuseseră transformate în pensiuni pentru turiști, hoteluri mici și dărăpănate, unde oaspeților nu le păsa de balustradele care stăteau să cadă și de vopseaua coșcovită, pentru că broșurile strălucitoare le promisese o experiență de neuitat a Italiei „originale”.

O femeie bătrână, cu o eșarfă neagră în jurul capului ridică privirea curioasă de la recepție.

— Posso li aiuto?

Vă pot ajuta?

Schuyler era nedumerită. Femeia blondă nu se vedea nicăieri. Cum putuse să se ascundă atât de repede?

Schuyler era chiar pe urmele ei. În hol nu existau dulapuri sau alte uși.

— Ci era una donna qui, si? Întrebă Schuyler. Tocmai a intrat o femeie aici, nu? Acum era recunoscătoare că Școala Duchesne își obliga elevii să învețe două limbi străine și că Oliver o determinase să-și aleagă italiana, „ca să putem da o comandă ca lumea la restaurantele Mario Batali”.

Bătrâna se încruntă.

— Una donna? Clătină din cap.

Conversația continuă într-o italiană fluentă.

— Nu mai este nimeni aici în afară de mine. Nu a intrat nimeni, doar tu.

— Sunteți sigură? Întrebă Schuyler.

Încă îi puneă întrebări bătrânei când sosi și Oliver. Trase barca cu motor într-o parte a clădirii. Ajunsese la ideea că o barcă cu motor pe post de taxi era mult mai potrivită nevoilor sale decât o gondolă.

— Ai găsit-o?

— Era chiar aici. Jur. Dar această doamnă zice că nu a intrat nimeni.

— Nici o femeie, zise bătrâna clătinând din cap. Aici locuiește doar Profesorul.

— Profesorul? Întrebă Schuyler cu urechile ciulite. Bunicul ei fusese profesor de lingvistică, conform informațiilor descoperite la Depozitar, arhiva celor cu Sânge Albastru care păstra toate datele și secretele rasei lor.

— Unde e?

E plecat de multe luni.

— Când se întoarce?

— Peste două zile, două luni, doi ani – oricând. Mâine sau niciodată, oftă femeia. Nimeni nu știe atunci când vine vorba de Profesor. Dar eu sunt norocoasă, îmi plătește datoriile mereu la timp.

— Putem să... putem să-i vedem camera? Întrebă Schuyler.

Proprietăreașă ridică din umeri și arată spre scări.

Cu inima bătându-i puternic în piept, Schuyler urcă pe scări urmată de Oliver.

— Așteaptă, zise Oliver când ajunseră în fața unei uși mici de lemn.

Încercă s-o deschidă.

— E închisă.

Încercă din nou.

— Degeaba.

— La naiba, spuse Schuyler. Ești sigur? Se întinse să încerce și ea.

Apăsă clanța și ușa se deschise.

— Cum faci asta? Se minună Oliver.

— Nu am făcut nimic.

— Era închisă.

Schuyler ridică din umeri și deschise ușa încet. Camera era curată, avea un singur pat, un birou din lemn uzat și rafturi de cărți până în tavan.

Schuyler scoase o carte dintr-un raft. Moartea și viața în coloniile Plymouth, de Lawrence Winslow Van Alen. O deschise la prima pagină. Era scris cu o caligrafie elegantă: „Iubitei mele Cordelia”.

— Asta e, șopti Schuyler. Este aici. Se uită la mai multe cărți și descoperi că multe dintre ele aveau pe cotor numele autorului: L. W. Van Alen.

— Nu este aici acum, zise proprietăreașă din pragul ușii, făcându-i pe Oliver și Schuyler să tresară. Dar Bienala se închide azi, iar Profesorul nu a pierdut niciuna până acum.

Bienala, expoziția de artă din Veneția, era una dintre ele mai importante, renumite și ample prezentări de artă și arhitectură din întreaga lume. Timp de câteva luni la fiecare doi ani, întregul oraș era asaltat de artiști, comercianți de obiecte de artă, turiști și studenți nerăbdători să ia parte la celebrul festival. Era un eveniment pe care Oliver și Schuyler îl rataseră în weekend, din cauza zadarnicelor căutări pe urmele bunicului ei.

— Dacă se încheie azi, zise Schuyler, trebuie să ne grăbim.

Proprietăreașă dădu din cap și părăsi camera.

Schuyler se gândi din nou la femeia care arăta ciudat de asemănător cu mama ei. Oare o condusesse mama ei către bunic? O ajuta pe Schuyler în vreun fel? Oare văzuse Schuyler doar spiritul ei?

Coborâra grăbiți pe scări și o găsiră pe proprietăreașă uitându-se prin niște hârtii la recepție.

— Vă mulțumim pentru ajutor, zise Schuyler, cu o scurtă înclinare a capului.

— Poftim? Mă scuzați. Posso li aiuto?

— Profesorul, Bienala, vom încerca să-l găsim.

— Profesorul? Nu, nu. Nu Profesor... zise femeia făcându-și semnul crucii și clătînd din cap.

Schuyler se încruntă.

— Nu Profesor? Ce crezi că vrea să spună cu asta? Îl întrebă pe Oliver.

— El plecat... acum doi ani, zise femeia într-o engleză stricată. Nu mai locuiește aici.

— Dar tocmai ați zis... Tocmai am vorbit mai devreme, sus pe scări. L-am văzut camera.

— Nu am văzut niciodată pe voi în viața mea, camera lui e închis, spuse proprietăreașă șocată și insistând să vorbească în engleza ei stricată, deși era evident că Schuyler vorbea italiana fluent.

— Eravamo giusti qui, insistă Schuyler. Dar tocmai am fost aici.

Femeia clătînd din cap încruntată și mormăi ceva în barbă.

— E ceva diferit la ea, îi șopti Schuyler lui Oliver în timp ce ieșeau din hotel.

— Mda, e și mai irascibilă acum, zise el.

Schuyler se întoarse pentru a o privi încă o dată pe bătrâna supărată și observă că avea sub bărbie o aluniță cu câteva fire de păr. Și totuși, Schuyler era sigură că bătrâna care vorbise cu ei mai devreme nu avea nici o aluniță.

Cinci.

Mimi se uită la mobilul care vibra în timp ce ieșea de la ora de franceză.

Eu sunt pe listă?

Încă un SMS. Era al șaptelea pe ziua de azi. Ah, de ce nu s-or calma?

În mai puțin de douăzeci și patru de ore, vestea că faimoasa Mimi Force organiza un after-party după Balul Celor Patru Sute ajunsese la toată elita newyorkeză de vampiri adolescenți. Bineînțeles, Mimi însăși îi spusese lui Piper Crandall, cea mai bârfitoare fată din școală, iar Piper se asigurase că toată lumea știa exact despre ce era vorba. Locul era secret. Gemenii Force erau gazdele. Dar nimeni nu știa deocamdată dacă era invitat sau nu, această informație urmând a fi aflată abia în noaptea evenimentului. O adevărată tortură socială!

Spune doar D sau N!

Șterse mesajul fără să răspundă.

Mimi coborî pe scările din spate ale școlii Duchesne care conduceau către cantina de la subsol. Câțiva adolescenți cu Sânge Albastru încercară să-i atragă atenția.

— Mims... am auzit de after-party... super idee, ai nevoie de ajutor? Tatăl meu îl poate aduce pe Kanye să fie DJ zise Blair McMillan, al cărei tată conducea cea mai mare companie de înregistrări din lume.

— Hei, Mimi, sunt invitată, da? Pot să-mi aduc și iubitul? Întrebă Soos Kemble.

— Bună, scumpo, voiam doar să mă asigur că ai primit RSVP-ul meu... strigă Lucy Forbes, trimițându-i lui Mimi un sărut exagerat prin aer.

Mimi zâmbi grațios tuturor și-și duse un deget la gură.

— Nu vă pot spune absolut nimic. Dar veți afla toți foarte curând.

Jos la cantină, dedesubtul oglinzii baroce de aur ce atârna deasupra șemineului, Bliss Llewellyn se juca distrată cu niște rulouri de sushi în farfurie, de parcă ar fi fost un fel de mâncare total lipsit de gust. Mimi trebuia să se întâlnească cu ea la prânz, dar evident că întârzia, ca de obicei. Bliss era fericită că Mimi încă nu venise, pentru că îi oferea ocazia de a sta cu sine însăși și a se pierde în amintirea evenimentelor petrecute cu o noapte în urmă.

Dylan. Sigur el era. Străinul din parc care o salvase de la înec. Bliss avea nevoie să creadă că Dylan supraviețuise atacului Sângelui Argintiu. Poate că acum se ascundea și poate că dacă și-ar dezvălui identitatea, ar fi în pericol.

Ca un supererou, se gândi ea visătoare. Cine altcineva ar fi putut simți pericolul în care se afla ea? Cine ar fi putut înota prin apele reci ale lacului pentru a ajunge la ea? Cine ar fi putut fi așa de puternic? Cine ar fi putut să-i ofere atâta siguranță?

Bliss strânse la piept această informație, ca pe o pătură pufoasă și caldă. Dylan era în viață. Trebuia să fie.

— Nu ți-e foame? Întrebă Mimi strecurându-se lângă ea.

Drept răspuns, Bliss împinse deoparte tava și se strâmbă. Și-l alungă din minte pe Dylan.

— Care e treaba cu petrecerea de care mă întreabă toată lumea? Nimeni nu mă crede când le spun că habar n-am despre ce e vorba. Tu și Jack dați un after-party după Bal?

Mimi se uită în jurul ei pentru a se asigura că nu o aude nimeni, și abia după ce fu convinsă că nu era nimeni destul de aproape pentru a o putea auzi, îi zise lui Bliss:

— Mda, voiam să-ți zic azi.

Îi dădu lui Bliss toate detaliile. Găsise și locul perfect - o sinagogă abandonată din centru. Nimic nu-i făcea lui Mimi o plăcere mai mare decât o seară de destrăbălare într-un loc care odinioară fusese sacru. Centrul Angel Orensanz era o clădire neogotică situată în mijlocul cartierului Lower East Side. Fusese proiectată ca sinagogă în 1849 de către un arhitect berlinez care o construisese după modelul catedralei din Köln. Mimi nu era singura newyorkeză căreia îi plăceau evenimentele extravagante: centrul deja fusese gazda unor spectacole în timpul Săptămânii Modei, de unde îi și venise inspirația lui Mimi. Ei nu-i păsa cât de originală era ideea, ci doar să se afle și ea acolo unde era distracția, iar în acest moment profanarea sinagogilor era la modă.

— Înăuntru este groaznic, zise Mimi veselă. Coloane și grinzi putrede... este o ruină minunată, șopti ea. Vom ilumina întregul interior cu lumânările

mici - fără electricitate. Și atât, nici o altă decorațiune! Locul în sine are o personalitate puternică. Nu mai are nevoie de nimic altceva.

Mimi puse o bucată de hârtie din caietul de notițe și i-o dădu lui Bliss.

— Cam ăștia sunt cei la care m-am gândit să-i invit la petrecere. L-am scris în timpul testului la franceză.

Mimi era înscrisă la franceză, dar cursul era o mică glumă pentru ea. Odată ce amintirile îi reveniseră, descoperise că era fluentă în franceză.

Bliss se uită la numele scrise pe foaie. Froggy Kernochan. Jaime Kip. Blair McMillan. Soos Kemble. Rufus King. Booze Langdon.

— ăștia sunt membri ai Comisiei. Dar nu sunt nici măcar toți membrii Comisiei, observă Bliss.

— Exact.

— Nu o inviți pe Lucy Forbes? Întrebă Bliss uluită. Lucy Forbes era o Sânge Albastru din anul patru și reprezentanta elevilor.

Mimi strâmbă din nas.

— Lucy Forbes e o pacoste. O lingușitoare.

Mimi n-o suporta pe Lucy de când aceasta o pârâse că se hrănește cu însoțitorii ei umani fără a păstra perioada legală de patruzeci și opt de ore de pauză.

Trecură în revistă lista, cu Bliss propunând nume și Mimi respingându-le.

— Ce zici de Stella Van Rensslaer?

— Bobocă! Fără boboci la bairamul ăsta!

— Dar va trece prin perioada de inducție la primăvară, adică este totuși o Sânge Albastru, argumentă Bliss.

Toate numele de potențiali vampiri cu Sânge Albastru erau cunoscute membrilor Comisiei, astfel încât aceștia din urmă să poată avea grijă de frații lor mai mici, așa cum Mimi o luase sub aripă pe Bliss.

— Nu, zise Mimi.

— Carter Tuckerman? Propuse Bliss, gândindu-se la băiatul subțirel și prietenos care-și petrecea timpul la ședințele Comisiei luând notițe în calitate de secretar.

— Tocilarul ăla? Nici gând.

Bliss oftă. Nu văzuse nici numele lui Schuyler pe listă, ceea ce o deranja.

— Și ce zici de... știi tu... partenerii, însoțitorii umani? Întrebă Bliss.

Cei cu Sânge Albastru foloseau termenul de „însoțitor uman” pentru a descrie relația de dependență dintre rasele de muritori și nemuritori.

Însoțitorii umani erau iubiți, prieteni, ființe din care vampirii își luau puterea.

— Fără Sânge Roșu la petrecerea asta. Este la fel ca Balul Celor Patru Sute, doar că mai exclusivistă. Doar vampiri.

— O să se supere mulți din cauza asta, o avertiză Bliss. Mimi aruncă un zâmbet satisfăcut.

— Exact!

Șase.

Bienala de la Veneția era găzduită în mai multe pavilioane unite, astfel încât vizitatorii treceau printr-o serie de camere întunecate, în care instalații video porneau de unde te așteptai mai puțin. Chipuri proiectate pe niște mingi de vinil se măreau și se micșorau, țipând și chicotind. Flori înfloreau și se uscau pe ecrane. Imagini cu traficul nebunesc din Tokyo se perindau rapid, claustrofobice și amenințătoare.

Când ajunseseră la Veneția în prima zi, Schuyler simțise o energie sălbatică, aproape febrilă. Își căutase bunicul cu îndârjire, plină de determinare. Dar entuziasmul ei se micșoră atunci când deveni foarte clar că nu avea să fie așa de ușor să-și găsească bunicul precum sperase la început. Nu era nimic care s-o ajute în căutarea sa decât un nume – nici măcar nu știa cum arăta. Bătrân? Tânăr? Bunica ei îi spusese că Lawrence era un exilat, un paria alungat din comunitatea celor cu Sânge Albastru. Dar dacă toți acei ani de izolare îl înnebuniseră? Sau, și mai rău, dacă nu mai era în viață? Dacă fusese luat de vreun Sânge Argintiu? Dar acum, după ce văzuse camera Profesorului, era din nou plină de speranță ca în prima zi. Este aici. Este în viață. Simt asta.

Schuyler se plimbă dintr-o sală în alta, cercetând cotloanele întunecate în căutarea vreunui semn, a unui indiciu, care s-o conducă la bunicul ei. Se gândi că majoritatea operelor de artă provocau nedumerire, erau foarte elaborate și ostentative. Ce însemna că o femeie uda aceeași plantă iar și iar? Chiar conta? În timp ce privea materialul video, își dădu seama că și ea era exact ca acea femeie, blocată într-o activitate sisifică.

Oliver deja trecuse în grabă pe lângă mai multe ecrane, își aloca aceeași perioadă de timp pentru a privi fiecare operă în parte – aproximativ zece secunde! Oliver pretindea că doar atât îi trebuia pentru a înțelege arta. Se înțelesesem să se strige unul pe altul dacă descopereau ceva interesant, deși Oliver făcuse observația că niciunul dintre ei nu știa cum arată Lawrence Van Alen. Oliver nu era la fel de convins ca Schuyler de faptul că o vizită la Bienală ar avea sorti de izbândă, dar își ținuse gura.

Schuyler se opri la intrarea într-o sală scaldată într-o ceață purpurie. O singură rază de lumină pătrundea în întregul spațiu, proiectând un ecuator de un portocaliu strălucitor prin ceața roșie. Schuyler intră și se opri pentru o clipă pentru a-l admira.

— Este un Olaf Eliasson, explică un tânăr de lângă ea. Este minunat, nu-i așa? Poți observa influența lui Flavin.

Schuyler dădu din cap. Îl studiaseră pe Dan Flavin la ora de artă, așa că opera acestuia îi era familiară.

— Dar totuși nu toată arta fluorescentă este influențată de Flavin? Întrebă Schuyler cu îndrăzneală.

Urmă o liniște jenantă și Schuyler se îndepărtă, dar bărbatul vorbi din nou.

— Spune-mi. De ce ai venit în Italia? O întrebă frumosul italian, cu un accent englezesc perfect. Evident nu ești un turist în căutarea operelor de artă, unul dintre cei cu aparate foto imense și ghiduri culturale în buzunar. Pun pariu că nici nu ai văzut noul Matthew Barney.

- Caut pe cineva, răspunse Schuyler.
- La Bienală? Întrebă el. Știi la care dintre locurile de desfășurare?
- Mai sunt și altele? Întrebă Schuyler.
- Normal, aici sunt doar giardini; mai există și Arsenale și corderie.

Întreaga Veneție se transformă cu ocazia acestui eveniment. Îți va fi extrem de greu să găsești o singură persoană. Aproape un milion de oameni vizitează Bienala - doar grădinile au în jur de treizeci de pavilioane.

Inima lui Schuyler se opri. Habar nu avea că Bienala se întindea pe o suprafață atât de mare. Mersese de-a lungul promenadei, pe lângă alte clădiri înainte de a intra în pavilionul italian, dar nu avea nici cea mai vagă idee ce se ascundea dincolo. Grădinile acopereau o arie vastă, un peisaj plin cu clădiri din fiecare epocă, fiecare construită de către o țară invitată. Fiecare clădire avea propriul stil și găzduia colecțiile de artă din țara respectivă.

Dacă era adevărat ceea ce spunea tânărul, atunci a veni la Bienală pentru a-l găsi pe Profesor însemna a căuta acul în carul cu fân.

Un lucru inutil.

Imposibil.

Un milion de oameni în fiecare an! Ceea ce însemna că erau mii și mii de oameni la expoziție chiar acum. Putea foarte bine să renunțe imediat, date fiind șansele extrem de scăzute.

Pe Schuyler o apucă disperarea. Acum nu-și va mai găsi niciodată bunicul. Oricine ar fi fost, oriunde ar fi fost, nu voia să fie descoperit. Se întrebă de ce era așa de deschisă față de tânărul de lângă ea, dar până la urmă nu avea nimic de pierdut. Privirea lui îi transmitea siguranță și încredere.

— Caut pe cineva supranumit Profesorul. Lawrence Winslow Van Alen.

Tânărul o studie pe Schuyler cu răceală în timp ce aceasta se uita prin sala luminată în roșu aprins. Era înalt și slab, cu un nas acvilin, pomeți proeminenți și o clăie de păr blond-închis. Purta o eșarfă albă de mătase în jurul gâtului, o jachetă de stofă, bine croită și ochelari Aviator, cu rame aurii, ridicați pe frunte.

— Nu ar trebui să cauți o persoană care nu dorește să fie găsită, zise tânărul.

— Poftim? Întrebă Schuyler, întorcându-se către el, uluită de acest răspuns neașteptat. Dar tânărul deja dispăruse în spatele unei draperii groase și negre.

Schuyler ieși din pavilionul italian afară pe pietrele aspre ale promenadei, alergând după tânăr și tastând numărul de telefon al lui Oliver.

— M-ați sunat? Întrebă Oliver glumeț, pe un ton plin de solitudine.

— Este un tânăr - înalt, blond - arată ca un șofer de formula unu.

Ochelari Aviator, mănuși de șofer, haină de tweed și eșarfă de mătase, îl descrie Schuyler.

— Alergi după vreun fotomodel? Credeam că noi îl căutăm pe bunicul tău, râse Oliver.

— Vorbeam cu el. L-am spus numele bunicului meu, apoi el a dispărut. S-ar putea să fi găsit ceva... Alo? Ollie? Mai ești? Schuyler scutură mobilul, dar observă că nu mai avea semnal.

Trecerea prin pavilioanele cu expoziții de artă era ca o plimbare cu mașina timpului. Atriumuri greco-romane amestecate cu structuri moderniste. Clădirile erau ascunse în spatele unor alei lungi și camuflate de copaci. Schuyler oftă neajutorată.

Dar nu era neajutorată. Îl putea simți. Îi văzu silueta în spatele unei reproduceri a unui teatru grecesc. Se ascundea după coloane, dispărând și apoi reapărând în raza vizuală. Schuyler se avântă, având grijă să-și ajusteze viteza de data asta, în cazul în care vreun turist ar fi observat ceva ciudat.

Îl văzu pe tânăr străbătând rapid un pâlț de copaci, dar fu încurcată când ajunse acolo. În fața ei nu se afla decât o clădire. Urcă repede treptele și intră. Abia atunci înțelese de ce fusese încurcată.

Interiorul clădirii fusese construit pentru a semăna cu o curte interioară; copacii creșteau prin acoperișul deschis, creând iluzia că sala ar fi în aer liber. Sculpturi erau presărate ici și acolo prin curtea interioară pavată cu piatră albă. Peste tot în jurul ei se auzeau voci vorbind în italiană, explicațiile emfaticale ale ghizilor italieni acoperind hărmălaia de voci.

Concentrează-te, își spuse. Ascultă-l. Ascultă-i pașii. Închise ochii încercând să-l simtă, să-i prindă mirosul specific, aducându-și aminte de combinația de piele și apă de colonie a eșarfei de la gât, arătând de parcă tocmai ar fi ieșit dintr-o mașină sport, nouă și strălucitoare. Aha! Îl observă pe tânăr, care stătea la capătul cel mai îndepărtat al curții.

De data asta nu-i mai fu frică să-și folosească viteza și puterea. Se deplasa atât de repede, încât simțea că zboară și, la fel ca prima oară, era un sentiment incredibil. Simțea cum era mai puternică decât atunci când o urmărise pe femeia care semăna cu mama ei. Avea să-l prindă.

El se afunda din ce în ce mai mult în grădină. Clădirile se schimbau, devenind mai modeme, cu forme aproape înspăimântătoare. Trecu pe lângă o clădire construită numai din sticlă, cu pereții acoperiți de cuvinte și nume. O altă clădire era compusă din tuburi de plastic viu colorate și strălucitoare, ca niște bomboane. Îi văzu umbra intrând.

Înăuntru, pavilionul era cufundat în beznă. O podea de sticlă separa privitorul de obiectele de artă de dedesubt. Sau cel puțin, asta presupunea ea că sunt. Tot ceea ce putea vedea era o masă amorfă de roboți care se zdrobeau și se urcau unii peste alții la nesfârșit, în timp ce lumini colorate în roșu, albastru și verde străpungeau întunericul. Simți ceva mișcare și cu colțul ochiului zări capul tânărului ieșind rapid din cameră în capătul celălalt.

— STOP! Strigă ea.

El îi aruncă o privire, îi zâmbi și dispăru din nou. Schuyler ieși din nou în grădină, cercetând atent mulțimea din curtea interioară. Nimic.

Ah, ce sens avea?

Se gândi o clipă. Încercă să-și imagineze cum arăta Lawrence Van Alen și unde ar putea fi; de ce s-ar simți atras de acest loc. Bienala.

Atunci își aduse aminte de harta din buzunarul de la spate. O scoase și se uită la aleile șerpuitoare care legau pavilioanele între ele. Pentru o secundă se simți foarte prost pentru că nu se gândise la asta mai devreme. Împături harta și plecă repede spre următoarea destinație.

Îi sună mobilul. Oliver.

— Sky, unde ești? Am fost îngrijorat.

— Sunt bine, zise ea, enervată că fusese întreruptă. Ascultă, te sun io mai târziu. Cred că știu unde este.

— Unde este cine? Schuyler, unde te duci?

— N-am să pățesc nimic, zise Schuyler nerăbdătoare. Ollie, te rog, nu-ți face griji pentru mine. Sunt vampir.

Închise telefonul. Câteva minute mai târziu, se afla în fața unei clădiri din cărămidă roșie. O construcție modestă în comparație cu majoritatea structurilor fantastice din expoziție. Avea o fațadă din epoca georgiană, de la începuturile istoriei americane, cu decorațiuni vopsite în alb și balustrade din fier forjat lucrate în detaliu. Era un memento al unei alte epoci, amintind de primele așezări coloniale.

Nici nu apucă să-și pună harta la loc în buzunar, când îl văzu din nou pe tânăr. Părea că îmbătrânise în decursul acestei urmăriri: avea respirația mai anevoioasă și părul ciufulit.

Părea uluit s-o vadă acolo.

— Iarăși tu, zise el.

Asta era șansa ei. Cordelia o instruisă, înainte de a ieși din acest ciclu, ca atunci când îl va găsi pe Lawrence, sau pe oricine ar fi putut s-o conducă la el, să spună următoarele cuvinte.

Acum le rosti clar și cu cea mai încrezătoare voce de care era în stare.

— *Adiuvo Amicus Specialis. Nihilum Cello. Meus victus est tui manus.*

Prieten special, vin la tine pentru ajutor secret. Nu am nimic de ascuns. Viața mea este în mâinile tale.

El se uită în ochii ei cu o privire glacială care nu putea aparține decât celor cu același sânge cu Schuyler, iar cuvintele ei se pierdură în liniștea sălii.

— *Dormio*, ordonă el cu o mișcare a mâinii, iar ea simți cum leșină, învăluită de întuneric.

ȘAPTE.

Era o cameră micuță ca o casetă de bijuterii, sus, la cel mai înalt etaj al unui zgârie-nori din buricul Manhattanului, o clădire construită din sticlă și metal cromat, unde Mimi, uitându-se pe fereastră la magnifica priveliște a New Yorkului, își surprinse reflecția în geamul ferestrei și zâmbi.

Purta o rochie. Dar nu orice rochie. Era o creație haute couture din mii de rozete de șifon cusute laolaltă pentru a da naștere unei eleganțe eterice și vapoase. Corsetul fără bretele îi îmbrăca talia subțire, iar buclele ei blonde îi cădeau pe umerii fini și pe spate. Era o rochie extrem de costisitoare, cu un preț din șase cifre, model unicat, cum numai John Galliano putea crea. Și era a ei, cel puțin pentru o noapte.

Se afla în departamentul de dressing dedicat vedetelor din atelierul Christian Dior. Un showroom exclusivist la care aveai acces doar pe bază de

invitație. Toate cuierele mobile din jurul lui Mimi erau pline de rochii aduse direct de pe podiumurile de modă pariziene – exemplare la care doar fotomodelele și persoanele mondene extrem de slabe puteau visa.

Aici era rochia Dior purtată de Nicole Kidman la ceremonia de decernare a premiilor Oscar, sau rochia lui Charlize Theron de la Globul de Aur.

— Uluitor, zise agentul Dior, dând ușor din cap. Asta este rochia, fără discuție.

Mimi luă un pahar de șampanie de pe tava de argint oferită de un chelner cu mănuși albe.

— Probabil, zise ea, știind foarte bine că va face senzație la petrecere cu rochia cu trenă de zece metri.

Apoi în pragul ușii apăru Bliss.

Mimi își invitase prietena să o însoțească, gândindu-se că ar fi amuzant să aibă pe cineva care să o privească în timp ce ea proba rochii. Mimi adora să aibă o prietenă supusă, care să o invidieze pentru cum arăta și pentru privilegiile ei sociale. Nu se așteptase ca agenta Dior să-și depășească atribuțiile și să o invite și pe Bliss să împrumute o rochie. De când Bliss semnase un contract cu Farnsworth Modeling Agency și figura ei era prezentă peste tot în oraș, datorită campaniei la blugii Stitched for Civilisation în care apăruse împreună cu Schuyler Van Alen, micul trandafir texan devenise o adevărată vedetă newyorkeză – o chestie pentru care Mimi încă nu o iertase. Bliss fusese chiar aleasă de revista Vogue drept „Fata momentului” și existau pagini de internet care îi urmăreau fiecare mișcare. Mimi trebuia să facă față îngrozitorului adevăr: prietena ei era faimoasă.

— Fetelor, ce credeți de asta? Întrebă Bliss.

Mimi și agenta se întoarseră. Lui Mimi îi pieri zâmbetul de pe față. Agentă se duse repede lângă Bliss.

— Splendidă! Declară ea. Mi-aș dori să fie și John aici să te vadă îmbrăcată în ea.

Bliss purta o rochie de catifea de un verde închis – aproape neagră – care îi pune în valoare cascada de păr roșu-auriu. Tenul alb, ca de fildeș, părea translucid în contrast cu nuanța intensă, de smarald a rochiei. Aceasta avea un decolteu șocant de adânc, tăiat de la gât la buric, dezvăluind mult, dar oprindu-se înainte de a deveni obscen. Corsetul era brodat cu o mie de cristale Swarovski care străluceau pe material ca niște steluțe pe un cer nocturn. Era o rochie fantastică, de gală, genul de rochie care le transformă pe actrițele fără nume în vedete de cinema de primă mână, un competitor demn de toată atenția la faimoasa rochie Versace cu ace de siguranță purtată de Elizabeth Hurley și votată cea mai frumoasă rochie purtată vreodată pe covorul roșu.

— Îmi place, dădu Bliss din cap. Se apropie de Mimi încălțată cu pantofii cu toc brodați și amândouă se priveau acum în oglindă.

În comparație cu rochia sexy a lui Bliss, rozetele roz pal de pe rochia lui Mimi brusc părură lipsite de importanță și zâmbetul lui Mimi se ofili în timp ce Bliss făcea piruete și dansa prin cameră.

— Doar că pare cam grea, zise Bliss, ridicând marginea rochiei. Dar este atât de ușoară.

— Este făcută din mătase venețiană – una dintre cele mai bune din lume, explică reprezentanta Dior. Zece măicuțe belgiene și-au pierdut vederea cosând la ea, glumi ea. Așa deci, fetelor, presupun că am terminat?

Mimi clătină din cap. Nici prin cap nu-i trecea s-o lase pe Bliss să fie în centrul atenției. Se hotărâse că ea trebuia să fie cea mai frumoasă fată de la Bal și nu avea cum să realizeze asta dacă Bliss îi lua fața cu rochia asta nebunesc de opulentă.

Vizita la departamentul de dressing al vedetelor fusese ideea ei, dar acum Mimi trebuia să opteze pentru planul B. Nu se va mulțumi cu o rochie aleasă pentru podiumurile de modă – trebuia să aibă o rochie făcută pe comandă și creată special pentru ea de către artist. Balenciaga.

Părăsiri showroom-ul și trecură strada să mănânce ceva la ultimul etaj de la Barneys. Chelnerița le dădu o masă imediat, într-un separeu de patru persoane, confortabil, lângă fereastră, unde puteau fi văzute de mulțimea elegantă. Mimi o observă pe Brannon Frost, redactor-șef cu Sânge Albastru al revistei Chic, care stătea chiar vizavi de ele împreună cu fata ei de paisprezece ani, Willow, boboacă la Duchesne.

Bliss era foarte veselă și fața îi strălucea de fericire. Încă mai vorbea despre rochie.

— Mda, cu siguranță, îți venea bine, zise Mimi cu voce monotonă.

Zâmbetul prietenei ei dispăru, iar Bliss sorbi din paharul cu apă pentru a-și camufla dezamăgirea. Lipsa de interes a lui Mimi era un indiciu că toată discuția despre rochia de bal a lui Bliss se încheiase. Bliss își reveni repede.

— Dar a ta era in-cre-di-bi-lă. Roz este clar culoarea ta.

Mimi dădu nepăsătoare din umeri.

— Nu știu. Cred că voi căuta în altă parte. Dior este mult prea excentric, nu crezi? De trop, cum se zice. Puțin exagerat. Dar bineînțeles, dacă asta vrei, atunci rochia este fabuloasă, zise ea cu condescendență răsfoind meniul legat în piele.

— Și unde vrei să te duci? Întrebă Bliss, încercând să nu se lase înțepată de micile răutăți ale lui Mimi. Știa că arăta foarte bine în rochia aia și că Mimi era invidioasă – așa era Mimi mereu. Ultima dată când fuseseră împreună la cumpărături, găsiseră amândouă o haină de blană splendidă la Intermix, un butic la modă din sudul Manhattanului. Mimi îi permisesse lui Bliss s-o cumpere, dar abia după ce vorbise de rău persoanele care poartă haine de blană.

— Bliss, e treaba ta, dragă. Știu că unora nu le pasă de suferința bietelor animale.

Până la urmă Bliss cumpăraseră haina, dar încă n-o îmbrăcaseră. Unu la zero pentru Mimi Force.

Răutatea de Mimi era plină de invidie. Arătam trăsnet în rochia aia, se gândi Bliss, dar apoi se simți rușinată că se gândește astfel la prietena ei. Chiar era Mimi invidioasă? Pe ce anume putea Mimi Force cea frumoasă să fie invidioasă vreodată? Avea o viață perfectă. Poate că Bliss îi interpretase

greșit reacția. Poate că Mimi avea dreptate – poate că rochia era prea ostentativă. Poate nu ar trebui să îmbrace cu ea deloc. Ar fi fost bine dacă la showroom ar fi fost cu altcineva, cu cineva ca Schuyler de exemplu, care și-ar fi spus cu sinceritate opinia. Schuyler nici măcar nu-și dădea seama ce frumoasă era; se ascundea mereu în spatele zecilor de straturi de haine lălâi.

— Nu știu unde voi găsi o rochie de bal, spuse Mimi absentă. Dar cu siguranță voi găsi eu ceva.

Nu avea de gând să divulge asul din mânecă de data asta. Doamne ferește ca lui Bliss să-i vină și ei ideea unei rochii făcute special de Balenciaga.

Chelnerul sosi și le luă comenzile, două fripturi picante, în sânge, zâmbi Mimi, arătându-și doar vârfulurile colților.

— Crude, glumi Bliss, dându-i meniurile înapoi, deși asta nu prea era glumă.

— Așa, zise Mimi sorbind o gură de apă și uitându-se prin restaurant ca să vadă dacă cineva se uita la ele. Da: mai multe femei – turiste, după cum arătau în hainele pastel și elasticele de păr din anii '80 – așezate în cel mai prost loc din restaurant, stăteau și șușoteau despre ea.

— Aia e Mimi Force. Știi, Force News? Tatăl ei are catralioane de dolari! A fost un articol despre ea în revista Styles de săptămâna trecută. Este noua Paris Hilton.

— Așa cum îți ziceam, nu este vorba despre rochie. Este vorba de un partener.

— Un partener? Zise Bliss. Nu știam că trebuie să ne găsim parteneri pentru asta.

Mimi râse.

— Normal că ai nevoie de un partener, prostuțo. Este un bal.

— Tu pe cine iei?

— Pe Jack, bineînțeles, răspuse Mimi prompt, ca și cum ar fi fost cel mai normal lucru din lume.

— Fratele tău? Întrebă Bliss uluită.

— Da, este o chestie de familie, zise Mimi cu emfază. Gemenii mereu merg ca parteneri. Și, în plus, nu e ca și cum...

— Nu este ca și cum? Continuă Bliss.

Mimi voise să spună că: Nu e ca și cum chiar ar fi fratele meu cu adevărat, dar acum nu era nici locul, nici momentul potrivit să explice istoria lor romantică atât de complicată și legătura dintre ei. Bliss nu ar înțelege. Încă nu avea controlul total asupra amintirilor ei și avea să iasă la rampă abia la balul de anul viitor.

— Nimic, zise Mimi în timp ce fripturile le erau așezate în față. Ah, cred că asta încă respiră. Zâmbi în timp își tăia friptura, eliberând un șuvoi de sânge în farfuria albă.

Un partener, se gândi Bliss. Un partener pentru Balul Celor Patru Sute. Bliss știa că, în afară de un singur băiat, nu își dorea pe nimeni altcineva în lumea asta ca partener.

— Dar tu? Poate poți să-l iei pe Jaime Kip, sugerează Mimi. Este foarte tare și e singur. De fapt, Jaime Kip avea o prietenă, dar din moment ce ea era Sânge Roșu, pentru Mimi deja nu mai conta.

— Ascultă, Mimi, trebuie să-ți spun ceva, șopti Bliss. Nu avusese de gând să i se confeseze lui Mimi, dar nu-și mai putea ține gândurile și speranțele doar pentru ea. Mai ales de când începuseră să vorbească despre băieți.

Mimi ridică o sprânceană.

— Continuă!

— Cred că Dylan trăiește, spuse Bliss, explicându-i aproape incoerent cum se trezise ea în lacul din Central Park și cum fusese salvată de un băiat – un băiat a cărui față n-o văzuse, dar a cărui voce îi era extrem de cunoscută.

Mimi își privi prietena cu compătimire. Prin tatăl ei, Mimi aflase ce se întâmplase. Dylan fusese atacat și ucis de un Sânge Argintiu. Nu existase nici o speranță în ceea ce-l privește. Nu-i găsiseră trupul, dar declarația lui Bliss în fața Comisiei despre tragica seară îi prezentase soarta foarte clar.

— Bliss, draga mea, cred că este foarte drăguț din partea ta cum te gândești că băiatul acesta, „salvatorul” tău, ar putea fi Dylan. Dar este imposibil. Știi la fel de bine ca și mine că...

— Că ce? Întrebă Bliss defensivă.

— Că Dylan e mort.

Cuvintele rămaseră în aer.

— Și că nu se va mai întoarce niciodată, Bliss. Niciodată, oftă Mimi și puse jos cuțitul și furculița. Așa că hai să fim serioase. Vrei să-ți găsesc eu un partener? Cred că Jaime Kip este foarte sexy.

OPT.

Când se trezi, Schuyler observă că era întinsă într-un pat matrimonial imens, în mijlocul unei camere vaste, mobilate în ceea ce putea fi numit stilul regal medieval timpuriu. Peretele îndepărtat era acoperit cu o tapiserie imensă care prevestea ceva rău, reprezentând moartea unui unicorn, un candelabru uriaș, de aur, aprins cu o mie de lumânări, atârna de tavan, iar patul era acoperit cu tot felul de piei și blănuri de animale. Întregul loc avea o eleganță brutală și primitivă.

Clipi din ochi și-și duse mâna la gât. Dar nu găsi urme de mușcături. Scăpase de asta, cel puțin.

— V-ați trezit.

Schuyler se întoarse către voce. O servitoare în uniformă, cu rochie neagră și șorț alb.

— Dacă sunteți amabilă, vă rog să mă urmați, domnișoară Van Alen, zise ea. Trebuie să vă conduc jos.

Cum de îmi știe numele?

— Unde sunt? Întrebă Schuyler, dând la o parte toate uverturile și încălțându-se cu ghetetele ei de motociclist pe care le găsi pe jos.

— Palatul Dogilor, răspunse servitoarea, conducând-o pe Schuyler către niște scări șerpuieste luminate de torțe fixate pe pereți.

Palazzo Ducale, sau Palatul Dogilor, era sediul guvernului venețian de secole și găzduia organele legislative și administrative, precum și săli de consiliu și reședința privată a dogelui. Turiștii erau bineveniți să viziteze impunătoarele holuri și galerii. Schuyler însăși văzuse deja palatul, când făcuse un tur oficial al acestuia.

Își dădu seama că se afla în partea care adăpostea reședința privată a dogelui, secțiunea separată a palatului care nu era deschisă turiștilor.

Servitoarea îi făcu semn s-o urmeze, iar Schuyler coborî pe scări până la un hol imens. La capătul acestuia, era un portal imens de stejar, încrustat cu hieroglife și simboluri păgâne.

— Îl veți găsi aici, zise femeia.

Schuyler intră și descoperi o bibliotecă spațioasă și extrem de frumoasă. Draperii de catifea roșie împodobeau ferestrele înalte. Rafturi din lemn de nuc erau aliniat de-a lungul pereților, pline de cărți legate în piele. Peste tot erau covorașe din piele și blănuri de animale și trofee vânătoarești.

Un bărbat încovoiat, cu părul alb, într-o jachetă de tweed stătea într-un scaun masiv, de lemn, în fața unui șemineu.

— Vino mai aproape, ordonă el.

Lângă el, se afla frumosul tânăr italian de la Bienală. Acesta îi făcu semn lui Schuyler către scaunul din fața sa.

— Mi-ai făcut o vrajă, îl acuză Schuyler.

Tânărul dădu din cap aprobator.

— Era singura modalitate de a-ți afla adevărata identitate și adevăratele intenții. Nu-ți face griji, nu ai pățit nimic.

— Și? Ești mulțumit?

— Da, răspunse tânărul serios. Ești Schuyler Van Alen. Stai la Hotelul Danieli cu Oliver Hazard-Perry senior și fiul acestuia, Oliver. Ești într-o misiune de căutare. Permite-mi să-ți dau o veste extraordinară. Căutarea ta a luat sfârșit.

— Cum așa?

— Acesta este Profesorul, zise tânărul.

— Am auzit că m-ai căutat, zise Profesorul cu jovialitate. Nu sunt foarte popular în zilele astea printre studenții americani. Dar cu mult timp în urmă, mulți pelerini tineri au venit să-mi asculte prelegerile. Vremurile acelea s-au dus. Spune-mi, de ce ai venit?

— M-a trimis Cordelia Van Alen, zise Schuyler.

La auzul acestui nume, profesorul și tânărul schimbă o privire plină de înțeles. Căldura șemineului ajunse la Schuyler, dar nu numai asta îi făcu obrazii să i se îmbujoreze. Când rosti numele Cordeliei cu atâta îndrăzneală, se simți vulnerabilă. Cine erau bărbații ăștia? De ce o aduseseră aici? Făcuse bine că invocase cuvintele Cordeliei pentru a primi ajutor?

— Mai spune-mi, o încurajă Profesorul, sprijinindu-se de scaun și analizând-o pe Schuyler.

— Cordelia a fost bunica mea... începutu Schuyler. Chiar dacă îi erau dușmani, acum nu mai putea da înapoi. Se uită prin cameră după ieșiri: observă o ușă secretă ascunsă după unul dintre zidurile bibliotecii. Poate ar

putea scăpa pe acolo, sau i-ar putea amărî pe amândoi cu o vrajă și să zboare pe fereastră.

— A fost? Întrebă tânărul.

— A ieșit din acest ciclu. A fost atacată. Schuyler respiră adânc. De un Sânge Argintiu. Croatan.

— Cum poți fi sigură? Întrebă băiatul. Nu s-a mai auzit nimic de Sânge Argintiu din secolul al XVII-lea. Existența lor a fost scoasă în afara istoriei celor cu Sânge Albastru. Mi-a spus chiar ea.

— Dar ea nu a fost... luată? Întrebă tânărul.

— Nu, din fericire. Atacul nu i-a scurs tot sângele și amintirile. Se va întoarce pentru a trăi în ciclul următor.

Băiatul se rezemă de scaun. Schuyler observă că se juca cu cheile de la mașină în mâna stângă, bătându-și genunchiul drept, nerăbdător să audă și restul poveștii.

— Continuă, o îndemnă Profesorul.

— După cum mi-a spus Cordelia, cheia înfrângerii celor cu Sânge Argintiu stă în găsirea soțului ei, Lawrence Van Alen, care se ascunde. Se gândea că dacă mă trimite pe mine - dacă mă trimite pe mine la Veneția - s-ar putea să-l găsesc. L-am găsit?

Ochii bătrânului străluciră.

— Poate că da.

— Bunicule, am venit la tine pentru ajutor. Cordelia mi-a spus că neapărat...

Tânărul își dresă vocea. Schuyler se întoarce spre el.

— Eu sunt Lawrence Van Alen, zise băiatul, aplecându-se înainte. Trăsăturile i se schimbă - nu atât se topiră, cât se estompară - așa că deveni un domn în vârstă. Dar acesta nu era bunicul cu părul alb din imaginația lui Schuyler. Era un bărbat înalt și slab, cu aceeași coamă de leu în cap ca și tânărul, cu excepția faptului că era grizonat și avea un nas acvilin aristocratic și o bărbie arogantă.

Întreaga cameră părea dominată de prezența sa. Era o figură puternică și avea o privire pătrunzătoare, intimidantă. Era un bărbat care ar putea fi rivalul lui Charles Force, se gândi Schuyler.

— Îți poți schimba forma, zise Schuyler cu admirație. Asta e forma ta adevărată?

— Atât cât poate orice formă să fie reală, explică Lawrence. Anderson, ne scuzi, te rog.

Bărbatul mai în vârstă îi făcu cu ochiul lui Schuyler și ieși din cameră, închizând încet în urma lui ușa care scârțâia.

Schuyler se așeză pe scaun, observând covorașele Aubusson de pe podeaua de piatră dură. Erau asemănătoare cu cele din biblioteca Cordeliei de pe 101st Street.

— Conduitul tău?

Lawrence dădu din cap. Se ridică în picioare și se îndreptă către barul din partea cealaltă a camerei, deschise un dulăpior și scoase o sticlă de porto. Turnă în două pahare lichidul stacojiu și îi întinse lui Schuyler un pahar.

— Simțeam eu ceva, zise Schuyler acceptând paharul. Îl sorbi încet. Era dulce fără a fi siropos, tare și delicios. Alcoolul nu avea nici un efect asupra vampirilor, dar celor mai mulți dintre ei le plăcea gustul.

— Știam eu că s-ar putea să simți. Aproape că te-ai întors ca să mi te adresezi mie. Cum de ai știut?

— Stăpânul stă în stânga, acolo unde erai tu, în timp ce el era așezat la dreapta ta, spuse Schuyler. Era o regulă a etichetei sociale medievale pe care o învățase de la nesfârșitele lecții date de Cordelia cu privire la istoria celor cu Sânge Albastru. Regele era mereu așezat la stânga, în timp ce regina sa, sau oricare altă persoană, era așezată la dreapta.

— Ah, da, foarte bine ai observat. Am uitat. Îmbătrânesc.

— Îmi pare rău că bunica mea nu a putut fi aici, zise Schuyler încet. Lawrence oftă.

— Nu e nici o problemă. Stăm separați de mai mult de un secol. Te obișnuiești cu singurătatea. Poată că într-o bună zi vom fi în siguranță și vom fi din nou împreună.

Se rezemă din nou de speteaza scaunului și-și scoase un trabuc din buzunar.

— Deci tu ești fiica Allegrei, spuse el rupând capătul trabucului cu un cuțit de argint. Te-am urmărit. Știam ca mă cauți din momentul în care ai ajuns la Veneția. Am simțit ceva în aer - credeam că este mama ta - dar era e energie diferită. Tu m-ai văzut.

— Tu erai femeia pe care am zărit-o azi. Ai luat forma Allegrei, gândi Schuyler cu voce tare. Acum totul avea sens.

Lawrence dădu din cap.

— Așa fac câteodată. Asta doar pentru că îmi este dor de ea.

Trase un fum rapid și expiră.

— Am fost prudent să nu mă arăt în fața ta înainte de a ști sigur cine ești. Am mulți dușmani, Schuyler. Mă vânează de secole. Ai fi putut fi unul dintre ei.

Schuyler se ridică brusc, aproape vărsând vinul.

— Doamna de la pensiune? Tot tu ai fost. Cel puțin, la început.

— Da, bineînțeles, chicoti Lawrence.

— Deci de aceea a zis că nu ne-a văzut niciodată în viața ei atunci când am coborât. Chiar spunea adevărul. Schuyler puse paharul gol pe masă, având grijă să-l așeze pe unul dintre suporturile placate cu aur.

— Marie este o proprietăreasă cinstită, măcar atât.

— De ce ne-ai arătat camera ta?

— Nu voiam, dar mă urmăreai și trebuia să mă adăpostesc într-una dintre ascunzătorile mele secrete din oraș. Am multe adrese să știi. Ai nevoie de multe dacă vrei să te ascunzi. Marie spunea adevărul; camera era închisă. Dar pentru voi s-a deschis. Asta am luat-o drept un semn bun. Am crezut că-ți ofer un indiciu - să văd dacă ești în stare mă găsești la Bienală. Te-ai descurcat foarte bine. Ai fost atrasă de Olafur Eliasson la fel ca mine.

— Dar de ce ai fugit din nou de mine? Eu te urmăream.

— Și aproape m-ai prins. Doamne, ce viteză ai – ești incredibil de puternică. A trebuit să-mi folosesc toată energia doar pentru a nu mă lăsa prins. Nu eram încă sigur de intențiile tale sau de identitatea ta. M-ai surprins când m-ai descoperit în fața clădirii coloniale. Îmi pare rău că a trebuit să folosesc o vrajă de somn asupra ta.

— Cum de te-ai hotărât să ai încredere în mine acum? Întrebă Schuyler.

— Pentru că doar fiica Allegrei ar putea cunoaște Advoco Adiuvo, invocația folosită de tine. Eu și Cordelia am convenit că dacă ne vom căuta vreodată unul pe altul, emisarii noștri vor folosi cuvinte din Limba Sacră. Fără Advoco, nu m-ai fi găsit nici într-o mie de ani, indiferent de puterile tale. Dar a trebuit să te adorm pentru a mai trage de timp, asigurându-mă că nu ai fost coruptă. A trebuit să fim undeva în siguranță, unde să nu putem fi văzuți.

Schuyler dădu din cap. Măcar asta ghicise și ea.

— Acum că m-ai găsit, ce dorești? Întrebă Lawrence, uitându-se la Schuyler printr-o perdea de fum.

— Vreau să știu despre Sânge Argintiu. Vreau să știu totul.

NOUĂ.

A doua zi începea săptămâna examenelor finale la Duchesne. Spre deosebire de alte școli, elevii exclusivistei instituții așteptau cu nerăbdare examenele, pentru că urmau să aibă un program mai flexibil, care anunța deja mult așteptatele zile de vacanță. Bliss își consulta orarul în timp ce tocmai trecea grăbită prin cele două uși înalte, din alamă și sticlă, ale liceului. În acea zi avea examen la engleză și la istoria Americii. În ziua următoare avea la germană și biologie. Miercuri urma să dea testul la echitate socială, joi avea pauză, iar vineri un colocviu la franceză.

În timp ce urca în fugă scările spre etajul al treilea, realiză că toate fetele din jurul ei erau îmbrăcate în pantaloni strâmți, tricouri și purtau cizme Ugg, iar băieții aveau bluze de trening decolorate, blugi găuriți și adidași.

Oare despre ce era vorba? Ea se îmbrăcase ca de obicei, cu o pereche de blugi strâmți pe picior, pe care-i asortase cu niște cizme pirat până la genunchi, cu cataramă, și își completase ținuta cu un pulover Stella McCartney, pe care îl purta peste o bluză cu volănașe de la Derek Lam. Dar de ce oare arătau toți de parcă tocmai ce căzuseră din pat și se îmbrăcaseră în grabă, pe întuneric?

— Hei, Bliss! Se auzi strigată de Mimi, care tocmai ieșea în viteză din biblioteca de la etajul al doilea.

Bliss rămase uimită să vadă aruncate pe Mimi niște chestii pe care altădată nu le-ar fi purtat nici moartă. Prietena ei își prinsese coama de păr lung și blond cu o bandană țipătoare, într-o combinație de roșu și albastru, și abia dacă se machiase (de fapt, Bliss detectă pe bărbia ei inclusiv un coș minuscul). Un tricou al echipei Duchesne de Lacrosse cu câteva numere mai mari, împrumutat probabil de la fratele ei, Jack, atârna destul de aiurea pe silueta slăbuță a lui Mimi, iar un trening de flanelă cu mâneci foarte lungi și niște papuci confortabili din piele de oaie completau ținuta.

— Hei!

— Nu pot acum - am întârziat deja la chimie, îi explică Mimi, lipăind în sus pe scările de marmură în papuci.

— Acum ai ajuns? O întrebă Soos Kemble, care o urma pe Mimi. Purta un maiou din bumbac, niște colanți uzați din jerseu, iar părul ei blond, fin, era de data asta complet ciufulit. Și era vorba de aceeași fată care își făcea apariția în fiecare dimineață cu o coafură impecabilă și care purta numai haine de firmă ce o costau de la sume cu cinci cifre în sus.

— Da, îi răspunse Bliss, ridicând din umeri. De ce?

— Toată lumea e aici încă de la cinci dimineața, îi răspunse Soos căscând. Este singurul mod prin care poți obține unul dintre cele mai bune locuri la bibliotecă pe durata examenelor.

Interesant, se gândi Bliss. Probabil că n-avea să înțeleagă niciodată prea bine regulile nescrise de la Duchesne, dar se părea că pe durata examenelor era la mare modă să afișezi ținuta unui „tocilar”. Trebuia să arăți ca și cum ai fi muncit pe brânci și ai fi abordat cu maximă seriozitate examenele. Chiar și cei cu Sânge Albastru, cu toată superintelența lor, și tot trebuiau să tocească.

Mâine, își promise Bliss, o să vin în vechiul mea trening. Nu-i făcea deloc plăcere să iasă în evidență. N-ar fi făcut decât să sublinieze și mai mult faptul că, spre deosebire de colegii ei de clasă, ea nu urmasese cursurile la Duchesne chiar de când se născuse. Oare va rămâne pentru totdeauna o intrusă ignorantă? Bliss se întrebă dacă nu cumva ar fi trebuit să se supere pe Mimi că n-o avertizase în legătură cu acest cod al ținutei neglijente, dar imediat își dădu seama că Mimi avea probabil și alte lucruri mai importante de făcut decât s-o sfătuiască pe Bliss cu ce să se îmbrace în timpul examenelor de sfârșit de an.

Când Bliss ajunse la cabinetul de istorie, aproape toată lumea era deja așezată în bancă, așteptând în tăcere ca profesorul să le înmâneze testele. Bliss se duse să se așeze undeva în spatele sălii, cercetând în jur să vadă dacă Schuyler sau Oliver nu era cumva pe-acolo. Ar fi vrut să le dea vestea despre întoarcerea lui Dylan. Era sigură că ei aveau s-o creadă, chiar dacă Mimi n-o crezuse.

Dar, din păcate, nu erau.

Apoi își aminti că aceștia obținuseră permisiunea să-și dea examenele puțin mai devreme, ca să poată pleca apoi într-o călătorie la Veneția, unde urmau să petreacă două săptămâni. Băftoșii!

Bliss, își lăsă privirea să-i cadă pe foaia de examen. Prima întrebare era despre călătoria vasului Mayflower, despre pelerini și fondarea celor treisprezece colonii. Din moment ce ea chiar fusese acolo, tot ce trebuia să facă acum era să închidă ochii și în minte îi apărea imediat tabloul acela dezolant. Era sigură că avea să ia o notă mare.

Se ridică sigură pe ea și dădu lucrarea. Jack Force, care se afla cu ea în sală, îi zâmbi prietenos când veni să și-o predea și el pe-a lui, imediat după ea. Îi ținu ușa deschisă și ieșiră împreună.

— Ce mai faci? O întrebă de îndată ce ajunseră în hol, lângă scări.

— Minunat, îi răspunse. Mă simt de parcă aş fi trişat, dacă înţelegi ce vreau să zic.

Jack dădu din cap.

— Da, ştiu ce vrei să spui. Tot ce trebuia să facem era să închidem ochii şi cam asta era, nu?

— Da, e ca şi cum am avea o carte deschisă în faţa ochilor sau aşa ceva, îl completă Bliss.

— Oricum, nu ne obligă nimeni să ne şi folosim de ea, mormăi Jack.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Nimic.

Jack ridică din umeri. Avea o privire pierdută, ceea ce o făcu pe Bliss să se întrebe ce era cu el. Nu-l cunoştea foarte bine, cu toate că avea ocazia să-l vadă destul de des, din moment ce lui Mimi îi plăcea să-l aibă întotdeauna prin preajmă.

— Baftă la examene, îi mai zise Jack, bătând-o prieteneşte pe umăr.

— Şi ție, îi răspunse Bliss. Se uită la ceas. Îi mai rămăseseră câteva ore până la următorul examen. Se gândi că ar fi fost bine să-şi ia ceva de la patiseria din colţ şi abia apoi să încerce să-şi găsească un loc la bibliotecă, dac-o mai rămâne vreunul.

În timp ce cobora pe scări însă, simţi cum cineva se grăbeşte s-o ajungă din urmă. Bliss ridică o sprânceană.

— Ce e?

Era Ava Breton - o Sânge Roşu - care, deşi era abia în anul doi, la fel ca ea, era foarte populară. Aproape toţi prietenii Adei erau dintre cei cu Sânge Albastru, deşi ea nu ştia acest lucru. Bliss observă nişte semne pe gâtul fetei, ceea ce însemna că Jaime Kip, iubitul ei Sânge Albastru, o făcuse însoţitoarea lui umană. Interesant.

— Bliss, pot să te întreb ceva? O atacă Ada, aranjându-şi o şuviţă după ureche.

Ava purta un tricou cu mâneci lungi American Apparel, dintr-un material subţire, peste şortul de baschet al iubitului ei şi lenjerie gri cu protecţie termică.

— Sigur că da.

— Ştii ceva despre petrecerea asta pe care vor s-o dea Mimi şi Jack Force săptămâna viitoare?

Bliss începu să se mute de pe un picior pe altul, evident stânjenită.

— Eu...

— Lasă! Chestia e că Jaime se poartă destul de ciudat când vine vorba despre asta. Am înţeles că la balul de la St. Regis se duce cu părinţii lui - pe bune, îţi dai seama cât sună de penibil? Numai că mi s-a părut ciudat că nu m-a invitat nici măcar la after-party.

— Îmi pare rău, bâigui Bliss, destul de jenată. Ura când oamenii erau lăsaţi pe dinafară. Îi amintea cum fusese viaţa ei înainte ca Mimi s-o ia sub aripa ei protectoare. Pur şi simplu n-o lăsa inima să vadă cum cineva era dat la o parte la modul ăsta. I se părea o chestie atât de superficială şi de snoabă, aşa cum era şi Mimi de fapt. Dar nu şi ea, ea nu era aşa. În fine, ce

se putea întâmpla? Chiar dacă știa bine că Balul Celor Patru Sute era exclusiv pentru cei cu Sânge Albastru, petrecerea de după era pentru toată lumea. Iar după părerea lui Bliss, cu cât erau mai mulți, cu atât mai bine. Dacă mai era cineva care voia să vină, de ce nu? Ce se putea întâmpla așa de rău?

— Problema e că, știi și tu... vreau să zic că toată lumea o să primească o invitație, mai zise Ava, mușcându-și buza. Dar dacă eu nu...

— Petrecerea o să fie la Centrul Angel Orensanz, la miezul nopții, o întrerupse Bliss. Și o să fie un bal mascat. Vei avea nevoie de o mască, adică să te costumezi în ceva, ca să poți intra.

Un zâmbet plin de entuziasm se întinse pe toată fața Avei.

— Mulțumesc, Bliss, MULȚUMESC FOARTE MULT.

La dracu!

O făcuse lată.

Tocmai invitase o Sânge Roșu la petrecere. Iar chestia asta n-avea să-i pice deloc bine lui Mimi.

Zece.

Degeaba. Totul era pierdut acum. Bunicul ei se dovedise a nu-i fi de nici un folos: un bătrânel speriat care nu trăia pentru altceva decât pentru cărțile, țigările și vinul lui de Porto. Ce așteptase oare de la el? Să-i fie tutore, ghid, îndrumător... așteptase un tată. Cineva care să-i mai ia pentru o vreme povara de pe umeri.

În timp ce își făcea bagajele în camera ei de hotel a doua zi dimineață, Schuyler își aminti cuvintele de rămas-bun ale lui Lawrence.

— Îmi pare rău, Schuyler. Cordelia a greșit când te-a trimis la mine.

Apoi se apucase să dea ture prin fața șemineului.

— Adevărul este că nu mă mai interesează deloc afacerile celor cu Sânge Albastru. M-am spălat pe mâini în ceea ce-i privește, încă de la povestea de la Roanoke. Ei au ales atunci să-l urmeze pe Mihail, așa cum au făcut dintotdeauna, îi explică el, referindu-se la faptul că adunarea îl reinstalase pe Mihail ca Regis, atunci când criza de la Roanoke fusese descoperită și când se credea că se întorseseră cei cu Sânge Argintiu.

— Și, dacă nu mă înșel, încă îl mai urmează și azi, sub numele de Charles Force.

Lawrence clătină din cap.

— Atunci când a întors spatele familiei și a renunțat la numele Van Alen, mi-am jurat că n-o să mă mai întorc niciodată în adunare. Așa că ai venit degeaba până la Veneția. Sunt prea bătrân. Prefer să-mi trăiesc veșnicia în pace. N-am ce să-ți ofer.

— Dar Cordelia mi-a spus...

— Cordelia și-a pus prea multe speranțe în mine, întotdeauna a fost așa. Cheia înfrângerii celor cu Sânge Argintiu nu se află însă în mâinile mele, ci în cele ale lui Charles și ale Allegrei. Numai cei Neprihăniți îi mai pot salva pe cei cu Sânge Albastru de Monstruozițările cu Sânge Argintiu.

— Îmi pare rău că nu pot să-ți fiu de nici un folos. M-am dezis pentru totdeauna de cei cu Sânge Albastru, atunci când am decis să plec în exil.

— Atunci înseamnă că Charles Force avea dreptate în ceea ce te privește, îi spuse Schuyler, tremurând din tot corpul.

— Ce vrei să spui? O întrebă Lawrence, întunecându-se brusc la față.

— A spus că nu ești nici pe jumătate omul care și-ar fi dorit Cordelia să fi. Că nu voi găsi altceva la Veneția decât amărăciune și confuzie.

Lawrence se dădu un pas în spate, de parcă tocmai ar fi primit o lovitură puternică. Pe chipul lui se putea citi acum o gamă întreagă de emoții – rușine, furie, mândrie – dar nu scoase nici un cuvânt. Într-un final, îi întoarse spatele și părăsi camera, trântind ușa după el.

Ei bine, asta a fost. Schuyler trase fermoarul la geanta de mână, și-o aruncă pe umăr și ieși la lift, unde o aștepta Oliver, care nu-i spuse nici „salut”, nici „bună dimineața”.

Știa că, dacă voia, putea să vadă exact tot ce se petrecea în mintea lui – că putea avea acces la gândurile lui atât de ușor, ca și cum le-ar fi recepționat prin satelit. Dar întotdeauna prefera să bruieze semnalul. Nu i se părea corect să-l spioneze așa. În afară de asta, nu avea cu adevărat nevoie să apeleze la puterile ei paranormale pentru a-și da seama că Oliver era încă supărat pe ea, din cauză că nu-l mai sunase în seara precedentă.

Șoferul lui Lawrence o adusese destul de târziu înapoi la hotel și abia atunci Schuyler descoperise că prietenul ei îi lăsase pe mobil și pe mesageria vocală de la hotel zeci de mesaje. L-ar fi sunat înapoi, dar se gândea că era prea târziu și nu voia să-l trezească.

— Credeam că ai murit, începuse el.

— Dacă s-ar fi întâmplat asta, să știi că ți-aș fi lăsat iPod-ul meu.

— Ha! Nici măcar nu e cine știe ce iPod-ul tău. Nici măcar n-are video.

Schuyler își reținu un zâmbet. Știa că Oliver nu putea sta prea mult timp supărat pe ea.

— Oricum, ai pierdut la televizor o ediție de-a dreptul hilară a European Music Awards. David Hasselhoff a câștigat la toate categoriile.

— Mda, cam jalnic din partea mea.

Oliver se încruntă.

— Tata a plecat deja, a luat un avion de dimineață. Trebuia să mergă la nu știu ce întâlnire a acționarilor.

Schuyler privi cu coada ochiului spre prietenul ei. Oliver își purta părul castaniu lăsat pe frunte, iar ochii lui căprui, cu reflexe verzi și albastrii, exprimau acum durere și îngrijorare. Schuyler abia se abținu să nu-i atingă gâtul, care i se părea atât de vulnerabil și de ispititor. În ultima vreme simțise crescându-i în sânge o nouă dorință de a se hrăni. Compara setea asta cu un fel de zumzet, cu o muzică auzită undeva în surdină, în fundul capului, și de care abia dacă era conștientă, dar care din când în când se auzea mai tare și atunci nu mai avea cum să facă abstracție de ea. Se simțea atrasă de Oliver într-un fel nou și de multe ori se surprindea chiar roșind când se uita la el.

Îi trecu prin gând că tatăl ei fusese însoțitorul uman al mamei ei vampir și apoi Allegra se căsătorise cu el – încălcând legea vampirilor. Pentru prima dată în istoria celor cu Sânge Albastru, granița dintre rase fusese încălcată,

iar rezultatul imediat fusese Schuyler: jumătate om, jumătate vampir.
Dimidium Cognatus.

Schuyler aflase despre ascendența ei numai cu câteva luni în urmă, dar abia acum înțelegea cu adevărat că sângele ei era destinul ei – un desen complicat de vene pe care îl ascundea sub piele. Sânge care cerea sânge. Sângele lui Oliver.

Nu remarcase niciodată până atunci cât de frumos era prietenul ei cel mai bun. Cât de fină îi era pielea. Nu-și dădu-se seama cât de mult își dorea să întindă mâna și să-i atingă delicat cu degetele acel locșor de sub mărul lui Adam, să-i depună un sărut acolo și apoi, poate, să apuce ușor pielea aceea între dinți, să-și afunde colții... și să se hrănească...

— Până la urmă, unde zici c-ai fost? O întrebă Oliver, întrerupându-i șirul gândurilor.

— E o poveste lungă, îi răspunse.

Ușile liftului se deschiseră și amândoi pășiră înăuntru.

În timp ce își croiau drum pe străzile pietruite într-o rablă de taxi către micuțul aeroport regional, Schuyler îl puse la curent pe Oliver cu tot ce se întâmplase, iar el o ascultă cu atenție.

— Ce păcat, zise Oliver. Dar, cine știe, poate până la urmă o să se răzgândească.

Schuyler ridică din umeri. Ea își pledase cazul, făcuse ceea ce îi ceruse bunica ei și fusese refuzată. Chiar nu mai vedea ce ar mai fi putut face.

— Poate da, poate nu. Dar hai să nu mai vorbim despre asta, oftă ea.

Zborul lor către Roma avea întârziere, așa că se văzură nevoiți să-și mai omoare timpul prin duty-free și prin magazinele de suveniruri. Oliver observă o revistă deocheată italienească și i-o arătă și ei rânjind.

Schuyler își luă câteva reviste, o sticlă de apă și niște gumă de mestecat, care să-i mai atenueze presiunea din urechi în timpul decolării și al aterizării. Pe când aștepta la coadă să plătească, ochii îi căzură pe o grămadă de măști venețiene. Orașul era plin de vânzători ambulanți care îi hărțuiau pe trecători să cumpere astfel de măști, chiar dacă până la Carnevale mai erau câteva luni bune. Până atunci nu acordase însă nici o atenție acelor flecuștețe ieftine, dar una dintre măștile din aeroport îi atrase atenția.

Era o mască frumoasă, care acoperea toată fața, cu numai două găuri lăsate pentru ochi, făcută din cel mai fin porțelan și împodobită cu aur și argint.

O ridică să i-o arate lui Oliver.

— Ia uite!

— Ce vrei să faci cu prostia asta?

— Nu știu, n-am nimic care să-mi amintească de Veneția. O iau!

Zborul către Roma a fost agitat, iar cel către New York încă și mai rău – avionul a trecut prin turbulențe atât de puternice, încât Schuyler avea senzația că o să înnebunească de-atâta clănțănit din dinți la fiecare zdruncinătură.

Imediat însă ce zări silueta New Yorkului profilată pe cer simți o dragoste imensă pentru oraș, deși era în același timp tristă, știind că n-o

aștepta nimeni altcineva acasă în afara celor doi servitori fideli care, la dorința Cordeliei, deveniseră tutorii ei legali. Dar cel puțin o avea pe Beauty, copoiul ei, un adevărat prieten și protector. Beauty făcea tot din procesul de transformare, era o bucățică din sufletul Cordeliei care se reîncarnase special pentru a o proteja pe Schuyler, până când avea să-și poată controla mai bine puterile. Îi era dor de câinele ei.

Se strecurară prin aglomerație ca să-și recupereze bagajele de pe banda rulantă. Se simțeau destul de obosiți. După ce călătoriseră aproape cincisprezece ore fără întrerupere, amândoi erau trași la față și era deja seară când ajunseră la New York. Afară descoperiră un strat fin de zăpadă. Era prima săptămână din decembrie și iarna venise în sfârșit.

Oliver reperă imediat șoferul și mașina familiei sale, un Mercedes Maybach negru, care aștepta cu motorul pornit lângă bordură, și o conduse pe Schuyler într-acolo. Se așezară comod pe bancheta de piele, Schuyler mulțumindu-le în gând zeilor că i-l dăduseră pe Oliver. Averele familiei lui intactă pica tocmai bine pe asemenea vremuri.

Amândoi rămaseră tăcuți, adânciți în propriile gânduri, în timp ce mașina gonia înapoi spre oraș. Traficul era lejer pe autostradă, așa că ajunseră în Manhattan într-o jumătate de oră. Mașina o luă pe podul George Washington, ieși pe 125th Street, coborî apoi pe Riverside până la rezidența Van Alen de la intersecția dintre 101st Street cu Riverside.

— Iată că am și ajuns, zise Schuyler. Îți mulțumesc din nou pentru tot, Ollie. Îmi pare rău că lucrurile n-au decurs mai bine cu bunicul meu.

— Asta e, nu-ți face probleme. „Protejează și servește”, asta e deviza mea.

Oliver se aplecă să o sărute pe obraz, așa cum făcea întotdeauna, dar în ultimul moment Schuyler se întoarse și se pomeniră nas în nas.

— Oops, zise.

Oliver părea destul de jenat, așa că până la urmă se îmbrățișară stângaci. Ce se întâmpla cu ea? Doar era vorba de prietenul ei cel mai bun. De ce se purta atât de penibil? Era pe punctul de a deschide portiera mașinii, când Oliver își dresе glasul. Se întoarse spre el.

— Ai zis ceva?

— Păi... bănuiesc că intenționezi să mergi la chestia aia diseară, nu? O întrebă el, scărpinându-și bărbia.

Schuyler clipi.

— Ce chestie?

— Păi, aăă... Balul Celor Patru Sute, o lămuri Oliver, dându-și ochii peste cap și prefăcându-se foarte speriat. Marele zaiafet al vampirilor.

— A, da!

Aproape că uitase de asta. În calitate de membră a Comisiei, prezența ei era necesară. Altfel, era prea tânără, ca să fie prezentată oficial la bal, spre deosebire de Mimi și Jack Force. Jack Force - de săptămâni întregi încercase să-și suprime sentimentele față de el, dar gândindu-se acum la Balul Celor Patru Sute imaginea lui îi reveni în minte. Înalt, frumos de pica, cu soarele

jucându-i-se prin părul auriu și pe piele, râzând cu ochii lui verzi pătrunzătorii, dezvelindu-și dinții egali și de un alb amețitor.

Jack fusese primul care suspectase că se ascundea ceva mai mult în spatele morții lui Aggie decât și-ar fi dorit să creadă oricine altceva din Comisie. El fusese acela care se arătase cel mai hotărât să descopere adevărul. Îl căutase imediat după ce fusese atacată, iar, după ce el o consolase, se sărutaseră. Încă mai simțea pe buze amintirea aceluia sărut. Iar dacă închidea ochii, îi putea încă simți parfumul, curat și proaspăt, ca lenjeria abia călcată, cu ușoare urme de after-shave care aminteau de pădure.

Jack Force...

Care îi întorsese spatele imediat după ce ea îl acuzase pe nedrept pe tatăl lui că ar fi fost un Sânge Argintiu.

Se întreba dacă Jack avea să fie însoțit de cineva la bal, și dacă da, de cine. Simți o înțepătură puternică de gelozie la gândul unei alte fete în brațele lui.

— Nu vrei să vii cu mine?

Nu se gândise deloc nici la ce rochie avea să poarte și nici la partenerul cu care avea să meargă, până când n-o întrebase Oliver.

Oliver roși încurcat.

— Păi... e numai pentru vampiri. Un fel de regulă. Nici un însoțitor uman sau conduit nu are voie să intre.

— Ah, îmi pare rău, n-am știut. Atunci poate că nu mă duc nici eu.

Oliver se uită pe fereastră la zăpada care decorase acoperișurile clădirilor și trotuarul cu o glazură de cristal alb.

— Ar trebui să te duci, îi zise el încet. Cordelia ar fi vrut să te duci.

Schuyler știa că Oliver are dreptate. Ea era singura Van Alen care mai rămăsese în New York. Era datoră ei să meargă ca reprezentant al familiei.

— Bine, am să mă duc. Dar am să stau puțin și poate ne vedem mai târziu, OK?

Oliver o privi cu un zâmbet melancolic.

Sigur.

Unsprezece.

Familia Force închiriasse apartamentul prezidențial de patru camere de la St. Regis. Aproape toate camerele din hotel erau închiriate de familii cu Sânge Albastru. Era deja un lucru obișnuit, o tradiție, din moment ce era vorba de o simplă călătorie cu liftul până jos, la sala de bal și doamnele nu mai riscau astfel să-și șifoneze rochiile.

Charles Force se încheie și la cea de-a doua manșetă. Era un bărbat înalt, mândru, cu un cap frumos, grizonat. Purta o cravată albă, frac și mănuși albe. Haina era croită impecabil, în stil clasic, încheiată la doi nasturi, și purta pantaloni cu vipușcă din catifea. Aștepta în living cu mâinile la spate femeile din familie, care încă nu isprăviseră cu toaleta.

Fiul său, Jack, era îmbrăcat aproximativ la fel și arăta foarte elegant în frac. Jack alesese însă să poarte un guler ascuțit la haină, în locul tradiționalului guler fluture, răsfrânt sub bărbie.

După ce nu scosese o vorbă toată ziua, tânărul se ridică brusc în picioare de pe canapeaua pe care stătuse până atunci cu picioarele încrucișate și își privi tatăl în ochi.

— Ce i-ai spus lui Schuyler înainte să plece?

— Încă te mai preocupă fata Van Alen? Îl întrebi Charles. Credeam că după ce m-a acuzat pe nedrept că sunt Monstruozitatea, ți-ai pierdut interesul pentru ea.

Jack ridică din umeri.

— Nu mă preocupă, tată, pur și simplu eram curios.

În timpul scandalului care se iscase în jurul dispariției lui Dylan și al morții Cordeliei, tatăl său îl luase drept confident, spunându-i adevărul despre ascendența lui Schuyler. Tot în acea noapte, Jack descoperise adevărul despre relația cu sora lui. Mimi reprezenta cealaltă jumătate a sa, la bine și la rău, cel mai bun prieten și cel mai aprig dușman, geamănul său în mai mult decât într-o singură privință.

Dar deși Jack se împăcase cu adevărul despre familia sa, întrebarea rămânea: Ce ascundea Comisia? Se întorsese într-adevăr un Sânge Argintiu? Tatăl său se purta de parcă totul se rezolvase de la sine, din moment ce crimele încetaseră brusc cu câteva luni în urmă.

Charles oftă.

— Nu i-am spus altceva decât că vizita ei la Veneția se va dovedi fără rezultat. Îi intrase în cap că bunicul ei avea să-i răspundă cumva la toate întrebările acelea prostești. Dar el nu va face asta. Îl cunosc foarte bine pe Lawrence, va rămâne deoparte, așa cum a făcut întotdeauna, iar călătoria ei se va dovedi inutilă.

Până aici, Jack înțelesese și singur. Era la curent cu antipatia tatălui său pentru Lawrence Van Alen, pe care de altfel o confirmau și cele mai recente dintre amintirile sale recuperate.

— Mai ai și alte întrebări pentru mine?

Jack privi în jos la pantofii lui de lac, lustruiți special pentru această ocazie. Își putea vedea chipul reflectat în luciul lor.

— Nu, tată.

Clătină din cap. Cum putea să se îndoiască de propriul său tată? Charles Force era Mihail, Cel cu Inima Curată, era Regis. Un vampir mai degrabă prin propria voință, decât ca o consecință a păcatului.

— Bine, zise Charles, îndepărtând câteva scame de pe haina fiului său și îndemnându-l totodată să-și îndrepte spatele.

— Acesta e Balul Celor Patru Sute. În această seară vei fi prezentat oficial tuturor. Sunt mândru de tine.

— Trinity, draga mea, ești gata? Strigă Charles din sufragerie.

Jack își văzu mama, Trinity Burden Force, ieșind din dressing cu un zâmbet cald adresat soțului ei. Era îmbrăcată într-o rochie de bal din mătase satinată, de un roșu aprins, despătată adânc la spate, și purta un colier în formă inimă. Cei doi aveau să deschidă balul. Dar Jack știa de de la tatăl lui că Trinity nu avusese parte de această onoare dintotdeauna. De fapt, acesta era numai al șaisprezecelea an de când Allegra Van Alen nu mai deschidea

balul la brațul fratelui său. Al șaisprezecelea an de când Gabrielle nu mai deschidea adunarea.

În apartamentul alăturat, Mimi Force trona într-un scaun cu spătarul aurit, îmbrăcată numai într-un halat de baie turcesc luxos, în timp ce în jurul ei se agita un cârd întreg de stilisti și manichiuriste, care aveau grijă de fiecare părticică din ea. În timp ce cineva îi prindea părul într-un coc grațios la spate, un asistent ținea în mână un föhn de-a dreptul impresionant. Doi dintre cei mai cunoscuți make-up artiști din oraș lucrau la ultimele retușuri: unul îi întindea bine rujul, în timp ce celălalt îi tampona fața cu pudră autobrozantă.

Între timp, Mimi ținea telefonul la ureche, agitându-se totodată să-și usuce unghiile vopsite într-o nuanță perlată din gama Socialite.

— Of, Doamne, aici e un adevărat balamuc, îmi cei scuze, n-aud nimic din ce spui, la ce oră ziceai că ajungeți Suntem la hotel. Da, în apartamentul prezidențial. Hei, te superi? Alo, cu tine vorbesc, mai ai puțin și-mi arzi urechea, țipă la stilistul cu cioc care ținea föhnul, aruncând în același timp și o privire cruntă. Îmi pare rău, Bliss, trebuie să te las.

Mimi închise clapeta telefonului mobil și chiar în acel moment agitația din jurul ei se potoli.

— Mai durează mult?

— Sunteți gata!

Stilistul îi aduse o oglindă.

— Polaroidul! Ceru Mimi.

Unul dintre asistenții în cămașă neagră se grăbi să-i facă o fotografie.

Mimi se privi în oglindă și apoi cercetă și fotografia. Se studie cu mare atenție, în căutarea celei mai mici imperfecțiuni. Părul îi lucea frumos, încadrându-i chipul ca o coroană aurie. Pielea îi strălucea; o tușă mai întunecată îi scotea în evidență ochii verzi, iar buzele aveau exact nuanța trandafirilor abia culeși.

— Da, cred că asta e tot, le spuse pe un ton regesc, concediind întregul anturaj dintr-un simplu gest al mâinii și fără nici o urmă de recunoștință în gest. Mimi considera că era un privilegiu pentru ei să lucreze pentru ea și în nici un caz invers.

Imediat după ce ieșiră, camerista ei intră cu o cutie albă cam de dimensiunea unui sicriu de copil. Coletul fusese trimis la hotel abia în ultima clipă și Mimi bătu din palme când îl văzu.

— E aici! O anunță camerista fericită la rândul ei, după ce trebuise să-i suporte lui Mimi niște toane îngrozitoare când se văzuse fără rochie cu numai câteva ore înainte de începerea balului.

— Văd și eu, nu sunt idioată! O repezi Mimi.

Alergă la cutie, o așeză pe pat și se repezi să sfâșie hârtia de împachetat maronie ca un derviș rotitor.

După ce părăsise reprezentanța Dior, Mimi i se plânsese mamei sale că nu mai există rochii adevărate de bal, astfel încât aceasta îi aranjase o vizită la atelierul Balenciaga, unde se întâlnește cu designerul-șef însuși.

În timpul acelei întâlniri, care durase nu mai puțin de cinci ore, Mimi respinsese un număr uriaș de schițe, făcându-l pe designer să rupă în două zeci și zeci de planșe

— Ce anume căutați mai precis? O întrebare el în cel din urmă, exasperat. Sunteți mai cusurgie decât o mireasă.

Mimi inspiră adânc.

— Exact. Închise ochii și se văzu pe sine și pe Jack când își juraseră credință pentru prima oară. Rochia pe care o purtase atunci era albă, simplă, aproape la fel de simplă ca un cearceaf, ca o togă, iar ei merseseră desculți pe străzile Veneției, mână în mână, pregătiți de ceremonie.

— Albă, rochia trebuie să fie albă, murmură. Albă ca zăpada. Transparentă ca lacrimile.

Și iat-o acum aici, învelită în câteva straturi de hârtie subțire. Rochia visurilor ei.

Era făcută din cea mai fină mătase albă satinată și, când o ridică, o simți ca o șoptă între degete, atât era de fragilă. Exact cum și-o dorise, aproape severă în simplitatea ei. Pe umerăș nu arăta neapărat cine știe ce – părea o simplă bucată de material alb. Era petrecută cu un șnur greu de argint peste șolduri și avea o singură tăietură de forma rotundă pe unul dintre șolduri – singura concesie pe care o făcuse ultimelor trenduri din modă.

Mimi își scoase halatul, lăsându-l pur și simplu să cadă la podea. Era acum complet goală în mijlocul încăperii, iar camerista se grăbi să-i țină rochia. Imediat ce o îmbrăcă, Mimi simți materialul diafan plutind ca o ceață în jurul siluetei ei firave.

— Poți să pleci, se răsti la cameristă care, în graba ei de a se retrage, aproape că se împiedică în halatul de baie întins pe jos.

Își legă cordonul în jurul taliei și privi porțiunea de piele bronzată care se vedea prin despicătură. Când stătea în dreptul luminii, formele ei deveneau perfect vizibile; fiecare curbă a corpului ei, de la gât la sâni, de la talie la șolduri, până la picioarele ei foarte lungi, era în același timp acoperită și descoperită, îmbrăcată și dezbrăcată, era înveșmântată și totuși goală.

Și nici nu avea nevoie să poarte lenjerie.

Era absolut spectaculoasă.

— Uau!

Zâmbi. Nu durase prea mult.

Se întoarse cu fața spre fratele ei.

Jack stătea în pragul camerei, sprijinindu-se cu o mână de clanță. Charles îl trimisese să-și cheme sora. Părul lui frumos, blond, era pieptănat pe spate, iar ochii lui o priveau cu blândețe.

Arăți...

Știu...

Se întorseseră la vechiul lor obicei de a-și vorbi fără prea multe cuvinte – Jack lăsându-și sora să-i pătrundă în orice gând, în orice colțișor al memoriei.

Acum își mută privirea. Îi putea citi gândurile privind-l în ochi și își dădu seama că și el se gândea la aceea primă noapte. Putea vedea în ochii lui cerul fără nori ai Veneției, pașii lor ușori și rapizi traversând podul. Se putea vedea pe sine reflectată în ochii lui, amândoi cu o eternitate mai tineri – cât de tineri fuseseră – la începuturile lumii înainte de războaie, înainte de întuneric.

— Cum ai găsit-o... e aceeași?

— Nu, din păcate acea rochie s-a pierdut pe apele Tibrului. Mătasea nu rezistă o mie de ani, dragul meu. Aceasta este una nouă, pentru o nouă reînnoire a legăturii noastre.

— Dar nu încă, se trezi Jack spunând cu voce tare.

Viziunea lor comună se spulberă și Mimi se simți iritată că fusese nevoită să se smulgă din asemenea amintiri plăcute.

— Nu, nu încă, admise ea. Mai aveau de așteptat până când aveau să împlinească douăzeci și unu de ani. Potrivit legii vampirilor, reînnoirea legăturii – sfânta căsătorie între vampiri – reprezenta un jurământ făcut pentru eternitate, dar ceremonia nu putea avea loc înainte de împlinirea vârstei cerute. Cei doi aveau obligația de a-și reînnoi jurămintele cu fiecare nou ciclu, deși acum era prima dată când se născuseră ca gemeni în aceeași familie, ceea ce putea stârni destulă confuzie, dacă priveai din perspectiva plictisitoarelor legi ale oamenilor. Ei erau gemeni vampiri, însă ceea ce avea o semnificație complet diferită printre ai lor. Însemna că sufletele lor se îngemănaseră în cer, unde își juraseră dragoste.

Oricum, legătura nu putea fi făcută înainte ca ei să-și poată stăpâni bine puterile și să ajungă la o deplină maturitate a memoriei. Gemenii vampiri se căutau uneori timp de cicluri întregi, iar cuplurile care se aflau deja sub acest legământ trebuiau să fie suficient de în vârstă pentru a-și putea în recunoaște perechea sub noul ei chip după reîncarnare.

Ea știa că în întreaga istorie a vampirilor existase un singur cuplu care se dezisese de această legătură. Gabrielle sau Allegra Van Alen rupsese legământul ei cu Mihail, Charles Van Alen Force, chiar în timpul ciclului în care se aflau. Ea se căsătorise – se căsătorise – într-o biserică, un locaș sfânt, pronunțase cuvintele sacre, îi jurase fidelitate om! Însoțitorului ei uman! Și iată ce se întâmplase...

Gabrielle căzuse într-o comă profundă pentru totdeauna, fiind captivă undeva la granița dintre viață și nemoarte. Condamnată la tăcere veșnică.

— Dar de ce să așteptăm? Întrebă Mimi. Eu am știut cine ești încă dinainte de a deschide bine ochii. Și acum știi și tu cine sunt eu.

Mimi se referea la noaptea aceea din biroul tatălui ei în memoria lui Jack se deșteptase în sfârșit, permițându-i să vadă ceea ce se afla chiar sub nasul lui. Ei erau doi și totodată unul. Ea era a lui. Pentru totdeauna.

— Te iubesc, tu știi asta, zise Mimi. Mă înnebunești, dar, Dumnezeu să m-ajute, te iubesc, Jack.

Jack își aplecă puțin fruntea și își îngropă nasul în părul lui Mimi. Mirosea a caprifoi și iasomie. Inspiră adânc.

— Și eu te iubesc.

— Nu se poate! Exclamă Trinity și trase adânc aer în piept.

Mimi și Jack se rupseră din îmbrățișare și priviră spre mama lor, care se oprise în pragul ușii.

— Mimi, ai numai șaisprezece ani! Iar asta în mod cert nu este o rochie potrivită pentru cineva care are numai șaisprezece ani.

— Chiar trebuie să-ți amintesc că am cu câteva secole mai mult decât tine, mamă? Pufni Mimi. Începea să-și atingă adevărata vârstă de-acum, memoria îi revenea în valuri, iar ea nu avea nici un chef să continue să se joace de-a Sângele Roșu, cu tot cu dinamica vieții de familie corespunzătoare.

— Charles, se plânse Trinity, controlează-ți copiii.

— Mimi, arăți minunat, îi spuse Charles, depunându-i un sărut pe frunte. Să mergem.

Trinity se încruntă.

— Vino, draga mea, e timpul să înceapă dansul, o chemă Charles cu blândețe, apoi o luă de braț și o conduse afară din cameră.

— Mergem? O întrebă Jack, oferindu-și la rândul lui brațul.

— Mergem, îi răspunse Mimi zâmbind.

Și, astfel, gemenii Force o porniră braț la braț la balul anului.

Doisprezece.

Câteva blocuri mai încolo, într-un cu totul altfel de apartament – apartamentul triplex al familiei Llevellyn sau Penthouse des Reves, cum mai era numit datorită grozavei, dacă nu de-a dreptul suprealistei lui extravagante – Forsyth Llewellyn stătea aplecat în fața unui compartiment secret, care până atunci fusese ascuns în spatele pantofarului.

Răsuci de două ori încuietura seifului spre dreapta, de trei ori spre stânga, și apoi se dădu puțin înapoi, astfel încât ușița de oțel să aibă loc să se deschidă.

— Nu vrei să-mi spui despre ce e vorba, tată? Îl întrebă Bliss care aștepta nerăbdătoare în spatele lui. Trebuie să mă întâlnesc cu Jaime în hol la opt.

O ținea în brațe pe Miss Ellie, câinele ei chihuahua. Miss Ellie era însoțitorul ei canin, pe care îl numise după personajul ei favorit, din serialul Dallas, bineînțeles.

După cum promisese, Mimi îi aranjase lui Bliss să vină însoțită la bal de Jaime Kip. Urma să fie o întâlnire absolut amicală. Jaime nu era absolut deloc interesat de Bliss și viceversa. De fapt, Jaime însuși sugerase că ar putea să se întâlnească direct în holul Hotelului St. Regis, din moment ce amândoi aveau să vină la bal însoțiți de familii. De altfel, Bliss era convinsă că Jaime se oferise să fie escorta ei numai și numai ca să scape de gura lui Mimi. Mimi putea fi destul de convingătoare când voia.

Își încrucișă brațele și privi în jur prin imensul dressing, al mamei ei vitrege, care reușea de fiecare dată atât de bine să-i impresioneze pe oaspeți, cu ocazia câte unui tur al casei. „Dulapul” avea pe puțin șase sute de metri pătrați. Înăuntru se afla o baie romană săpată în podea, cu pardoseala de travertin, iar de jur împrejur erau montate dușuri așa încât te puteai

practic îmbăia în mijlocul unei fântâni arteziene. Mai exista un nesfârșit hol de oglinzi ce masca o serie de compartimente în care se aflau peste cinci mii de obiecte de îmbrăcăminte de firmă, catalogate și arhivate de asistentul personal al lui BobbiAnne. Din nefericire, cele mai multe lucruri erau, în opinia lui Bliss, vulgare și de prost gust. Lui BobbiAnne nu i se întâmplase niciodată să dea peste un poncho cu imprimeu de leopard și împodobit cu pene care să nu-i placă.

Mama ei vitregă era acum ocupată cu toaleta, dar ecoul râsului ei răgușit, în timp ce bârfea probabil cu cei doi stilști personali, ajungea până în dressing, la Bliss.

Bliss se privi în infinitatea de oglinzi. Până la urmă se hotărî să se îmbrace cu rochia verde de la Dior. Tatăl ei și mama vitregă scăpaseră amândoi câte-un oftat când le-o arătase.

— Draga mea, ești atât de frumoasă, îi spusese BobbiAnne, înlănțuind-o cu brațele ei osoase, subțiate de tot de atâta Pilates. Se simțise de parcă o îmbrățișa un schelet. BobbiAnne nu prisosea niciodată cu laudele la adresa felului în care arăta Bliss, în timp ce își critica întotdeauna propria fiică, pentru aspectul ei cam neatrăgător. Jordan, care avea numai unsprezece ani și nu putea veni la bal o spionase pe Bliss în timp ce aceasta se îmbrăca și la sfârșit nu se putuse abține să nu-și dea cu părerea:

— Arăți ca o târfă.

Bliss aruncase cu o pernă după sora ei care tocmai se răsucea pe călcâie să iasă din cameră.

După ce le arătase părinților rochia, tatăl ei o trăsese deoparte și o condusese până la seif. Deschisese câteva dintre sertarele căptușite cu piele de căprioară, la comanda specială a lui BobbiAnne. Bliss privise strălucirea nenumăratelor diademe cu diamante, a colierelor, inelelor și brățările mamei ei vitrege. Avea impresia că se afla la Harry Winston. De fapt, se zvonea că atunci când texanii se mutaseră în Manhattan, soția senatorului sărăcise pur și simplu vitrinele bijutierilor importanți din oraș, pentru a sărbători descinderea în noua societate.

Tatăl ei scoase în cele din urmă o cutie învelită în catifea neagră dintr-un sertar de jos.

— Țsta a fost al mamei tale, îi spusese, arătându-i un smarald pătrățos, montat într-un colier de platină. Smaraldul era cât un pumn.

— Al mamei tale adevărate, vreau să spun. Nu al lui BobbiAnne.

Bliss rămase fără glas.

— Vreau să-l porți în seara asta. Asta e o seară importantă pentru noi, pentru familia noastră. Vei purta această bijuterie în onoarea mamei tale, îi mai zise Forsyth, în timp ce-i închidea colierul la spate.

Bliss știa puține lucruri despre mama ei. Știa numai că ieșise din șirul ciclurilor mai devreme, dintr-un motiv necunoscut. Tatăl ei nu vorbea niciodată despre ea și Bliss crescuse înțelegând că mama ei reprezenta un subiect dureros. Avea de asemenea prea puține lucruri care să-i amintească de ea, iar cele câteva fotografii erau acum decolorate și deteriorate, așa încât trăsăturile femeii deveniseră aproape indistincte. Când Bliss puneă întrebări

despre ea, tatăl ei îi spunea doar să-și „canalizeze memoriile” și că astfel era posibil să-și întâlnească mama într-o zi, dacă timpul o va permite.

Din senin, câinele parcă o luase razna în brațele lui Bliss, zbatându-se și mârâind întruna la piatra verde.

— Miss Ellie, potolește-te!

— Liniște! Îi comandă Forsyth, iar câinele se smuci din brațele fetei, sări și o zbughi pe ușă.

— Ai speriat-o, tată.

Bliss privi smaraldul, care i se cuibărise deja în decolteu. Îl simțea greu pe piele. Nu-și dădea seama dacă-i plăcea sau nu. Era atât de mare. Oare mama ei chiar îl purtase?

— Piatra se numește Trandafirul lui Lucifer, sau Blestemul lui Lucifer, îi explică senatorul cu un zâmbet. Ai auzit vreodată povestea asta?

Bliss clătină din cap.

— Se spune că atunci când Lucifer a fost alungat din rai, un smarald a căzut din coroana lui. Smaraldul a fost numit Trandafirul lui Lucifer, luceafărul de dimineață. Alte legende îl numesc chiar Sfântul Graal.

Bliss primi informația în tăcere, neștiind ce să creadă. Mama ei posedase o bijuterie care era legată de istoria celor cu Sânge Argintiu?

— Bineînțeles, adaugă tatăl ei, asta nu e decât o poveste.

În acel moment, BobbiAnne intră în cameră, îmbrăcată într-o rochie absolut înspăimântătoare de la Versace. Arăta de parcă corpul ei fusese în întregime pictat cu un spray metalizat, folosit de obicei pentru pereții din vinil.

— Cum arăt? Își întrebă ea soțul, pe un ton alintat.

Bliss și tatăl ei schimbară repede o privire.

— Arăți foarte bine, draga mea, îi răspunse el, cu un zâmbet înghețat. Mergem? Mașina ne așteaptă.

O hoardă de fotografi se strânsese în fața hotelului, iar o mulțime de curioși era cu greu ținută în frâu de porțile de securitate și de o întregă armată de polițiști newyorkezi.

De fiecare dată când o nouă mașină neagră trăgea în fața hotelului, blitzurile explodau într-o demență de flash-uri sacadate.

— Începe, exclamă BobbiAnne veselă, în timp ce ieșea din mașină și se agăța de brațul soțului ei.

Dar paparazzi erau interesați exclusiv de Bliss.

— Bliss! Aici! Bliss! Una și pentru mine! Bliss - privește aici!

— Ce rochie porți?

— A cui creație este?

Câțiva fotografi și reporteri se dovediră totuși a fi destul de politicoși, încât să-i întrebe și pe senator și pe soția lui ce părere aveau despre eveniment, deși era evident că atracția principală o reprezenta Bliss.

Cu toate că nu erau mai mult de zece trepte de la mașină până la intrarea în hotel, lui Bliss îi luă mai mult de o jumătate de oră ca să ajungă până acolo.

— E o adevărată nebunie, remarcă ea, arătându-se mulțumită că în sfârșit reușiseră să ajungă în holul capitonat cu roz și auriu al hotelului, unde o aștepta deja partenerul ei.

Sala de Bal a Hotelului St. Regis fusese transformată într-un tărâm de iarnă fermecat, care scăpăra în mii de licăriri: candelabrele de cristal atârnavă de șiruri de ștrasuri, iar peste tot erau trandafiri American Beauty, de la aranjamentele uriașe, înalte de câțiva metri (atât de grele, încât mesele avuseseră nevoie să mai fie proptite ca să nu se prăbușească), până la ghirlandele imense care împodobeau fiecare boltă. Un covor alb ca zăpada fusese întins pe podeaua de marmură, de la recepție până în sala de bal.

— Domnul și Doamna Senator Forsyth Llewellyn, anunță ușierul, imediat ce politicianul și soția lui își făcură apariția în capătul scărilor. Lumina unui reflector căzu pe ei iar percuționistul lovi de câteva ori dramatic în tobe.

— Domnul James Andrews Kip. Domnișoara Bliss Llewellyn.

Cei patru pășiră încet și se amestecară în mulțime.

Cele două orchestre, fiecare a câte cincizeci de muzicieni, așezate față în față de o parte și de alta a sălii, interpretau un vals ușor, în timp ce oaspeții cu Sânge Albastru își afixau podoabele – bărbații arătau fermecător în fracuri, iar femeile, nefiresc de slabe, arătau fabulos de elegante în luxoasele lor rochii de bal. Era o priveliște magică. Comitetul se întrecuse într-adevăr pe sine. Întreaga sală sclipia orbitor: candelabrele vechi de cristal împrăștiu în jur străluciri vrăjite, iar mozaicul podelei scânteia.

Jaime o lăsă pe Bliss la masa ei, o salută și apoi dispăru pentru tot restul serii. Gata și cu asta! Bliss o descoperi pe Mimi, alături de părinții ei, care erau primii în ordinea celor ce îi întâmpinau pe oaspeți.

— Uau, uită-te la asta! Exclamă Mimi, atrasă de colier. Ce piatră!

— A fost al mamei, îi explică Bliss și-i povesti legenda cu Blestemul lui Lucifer.

Mimi luă smaraldul în palme și începu să-i mângâie răceala glacială. De cum îl atinse însă, se trezi proiectată înapoi în timp, la bătălia finală: flash-uri ale acelei zile întunecate, sunete de trompetă care se auzeau în depărtare, Mihail cu sabia în flăcări, exilul și apoi frigul. Frigul... se trezise nemuritoare pe pământ, nerăbdătoare să se hrănească.

— Oh, suspină Mimi, iar ochii îi luceau, în timp ce încă mai ținea piatra în cupa palmelor. Apoi o lăsă să-i cadă, de parcă o ardea.

Bliss se sperie. Știa că se întâmpla ceva cu Mimi, că își adusese aminte de ceva, că memoria i se trezise la viață când atinsese piatra. Și totuși, când Bliss însăși atinse piatra, nu se întâmplă nimic. În mâinile ei nu era altceva decât o simplă bijuterie. Blestemul lui Lucifer... Îi dădea fiori

— E Inima Oceanului, glumi Mimi. Promite-mi numai că n-ai de gând s-o arunci de pe puntea Titanicului.

Bliss încercă să râdă. Dar piatra, de cincizeci de karate îi atârna greu la gât.

Trandafirul lui Lucifer. Blestemul lui Lucifer. Prințul celor cu Sânge Argintiu, avutul lui cel mai de preț, atârnat la gâtul ei ca un ștreang. Se

cutremură. O parte din ea voia să și-l smulgă de la gât și să-l arunce cât de departe putea.

Treisprezece.

Conacul Van Alen de la intersecția dintre 101st Street și Riverside fusese în trecut una dintre cele mai mari și maiestuoase locuințe din întregul New York. Nenumărate generații ale acestei familii fuseseră gazde pentru președinți, șefi de stat, demnitari internaționali, laureați ai premiilor Nobel, precum și pentru celebrități de la Hollywood și boemi vremelnici populari – artiști, scriitori și alții de acest gen. Cu toate acestea, acum nu era altceva decât o biată umbră a ceea ce fusese în trecut: cornișele erau ciobite, peretele exterior era plin de grafitti, apa se scurgea prin acoperiș, iar pereții erau cojiți și plini de crăpături, deoarece familia nu reușise să întrețină casa de-a lungul anilor.

Schuyler își trase geamantanul sus pe scări și sună la ușă.

Hattie, loiala menajeră a bunicii ei, răspunse și îi dădu drumul înăuntru.

Sufrageria era întunecată și draperiile erau trase exact cum le lăsase Schuyler înainte de a pleca. De ani buni Schuyler și Cordelia locuiseră doar într-un sfert din camerele imensei case – bucătărie, sufragerie și două dormitoare. Restul era închis și nefolosit, lucru pe care Schuyler îl atribuise mereu faptului că bunica ei era săracă. Cordelia păstra aproape întregul mobilier din casă ascuns sub cearceafuri, ferestrele erau acoperite de draperii și părți întregi din casă erau închise.

Prin urmare, reședința semăna cu un vechi muzeu prăfuit, umplut cu antichități și opere de artă extrem de valoroase, care erau ascunse și păstrate sub cheie.

Schuyler se îndreptă spre camera ei, unde cu un lătrat puternic și vesel o întâmpină Beauty voioasă, și abia atunci Schuyler se simți cu adevărat acasă.

Acum singura problemă era cu ce anume să se îmbrace. Pe invitație scria „Ținută de gală obligatorie”, de unde Schuyler înțelese că asta însemna rochie lungă de bal pentru doamne. Și-o aminti vag pe Cordelia pregătindu-se pentru Balul anual al Celor Patru Sute, îmbrăcată în diverse rochii Oscar de la Renta și mănuși până la umăr. Poate că va reuși să găsească ceva în dulapul Cordeliei.

Se îndreptă spre dormitorul bunicii ei. Nu mai intrase acolo din seara nefastă a atacului. Îi era groază să se ducă acolo, amintindu-și cum o găsisese pe Cordelia zăcând într-o baltă de sânge. Dar se calmă gândindu-se că bunica ei reușise să supraviețuiască atacului și Schuyler dusesese o cantitate suficientă din sângele Cordeliei la centrul medical. Îl vor păstra până la următorul ciclu. Cordelia avea să se întoarcă într-o bună zi. Nu era moartă. Nu fusese luată de cei cu Sânge Argintiu.

— Căutați ceva domnișoară Schuyler? O întrebă Hattie, băgând capul pe ușă și uitându-se la Schuyler care stătea cu mâinile în șold în fața dulapului deschis.

— Am nevoie de o rochie, Hattie. Pentru balul de diseară.

— Doamna Cordelia avea multe rochii.

— Da, zise Schuyler încruntată, dând la o parte câteva umerăşe şi evaluând rochiile.

Erau modele învechite, cu mâneci bufante imense sau volănaşe. Câteva dintre rochii semănau foarte mult cu cele purtate prin anii '80, pe vremea lui Reagan: cu perniţe la umeri, rivalizând cu cele originale create de costumierul Nolan Miller pentru personajul Alexis Carrington din Dinastia.

— Nu prea cred că astea se potrivesc.

Şi domnişoara Allegra avea rochii, zise Hattie.

Mama? Rochiile mamei mai sunt aici?

În camera ei, la etajul al treilea.

Mama ei crescuse în aceeaşi casă şi Schuyler îşi dori pentru a nu ştiu câta oară ca mama ei să fi fost lângă ea şi s-o ajute la soluţionarea acestei dileme. Hattie o conduse sus la etajul următor, pe un hol şi apoi către o cameră pe colţ din din spate.

Inima începu să-i bată puternic de emoţie.

— Mare păcat cu domnişoara Allegra, zise Hattie deschizând uşa.

Camera este exact așa cum a lăsat-o la optsprezece ani. Înainte de a fugi şi a se căsători cu tatăl tău.

Camera era curată lună. Schuyler fu uimită să vadă că nu existau pânze de păianjen pe la colţuri, sau vreun strat gros de praf care să acopere totul. Se aşteptase să vadă o criptă, un mausoleu, dar în schimb asta era o cameră veselă şi luminoasă, cu lenjerie italiană albă şi apretată pe pat perdele albe, fine, la geam.

— Doamna Cordelia a insistat să păstrăm camera curată. Pentru atunci când se va trezi mama ta.

Schuyler se îndreptă către dulapul din mijlocul camerei şi deschise uşa.

Băgă mâna înăuntru şi scoase o fustă pe un umeraş, Valentino, de prin 1989.

— Eşti sigură că avea şi rochii de seară?

— A mers la un bal. A fost prezentată la Balul Celor Patru Sute când a împlinit şaisprezece ani, explică Hattie. Rochia e făcută de Chanel. Ar trebui să fie aici.

Schuyler căută cu răbdare fiecare umeraş în parte într-un sfârşit, în cel mai îndepărtat colţ al dulapului, găsi un sac negru brodat cu un dublu C.

Scoase sacul şi-l puse pe pat deschizând încet fermoarul.

— Uau, zise Schuyler uluită, dând la iveală o rochie foarte bine păstrată. O ridică în lumină. Era o rochie aurie cu un corsaj strâns, fără bretele, cu partea de jos foarte bogată, ca de prinţesă, cu nenumărate falduri de material voluminos.

O lipi de ea să vadă dacă i se potriveşte. Sigur i se va potrivi, ştia că i se va potrivi.

Când Schuyler intră în Sala de Bal de la St. Regis, toţi cei prezenţi amuţiră. Invitaţii o priveau uluiţi cum stătea la intrare, sub lumina reflectoarelor, nesigură în ce parte s-o ia. Din mulţime se auziră câteva exclamaţii perplexe.

În ceea ce-l privea pe Jack Force, acesta nu-și putea dezlipi ochii de la ea.

Pentru o clipă, aproape la fel ca toată lumea din acea sală, el crezu că Gabrielle, Allegra Van Alen, se reîntorsese printre ei.

Paisprezece.

Balul Celor Patru Sute, cunoscut și sub numele de Balul Aristocraților, nu se îndepărtase de tradiția stabilită de organizatorii săi inițiali la sfârșitul secolului al XIX-lea, când cei cu Sânge Albastru aveau un statut proeminent în societate. Masa cu zece feluri de mâncare, între care erau prevăzute pauze de dans, fusese aranjată cu un serviciu de aur ce costa fabulos, cu piese de câte 75000 de dolari bucata – platouri de aur masiv, farfurii întinse de aur și cupe de cristal încrustate cu aur.

De-a lungul celor patru mese dreptunghiulare, cu câte o sută de invitați fiecare, era un dâmb de nisip pe care erau așezate mistrii de aur. Invitații erau încurajați să sape după comori – darurile de despărțire. Comisia reușise să convingă sponsorii să ofere seturi de bijuterii extrem de costisitoare, care-ți luau ochii, încrustate cu safire, rubine și diamante. Comisia de Juniori, condusă de Mimi, adăugase o notă de modernism: coliere „alfabet” de la Me & R, cercei peruani lucrați cu migală de la Zani și cel mai dorit obiect al sezonului, pandantive de la Kaviar and Kind sub forma unor dinți de rechin, încrustați cu diamante.

Meniul era exact același ca în noaptea primului Bal al Aristocraților: Un prim fel de consommé Olga, apoi filet mignon Lili, legume umplute cu sos de măduvă, urmate de rață la grătar și mușchi de vacă, cu garnitură de morcovi pasați și cartofi Parmentier.

Mai multe sculpturi de gheață maiestuoase reprezentând cele mai importante monumente și instituții newyorkeze, inclusiv noua clădire MOMA, renovări finanțate din banii celor cu Sânge Albastru, precum și macheta portului Frank Gehry, proiect susținut de nimeni altul decât de senatorul Llewellyn însuși, erau aranjate lângă barurile ce străjuiau sala, iar șampania curgea în valuri din niște robinete micuțe ascunse în gheață.

Mimi abia se atinse de mâncare, ridicându-se de pe scaun pentru a se plimba prin mulțimea strălucitoare. Toate familiile prestigioase din New York, toate numele cu blazon aveau reprezentanți la acest bal: Van Horn, Schlumberger, Wagner, Stewart, Howell, Howland, Gould și Goelet, Bancroft și Barlow. De asemenea, erau prezenți membri ai clanurilor care rămăseseră în Marea Britanie, precum și alte câteva ramuri mai exotice. O familie de Sânge Albastru putred de bogată, care se despărțise de grupul principal cu secole în urmă și se stabilise în ceea ce acum este China modernă, tocmai sosise de la Shanghai, orașul la a cărui reconstrucție contribuiseră din plin.

Cele două gemene ale lor, în vârstă de șaisprezece ani, două chinezoaice superbe, cu picioare lungi, urmau a fi prezentate în cadrul balului în acea seară.

Dar nu exista familie mai respectată și mai onorată decât familia Force. Mimi era o prințesă printre ai ei, plimbându-se printre invitați și acceptându-le admirația și considerația.

Se uită după fratele ei. Stătuse lângă ea toată seara, dar dispăruse brusc între felul cu pește și cel cu carne. Ar trebui să facă asta împreună. Aceasta era seara în care adunarea va recunoaște faptul că ei doi s-au regăsit și că atunci când va veni timpul potrivit, își vor reînnoi jurămintele veșnice.

Unde era?

Cuprinse camera cu puterea minții, căutându-i semnalul. Ah, uite-l, la masa principală, vorbind cu un prieten din echipa de lacrosse, Bryce Cutting. Îl văzu cum se oprește și se uită în direcția ei cu un zâmbet neașteptat. Și jovial pe față.

Ea îi zâmbi înapoi și îi făcu cu mâna, dar el nu-i întoarse gestul.

Iritată, întoarse capul – poate că nu se uita la ea?

Și atunci observă cine stătea exact în spatele ei, în vârful scării, atrăgând atenția tuturor.

Schuyler Van Alen.

Într-o rochie pentru care însăși Mimi ar fi dat orice ca s-o îmbrace.

Schuyler își găsi locul lângă părinții triști ai lui Aggie Carondolet. Era evident că familia Carondolet se simțise desconsiderată de faptul că fuseseră așezați acolo, și abia dacă îi adresară câteva cuvinte lui Schuyler, informându-o că le părea extrem de rău de ceea ce i se întâmplase Cordeliei. O văzu pe Bliss care stătea singură la masa principală și-i făcu semn cu mâna. Bliss îi răspunse.

— Vino, îi strigă Bliss.

Își strânse faldurile arii și se îndreptă spre Bliss. Cele două fete se îmbrățișară cu căldură.

— Sky, trebuie să-ți spun ceva – despre Dylan, zise Bliss.

— Ce? Zise Schuyler ridicând o sprânceană.

— Cred că este... dar înainte să apuce să termine fraza, un băiat veni la ea și o invită la dans.

— Desigur, spuse Bliss. Îți zic mai târziu.

Schuyler dădu din cap. În timp ce se întorcea abătută la locul ei, se întrebă ce anume voise Bliss să-i spună. Bliss era singura ei prietenă de la bal. Ce căuta Schuyler aici, la urma urmei? De ce venise? Pentru Cordelia? Pentru numele de Van Alen? Nu. Trebuia să fie sinceră. Și adevărul era unul dureros. Venise pentru a-l revedea pe Jack Force. Dar era o adevărată agonie.

Uite-l acolo, lângă sora lui, cei doi plimbându-se grațios prin sala de bal, ținându-se de mijloc. Jack cu brațul petrecut în jurul taliei subțiri a lui Mimi. Schuyler auzise șoapte din partea Protectorilor și Străbunilor de la masa vecină cu privire la un legământ... ceva legat de cei doi și un jurământ veșnic.

Se servi următorul fel, porumbel fript cu sparanghel. Arăta delicios, dar lui Schuyler mâncarea i se slei în gura.

— Jack, îi șopti Mimi la ureche, în timp ce se plimbau prin sala de bal. Este timpul.

Mereu cu picioarele pe pământ, Mimi se decisese să se comporte de parcă nu ar fi văzut nimic. Era o maestră a autoiluzionării. Dacă o deranja

ceva, refuza chiar să-i recunoască existența. În mintea ei, Schuyler Van Alen nu era altceva decât o pasiune trecătoare și iritantă.

Dar în ceea ce-l privește pe Jack, imaginea lui Schuyler reaprinsese flacăra sentimentelor pe care și le reprima de luni întregi. Un gând neliniștitor nu-i dădea pace. De ce îl afecta atât de puternic Schuyler? Era vorba de asemănarea cu Allegra? Asta era tot? Sau era ceva nou... ceva pentru care el nu era pregătit și la care nu se aștepta? Clătină din cap, dezgustat și rușinat de sine însuși. Locul său de drept era lângă sora sa. Va trebui să se comporte ca și cum Schuyler nici nu exista.

— Ne așteaptă să conducem cadrulul, zise Mimi și Jack își însoți ascultător sora către ringul de dans, unde așteptau încă trei alte cupluri. Făcea parte din tradiția Balului ca tinerii care aveau să fie prezentați să conducă acest dans iar adolescenții din primul cadrul erau aleși în funcție de rangul ierarhic al familiei lor în cadrul Comisiei. Aggi Carondolet ar fi fost și ea una dintre dansatoare dacă nu ar fi murit.

Mimi se gândi că numele de cadrul era doar un cuvânt pretențios pentru un dans în cerc, dar chiar și așa îi făcu plăcere, lăsându-se condusă de Jack pentru a executa toate figurile, terminând cu marele lanț al celor patru doamne, care o plasă în fața grupului, exact acolo unde îi era locul.

După dans, adolescenții Sânge Albastru rămaseră nemișcați pe locurile lor în mijlocul ringului de dans, așteptând să fie prezentați în mod oficial adunării de către Regis, strigați după numele lor actuale și cele adevărate.

— Dehua Chen, se auzi și una dintre frumusețile asiatice făcu un pas înainte.

— Cunoscută neamului nostru sub numele ei adevărat, Xi Wangmu.

Îngerul Nemuririi.

— Deming Chen.

Următoarea strigată fu sora ei. Cele două erau identice în frumusețea lor calmă și eterică, cu pielea ușor arămie, cu mătăsos negru ca abanosul, ochi migdalați și sexy și câțiva pistrui pe nas.

— Cunoscută neamului nostru sub numele ei adevărat, Kuan Yin.

Îngerul Milei.

Alți fură strigați, întregind astfel fostul panteon ceresc.

La final, un singur reflector îi lumina pe gemenii Force. Mimi își strânse fratele de mână cu putere.

— Madeleine Force.

Mimi făcu un pas înainte, cu capul sus.

— Cunoscută neamului nostru sub numele ei adevărat, Azrael.

Îngerul Morții.

— Benjamin Force.

Jack făcu o plecăciune.

— Cunoscut neamului nostru sub numele lui adevărat, Abbadon.

Îngerul Distrugerii.

Îngerii gemeni ai Apocalipsei. Acesta era destinul lor nemuritor. Locul lor. Cei mai puternici vampiri ai clanului după Neprihăniți. Foștii locțiitori ai lui Lucifer, care îi întorseseră spatele Prințului Raiului după Cădere. La Roma

vânaseră și uciseseră toate odraslele de Sânge Argintiu. Doar grație puterii lor reușiseră cei cu Sânge Albastru să supraviețuiască de-a lungul mileniilor.

Jack zâmbi spre Mimi și amândoi făcură o plecăciune în fața adunării. Știau ce le era sortit.

Cincisprezece.

Se servi cafeaua din cafetiere aurite și desertul – tradiționala budincă Waldorf, cu piersici în jeleu, ecleruri de ciocolată și vanilie, prăjitură mereng fină ca aerul și asortată pe deasupra cu frișcă Amaretto – fu consumat cu moderație. Obraji pudrați se lipeau de alți obraji pudrați în gesturi de la revedere. A fost o petrecere minunată, toată lumea era de acord cu asta, și o sumă impresionant de mare fusese strânsă, depășind chiar recordul anul trecut.

SMS-urile lui Mimi erau trimise în întreaga sală de bal de la St. Regis. Pentru cei mai selecți dintre adolescenții vampiri, seara abia începea.

After-party, Ansel Orensanz, Miezul nopții, Măștile obligatorii, Fără acest mesaj nu intri.

Agitația cuprinse mulțimea de tineri adunați la garderobă și la lifturi, și se auziră strigăte de nedumerire și dezamăgire printre cei care nu primiseră mesajul.

— Îți schimbi rochia? Bliss o întrebă pe Mimi, urmând-o afară.

— Ai înnebunit? O să port rochia asta până când o trebuiască să mi-o dea jos de pe cadavrul meu, glumi Mimi. Vino sus. Avem cea mai bună selecție de măști.

Mimi era într-o stare euforică. Balul fusese un succes iar acum era timpul să înceapă cheful cu adevărat.

Schuyler ieși afară, strângându-și vechea haină neagră de blană a Cordeliei în jurul umerilor. Îl găsi pe Julius, șoferul bunicii ei, așteptând-o răbdător în Fordul Crown Victoria.

— Unde mergem?

Tocmai voia să zică „acasă”, când îi sună telefonul. Cu siguranță era Oliver. Nu. Era un mesaj de la un număr ascuns.

Care o invita la Angel Orensanz, sinagoga abandonată din Lower East Side. Mască obligatorie? Ce însemna asta?

— Ai primit mesajul? Cicely Appelgate o strigă bucuroasă din mașina alăturată. Cicely făcea parte din gașca lui Mimi și Schuyler se întrebă de ce se obosise să vorbească cu ea.

— Hm, da.

— Ne vedem acolo! Zise Cicely veselă. Apropo, ai o rochie super! Zise ea admirativ. Mama zice că e cu siguranța Chanel vintage.

Deci asta era. Lui Schuyler i se părea câteodată că viața la liceu era atât de stupidă. Dacă te îmbrăcai sau arătai într-un anumit fel, sau aveai lucrurile „potrivite” – o geantă de firmă, sau cel mai nou telefon mobil, sau un ceas costisitor – viața era mult mai ușoară. Schuyler nu avusese niciodată astfel de lucruri. Cordelia fusese foarte strictă cu banii de buzunar și Schuyler mereu fusese copilul în pulovere de la second-hand și alte lucruri de pe raftul cu solduri de anul trecut.

Dar rochia și faptul că era creată de o casă de modă faimoasă și costisitoare, îi schimbaseră părerea lui Cicely despre ea. Cel puțin în seara asta.

— Acasă, domnișoară Schuyler?

Îi promisese lui Oliver că-l va suna imediat ce o să iasă de la petrecere. Îi spusese că va sta doar câteva minute și va pleca imediat după cină, dar deja era unsprezece jumătate. Probabil era obosit mort din cauza fusului orar, se gândi Schuyler. Cu siguranță că a adormit în fața televizorului.

Mesajul era probabil legat de acea petrecere despre care alți adolescenți vorbeau la bal – agitația legată de cheful organizat de Mimi Force. Să se ducă? Ce ar avea de, pierdut? Mai mult, dacă Mimi era acolo, asta însemna că și Jack era acolo. Se gândi la cât de frumos arăta în fracul lui și la modul în care o privise atunci când intrase pe ușă, ochii lui verzi sfredelind-o. Nu cu mult timp în urmă, el fusese cel extrem de hotărât să afle adevărul despre cei cu Sânge Argintiu, dar brusc dăduse înapoi. Dar poate că mai exista o șansă să-l convingă s-o însoțească în lupta pentru adevăr. Era pierdută, având în vedere că bunicul ei refuzase s-o ajute. Dar dacă l-ar avea pe Jack lângă ea. Se hotărî.

— Mergem acasă, Julius, dar doar pentru câteva minute. Trebuie să iau ceva. Un suvenir venețian. Apoi mergem în sudul Manhattanului.

Șaisprezece.

Ca mulți alți invitați, când Bliss ajunse la petrecere, rămase cu gura deschisă de uimire. Sinagoga abandonată era luminată de o mie de lumânările, proiectând umbre alungite și tenebroase pe ziduri. Mimi avea dreptate, arăta ca o ruină splendidă și a dansa doar la lumina lumânărilor era cumva înspăimântător și romantic în ace lași timp.

Măștile dădeau petrecerii un iz de strălucire nepământească, pentru că toți oaspeții încă erau îmbrăcați în costumele de gală. Băieții arătau extrem de bine în fracurile lor iar fetele erau minunate în rochiile de seară, toți având un aer oarecum malefic cu acele măști pe față.

Bliss își așază masca împodobită cu pene și nestemate pe chip. Era cam greu să vezi pe toată lumea din spatele ei.

O observă pe Schuyler care intră. Foarte bine. Bliss îi trimisese mesajul fără știrea lui Mimi.

DJ-ul mixă o piesă Bauhaus, o melodie întunecată și lentă: Burning from the inside...

Un băiat cu cravată albă se îndreptă spre Bliss, având fața ascunsă în spatele unei măști cu un Pierrot abătut.

Îi făcu semn către ringul de dans.

Bliss dădu din cap și îl urmă. El întinse mâinile și ea se lăsă, îmbrățișată.

— Carevasăzică ai supraviețuit, șopti el, cu gura foarte aproape de urechea ei, astfel încât îi putea simți respirația.

— Poftim?

— M-aș fi urât dacă te-aș fi lăsat să te îneci, chicoti el.

— Tu...

El își duse un deget la gură, sau mai degrabă la gura lui Pierrot.

— Mi-a fost dor de tine... zise Bliss. Dylan. Cu siguranță el era. O găsisse din nou. Ce mișcare deșteaptă din partea lui să apară la un bal mascat, unde nu-l putea recunoaște nimeni!

— Nu am fost plecat atât de mult, zise el cu sinceritate.

— Știu, dar am fost îngrijorată...

— Nu fi. Totul va fi bine.

— Ești sigur?

— Da.

Bliss dansă fericită. Se întorsese! Se întorsese pentru a fi cu ea! Era în al nouălea cer.

Melodia se termină. Băiatul cu mască făcu o plecăciune.

— Plăcerea mea.

— Așteaptă, strigă Bliss, dar deja el dispăruse în mulțime, și când se uită mai cu atenție, observă zeci de băieți îmbrăcați la fel, în costume negre, însă niciunul nu avea masca cu față de clovn trist, cu o lacrimă atârând sub pleoapă.

Schuyler se plimba abătută din cameră în cameră. Ar fi trebuit să-l sune totuși pe Oliver, ca să nu fie singură pe aici. Petrecerea asta se dovedea a nu fi atât de exclusivistă precum Balul Celor Patru Sute. Observă câțiva colegi de-ai ei cu Sânge Roșu, oarecum agitați și încurcați, neștiind dacă sunt bineveniți sau nu. Își dădea seama care sunt ființe umane și care vampiri: vampirii străluceau în întuneric - Illuminata îi ajută să se recunoască între ei.

În adâncurile tenebroase din spatele coloanelor, mai multe cupluri profitau de întuneric pentru a se săruta - „sărutul” acesta având un cu totul alt înțeles în rândurile vampirilor adolescenți. Putea auzi sunetele profunde ale vampirilor care se hrăneau cu însoțitorii lor umani și pulsația sângelui și a vieții care treceau dintr-o ființă în alta. Apoi, vampirii străluceau și mai puternic, trăsăturile le deveneau mai clare și distincte, în timp ce oamenii rămâneau absenți și cu ochii în gol.

Schuyler știa că într-o bună zi și ea va trebui să facă același lucru. Va trebui să efectueze Sărutul Sacru cu un însoțitor uman. Gândul o emoționa și o terifia în același timp. Sărutul Sacru nu era deloc o glumă. Era o legătură serioasă între un vampir și un om, legătură respectată de cei cu Sânge Albastru. Însoțitorii umani trebuiau tratați cu afecțiune și grijă pentru serviciile pe care le prestau.

Atmosfera de bonton de la Balul Aristocraților lăsase loc unor comportamente mai zgomotoase și mai gălăgioase. Câțiva adolescenți dansau lipiți unul de altul pe ritmuri de muzică house mixată de DJ, iar atmosfera era una de revoltă și de rebeliune, fetele începând să danseze provocator una cu alta sau cu parteneri de sex opus. Petrecerea se transformă rapid într-un chef cu adolescenți transpirați, cu mâinile pe sus, care declarau că o vor face în seara respectivă. (Beți turtă - de atâta sânge.)

Schuyler rămase deoparte. Nu-și găsea locul în mulțimea asta. Nu avea nici un prieten aici.

Oftă. Masca venețiană pe care o purta îi acoperea întreg chipul. Își dorea s-o scoată; o mânca pielea și fața îi transpira.

Își făcu loc spre un alcov micuț ascuns în spatele boxelor și se așeză pentru a se gândi la următorul pas.

Un băiat o urmă. Cât de amuzant, se gândi Schuyler.

Cum poți ști foarte bine cine erau fetele, pentru că purtau rochii diferite, în timp ce băieții arătau absolut toți la fel, în fracurile lor. Exact ca acesta, cu masca lui neagră de mătase, care-i acoperea capul, ochii și nasul, dându-i un aer șmecheresc de pirat urban.

— Nu-ți plac petrecerile? O întrebă el, când o văzu că stă singură pe o bancă veche de piatră.

Schuyler râse.

— De fapt, chiar le urăsc.

— Și eu.

— Nu știu niciodată ce să spun sau ce să fac.

— Păi, se pare că e vorba de dans. Și de băutură. De tot felul.

Era vampir prin urmare. Schuyler se întrebă cine era și de ce se obosea să vorbească cu ea.

— Fără îndoială, fu ea de acord.

— Dar alegerea ta este să nu alegi.

— Sunt o rebelă, zise ea sarcastic.

— Nu prea cred.

— Nu?

— Păi, ești aici, nu-i așa? Puteai să alegi să nu vii deloc. Avea dreptate. Nu o obliga nimeni să fie acolo. Venise pentru același motiv pentru care se dusesse și la bal. Pentru a-l vedea pe Jack. Trebuia să recunoască: de fiecare dată când îl vedea pe Jack Force, ceva în sufletul ei se trezea la viață.

— Ca să fiu sinceră, am venit să văd un băiat, zise ea.

— Ce băiat? O tachină el.

— Nu contează.

— De ce nu?

— D-aia. Este complicat, ridică Schuyler din umeri.

— Haide, zău.

— Păi, este. El e... nu e interesat, zise ea, gândindu-se la Jack și la Mimi și la legătura dintre ei. Orice ar fi simții ea pentru el, nu avea nici un sens. El îi spusese asta foarte clar la înmormântarea bunicii ei. Avea responsabilități față de familia sa. Nu putea scăpa de imaginea celor doi ținându-se de mână. Azrael și Abbadon. Încărcătura magnetică dintre ei doi era evidentă. Întreaga sală de bal a simțit furnicături de emoție când au fost anunțați. Doi dintre cei mai puternici vampiri ai noștri. În sfârșit ni s-au arătat. Cine era ea, Schuyler Van Alen, care nici măcar nu avea sânge pur de vampir, ca să se bage între ei?

— De unde știi că nu e interesat? Întrebă el serios.

— Pur și simplu știu.

— Ai putea fi surprinsă.

Schuyler își dădu seama că băiatul stătea foarte aproape de ea. Ochii aceia din spatele măștii - putea vedea o umbră de verde. Inima îi tresări. Băiatul se apropie și mai mult.

— Surprinde-mă, șopti Schuyler.

Drept răspuns, băiatul îi ridică masca ușor și-și apropie buzele de ale ei.

Schuyler închise ochii. Singurul băiat pe care-l sărutase vreodată fusese Jack Force, iar acest sărut era asemănător, dar totuși diferit. Mai insistent. Mai stringent. Ea îi inhală respirația și îi simți limba în cerul gurii, dansând împreună cu a ei, de parcă ar fi vrut s-o devoreze. Se simți ca și cum l-ar putea săruta o eternitate.

Și apoi se opri.

Deschise ochii, cu masca ridicată de pe față. Ce se întâmplase? Unde dispăruse?

— Hei!

Schuyler se întoarse. Mimi Force stătea în foaiier, purtând o parură splendidă de prințesă indiană, iar „masca” îi era desenată profesionist direct pe față.

— L-ai văzut pe fratele meu pe undeva?

Mimi fusese supărată la început să descopere că petrecerea ei era plină de ființe umane, dar apoi puse totul pe seama popularității ei irezistibile și-i trecu. Așa că nu se enervă deloc când o descoperi pe Schuyler, altă persoană care nu fusese invitată, la petrecere.

Înainte ca Schuyler să poată da un răspuns, Jack Forte se materializă lângă sora lui. Și el purta o parură indiană la fel ca sora lui. Și la fel ca Mimi, masca lui era pictată direct pe față.

— Aici sunt, zise el jovial. Oh, bună, Schuyler. Cum a fost Veneția?

— Extraordinar, zise Schuyler, încercând să-și păstreze calmul.

— Super.

— Haide, Jack, trebuie să înceapă artificiile, zise Mimi trăgându-l de mânecă.

— Ne mai vedem, spuse Jack.

Schuyler amuți. Era foarte sigură că Jack fusese cel care o sărutase. Sigură că el fusese sub acea mască neagră. Dar atitudinea lui relaxată, prietenoasă o făcu să se îndoiască de bănuielile anterioare. Dar dacă nu fusese Jack, atunci cine? Cine era băiatul din spatele măștii negre?

Cu o tresărire, își dădu seama că a doua zi era începutul vacanței de Crăciun, și că nu avea să-l mai vadă pe Jack timp de două săptămâni.

Șaptesprezece.

Iarna își intră în drepturi la New York cu mai multe furtuni dezlănțuite. De câteva zile orașul era acoperit de o pătură imaculată de zăpadă, până când aceasta se transformă într-o zloată gălbuie și gri, creând grămezi zăpadă la marginea trotuarelor și bălți murdare pe care cetățenii curajoși ori le săreau, ori treceau de-a dreptul prin ele, încălțați cu cizme de cauciuc.

Schuyler se bucura de frigul de afară, pentru că vremea reflecta starea ei. Vacanțele erau perioade liniștite pentru cei din familia Van Alen. În trecut, ea și Cordelia mergeau la slujba de la St. Bartholomew, în partea cealaltă a orașului, apoi luau o masă modestă la miezul nopții în seara de Ajun.

Ca în fiecare an, își petrecu ziua de Crăciun cu mama ei la spital. Julius și Hattie aveau zi liberă pentru a fi cu familiile lor, așa că ea luă autobuzul de

una singură. Spitalul era practic pustiu când sosi ea. Nu erau decât un paznic adormit la recepție și câteva asistente nerăbdătoare să-și termine tura. Observă că personalul încercase să-și creeze o atmosferă de Crăciun. Coronite de brad erau agățate pe fiecare ușă și un pom de Crăciun singuratic, cam anemic și cu ramuri maronii, era așezat în mijlocul salonului, împreună cu o menora care pâlpâia.

Mama ei dormea ca de obicei. Nimic nu se schimbase. Schuyler lăsă încă un cadou nedeșfăcut la capul patului. De-a lungul anilor, pe cadourile de la Schuyler păstrate în dulap se depunea din ce în ce mai mult praf.

Scuturându-se de zăpadă, se dezbracă și-și îndesa căciula de lână și mănușile în buzunare. Dacă ar fi fost Cordelia, ar fi așezat masa, scoțând la iveală curcan și umplutură, șuncă și pâine caldă din casoletele Tupperware pregătite de Hattie. Hattie îi pregătise lui Schuyler aceleași feluri de mâncare pentru a le duce la spital, dar a mânca fără ca bunica ei să-i corecteze manierele sau să strige la asistente să-i aducă farfuria de porțelan în loc de plastic nu era același lucru.

Deschise televizorul și se făcu comodă pentru a și mânca prânzul și a privi o reluare a filmului *O viață minunată*. Acest film o deprima și mai mult ori de câte ori îl vedea, având în vedere că nu exista nici un happy-end pe care Schuyler să-l poată întrezări pentru Allegra.

Oliver o invitase să-și petreacă Crăciunul cu familia lui dar refuzase. Singura ei familie pe lumea asta era în acest salon de spital. Aici era locul ei.

În partea cealaltă a orașului, în Upper East Side, imensele case și apartamente fuseseră părăsite de locatarii lor. Familia Force deja plecase cu avionul lor Gulfstream VI în vacanță, expediindu-și costumele de baie via FedEx la vila lor din St. Barths, unde aveau să-și petreacă prima săptămână de concediu, și echipamentele de schi la cabana din Aspen, pentru a doua parte a vacanței. Familia Llewellyn plecase de Crăciun în Texas, la familia lor, și aveau să se întâlnească cu familia Force la Aspen, pentru a petrece Anul Nou.

Până și familia lui Oliver își făcuse planuri pentru o ieșire la mare la casa familiei din Tortola, dar el alesese să stea în oraș pentru a fi mai aproape de Schuyler.

El își făcuse planul să viziteze casa Van Alen a doua zi după Crăciun, încărcat de cadouri. Mereu își petreceau a doua zi împreună. Lui Oliver îi plăcea să aducă o baghetă crocantă, unt franțuzesc – adevăratul unt, sublinia el, nu porcăria aia de unt american fără nici un gust – mai multe borcănașe de caviar rusesc de la Petrossian și șampanie din pivnița părinților săi.

Dar în dimineața zilei de douăzeci și șase, exact după ce Oliver împachetase coșul cu bunătăți și se pregătea să plece, primi un telefon alarmant de la Hattie.

— Domnule Oliver, veniți, veniți repede, îl imploră ea.

Oliver sări într-un taxi și ajunse la casa familiei Van Alen, unde o găsi pe Hattie vorbind incoerent și agitat, răsucindu-și șorțul în mâini și cu ochii în lacrimi. Îl conduse sus către camera lui Schuyler.

— Domnișoara nu a coborât pentru micul dejun. Am crezut că a dormit mai mult, până când Beauty a coborât în fugă scările și m-a tras până aici. Apoi am văzut cum zăcea așa întinsă și nu am putut s-o trezesc. Dumnezeu să mă ajute, arăta la fel ca domnișoara Allegra, așa că m-am îngrijorat că nu mișca deloc, nici măcar nu părea să respire și v-am sunat pe dumneavoastră, domnule Oliver.

Beauty, copoiul lui Schuyler, scâncea la capul patului. Sări și începuse să-i lingă mâinile și fața lui Oliver când îl văzu intrând în cameră.

— Bine ai făcut că m-ai chemat, Hattie, zise Oliver mângâind-o pe Beauty și apoi scuturând-o pe Schuyler. Îi verificându-i pulsul. Nu avea puls, dar asta nu însemna mare lucru. Învățase de-a lungul orelor de instruire pentru Conduiți că vampirii își pot încetini ritmul inimii pentru a-și conserva energia. Dar, totuși, Schuyler avea doar cincisprezece ani și abia începuse să se transforme, Era prea devreme pentru ea să intre în starea de conservare. Doar dacă nu...

Lui Oliver îi trecu brusc prin minte un gând groaznic dacă Schuyler fusese atacată de un Sânge Argintiu? Mâinile îi tremurau atunci când formă numărul de telefon al mătușii lui, dr. Pat, doctorița ființă umană care îi îngrijea pe cei cu Sânge Albastru. Dr. Pat îi recomandă lui Oliver să nu mai aștepte ambulanța sau s-o ducă la vreun spital obișnuit.

— Nu vor ști ce să facă. Adu-o la mine la cabinet, acum. Ne vedem acolo.

Când Oliver ajunse la cabinet cu Schuyler în brațe, dr. Pat și echipa ei erau pregătiți. Oliver își așază cu grijă prietena pe o targă.

— Spune-mi că va fi bine, o rugă Oliver.

Dr. Pat îi verifică gâtul lui Schuyler. Nu avea nici un semn. Nici un semn lăsat de Monstruozitate.

— Ar trebui să fie bine. Nu pare să fi fost atacată. Ar trebui să fie OK. Sunt nemuritori. Dar vom vedea care e problema.

Oliver se așază în sala de așteptare pe un scaun de plastic extrem de inconfortabil. Mătușa lui fusese mereu obsedată de mobila modernă, iar cabinetul semăna mai degrabă cu recepția unui hotel la modă decât cu o clinică: mobilă albă de plastic, covoare albe, lămpi albe. După câteva ore pline de neliniște, mătușa lui Oliver ieși din cabinet.

Dr. Pat arăta foarte obosită și istovită.

— Intră, îi zise ea nepotului ei. S-a trezit. I-am pus o transfuzie. Asta se pare că a rezolvat treaba.

Schuyler părea și mai micuță și fragilă în patul de spital. Purta unul dintre acele halate care se leagă la spate și era mai palidă ca de obicei. Îi putea vedea venele albastrii prin pielea transparentă.

— Bună, Frumoasă Adormită, glumi Oliver încercând să-și ascundă îngrijorarea.

— Unde sunt?

— Ești la mine în cabinet, copilă, zise dr. Pat. Ai intrat în hibernare. Este ceva care de obicei se întâmplă mult, mult mai târziu. Este un alt cuvânt

pentru somnul prelungit, adică ceea ce fac vampirii atunci când sunt epuizați de nemurire, la sfârșitul unui ciclu.

— Am capul greu. Și sângele – îl simt ciudat. Lipicios.

— A trebuit să-ți fac o transfuzie. Aveai un număr scăzut de celule roșii.

Te vei simți ciudat o vreme până când noul sânge o să se amestece cu cel vechi.

— Oh, se cutremură Schuyler.

— Oliver, ne poți lăsa câteva minute singure?

— Mă bucur să văd că ești bine, zise Oliver strângând cu putere umărul lui Schuyler. Te aștept afară.

După ce Oliver ieși din cabinet, dr. Pat îi examinează pupilele lui Schuyler.

Notă ceva în dosar, în timp ce Schuyler aștepta nerăbdătoare să audă diagnosticul.

Dr. Pat o examinează îndeaproape.

— Ai cincisprezece ani, nu-i așa?

Schuyler dădu din cap.

— Ai participat la inducția Comisiei?

— Da.

— Exact cum ți-am zis, aveai un număr foarte redus de globule roșii.

Dar, cu toate astea, celulele albastre au un nivel crescut. Cumva, ai atins nivelul sanguin al unui vampir matur, dar totuși corpul tău a intrat în hibernare, ceea ce înseamnă că tu nu produci nivelurile adecvate de antigen.

— Ce înseamnă asta?

— Înseamnă că transformarea a luat-o razna în cazul tău.

— Pardon?

— Transformarea este un proces în care celulele tale de sânge albastru - ADN-ul de vampir - începe să preia puterea. Îți cresc colții, corpul tău începe să simtă nevoia de sânge uman. Amintirile revin și puterile tale, oricare ar fi ele, încep să se manifeste.

Schuyler dădu din cap.

— Dar, cu toate astea, este ceva ciudat legat de hemograma ta.

Celulele de sânge de vampir preiau puterea, dar nu este un proces normal, treptat, în cadrul căruia ființa umană este lepădată pentru a face loc celei nemuritoare - ca un șarpe care-și leapădă pielea. Nu sunt sigură, dar parcă ADN-ul tău uman se luptă cu ADN-ul de vampir. Îi opune rezistență. Și, pentru a contracara, ADN-ul de vampir lovește la rândul său și mai puternic - determinând astfel un nivel foarte redus al celulelor de sânge uman. Șocul a trimis corpul în hibernare. S-a întâmplat ceva? Câteodată cauza este un eveniment traumatic.

Schuyler clătină din cap. Noaptea dinainte fusese una normală.

— Uneori, poate fi vorba de o reacție întârziată, zise Pat. E vorba probabil de sângele tău amestecat.

Dr. Pat știa totul despre circumstanțele nașterii lui Schuyler. Fusese medicul obstetrician al Allegrei.

— Nimeni nu a documentat ceea ce se întâmplă atunci când ADN-ul uman se amestecă cu sângele de vampir. Aș vrea să rămâi sub observație o vreme.

Optsprezece.

O săptămână mai târziu, Schuyler încă se simțea ușor amețită în urma „episodului”, după cum denumeau ea și Oliver vizita de urgență efectuată la cabinetul doctoriței Pat. Oliver se oferise să vină să o ia cu mașina și să o ducă la școală. Schuyler, care în mod normal refuza astfel de gesturi din moment ce locuia în partea opusă a orașului, de data asta fu de acord cu propunerea. Oliver era Conduitul ei – așa că era dator să aibă grijă de ea, și pentru prima dată Schuyler avea să-i permită acest lucru.

Semestrul de primăvară la Duchesne fusese deschis în mod oficial cu o adunare, în cadrul căreia directoarea le urase bun venit tuturor elevilor, apoi urmasse o pauză de ceai și biscuiți cu coacăze și ciocolată caldă la belvedere. Oliver și Schuyler se așezară pe locurile lor obișnuite în ultimul rând al capelei, împreună cu ceilalți colegi din anul doi.

În jurul lor, toată lumea vorbea agitată schimbând impresii de vacanță. Majoritatea fetelor erau odihnite și bronzate, și-și dădeau telefoanele una alteia pentru a se uita la poze cu ele în bikini pe plajele din Bahamas, St. Thomas sau Maui. Schuyler o văzu pe Bliss intrând împreună cu Mimi Force, braț la braț, de parcă erau cele mai bune prietene.

Părul lui Mimi se deschisese și mai mult la culoare datorită soarelui, iar Bliss avea și ea câteva șuvițe arămii. Jack Force mergea încet în urma lor, cu mâinile îndesate în buzunarele pantalonilor. Se bronzase cu o urmă de mască de schi în jurul ochilor, ceea ce-l făcea să arate și mai adorabil.

Oliver observă direcția în care privea Schuyler și nu comentă. Ea știa ce părere avea el despre pasiunea ei pentru Jack Force.

Simțind iritarea prietenului ei, Schuyler își lăsă capul pe umărul lui cu afecțiune. Dacă nu ar fi fost Oliver... ar fi putut... să ce? Să-și piardă cunoștința pentru totdeauna? Să ajungă la fel ca mama ei pe un pat de spital în comă? Încă avea dificultăți în a înțelege toate câte se întâmplau. Celulele de vampir se luptau cu cele umane, oare ce înseamnă asta? Va fi mereu sfâșiată între cele două direcții? Foamea pe care o simțise la Veneția se potolise oarecum datorită transfuziei. Poate că asta era tot. Avusese nevoie de sânge. Poate că în loc să fie nevoită să se hrănească, își va putea face transfuzii. Va trebui să o întrebe pe doctor Pat dacă asta era o alternativă viabilă. Pur și simplu era foarte ciudat să se uite la Oliver și să se gândească la cât este de apetisant. Era prietenul ei, nu o gustărică.

Bliss Llewellyn își roti privirea și o văzu pe Schuyler. Cele două fete își făcură timid cu mâna. Bliss avusese de gând să-i spună lui Schuyler despre întoarcerea lui Dylan, să continue discuția începută la bal, dar nu avusese încă ocazia.

Vacanța fusese o perioadă foarte agitată pentru Bliss. Leșinurile și coșmarurile se reîntorseseră cu și mai multă forță. Ajunul Crăciunului fusese cea mai groznică noapte. Se trezise cu o durere atât de îngrozitoare în piept,

încât abia putea respira. Era udă learcă și cearceafurile se lipiseră unele de altele de la transpirație. Scârbos.

Dar ceea ce era și mai terifiant era faptul că monstrul din coșmarurile ei începuse să-i vorbească în somn.

Blisssss...

Blisssss...

Blisssss...

Îi striga doar numele, dar tot i se făcea părul măciucă de groază. Era doar un vis. Doar un vis. Doar un vis. Nu exista nici un monstru care s-o poată răni. Totul făcea parte din procesul de transformare. Amintirile ei care prindeau viață și îi vorbeau, asta îi spusese Comisia. Sinele ei anterior, viețile ei trecute.

Își încleștă maxilarele și se îndreptă în scaun.

Lângă ea, Mimi Force căsca delicat în palmă. Pentru Mimi cele două săptămâni de vacanță fuseseră un adevărat paradis. Agățase nu doar unul, ci doi însoțitori umani delicioși în excursie, se săturase cu ei și se simțea de parcă ar fi putut cuceri întreaga lume. Abia aștepta să înceapă noul semestru. Un nou anotimp însemna o scuză pentru a merge la cumpărături. La fel ca Bliss, și Mimi era nerăbdătoare, nerăbdătoare să ajungă înainte de ora închiderii la Barneys.

Bliss se forță să asculte discursul directoarei – încă un semestru plin de rezultate excelente vă așteaptă pe holurile liceului Duchesne, blah, blah, blah – când deodată ușile capelei se deschiseră cu zgomot.

Capetele se întoarseră către sursa zgomotului.

Un băiat stătea în prag.

Un băiat foarte, foarte frumos.

— Ah, scuze. Nu am vrut să fac asta. Mi-a scăpat!

— Nu, nu, este OK. Intră Kingsley. Poți sta aici în față, zise directoarea, făcându-i semn să înainteze.

Băiatul zâmbi. Se îndreptă pe interval către locul indicat, cu un mers legănat. Cu părul negru strălucitor, cu o buclă atârându-i deasupra ochiului stâng, etala o infatuare și o încredere în sine care se potriveau cu aspectul exterior fermecător. Purta o cămașă albă lărguță și blugi strâmți negri, de parcă tocmai ar fi coborât de pe coperta vreunui CD.

La fel ca toate fetele prezente, Bliss nu-și putea dezlipi ochii de la el.

Ca și cum i-ar fi simțit privirea, el se întoarse și se uită direct în ochii ei. Și îi făcu cu ochiul.

Nouăsprezece.

Numele lui era Kingsley Martin și era în anul trei. Populația feminină de la Duchesne căzuse de acord: până și numele era sexy. În secunda în care apărea, pe fete le lua amocul. Într-o săptămână, realizările sale deveniseră legendare. Deja fusese selectat să facă parte din echipele de lacrosse, fotbal și canotaj ale liceului. La fel de impresionant, avea note extraordinar de bune. O dăduse gata pe profesoara de engleză cu prezentarea sa despre Înfierul lui Dante, intitulată „Taco Hell”, în care comparase cercurile iadului cu lanțurile

de fast-food. La matematică rezolvase o problemă complicată într-un timp record.

Nu strica faptul că „arăta bestial”, după cum spuneau fetele. Te dădea gata de frumos ce era. Genul de frumusețe care combina strălucirea de Hollywood cu spilcuiala sofisticării europene și o doză de temperament pus pe șotii Noul băiat părea o senzație.

Și așa, pur și simplu, Jack Force deveni istorie. Toate fetele merseseră la școală cu Jack încă de la creșă. Kingsley reprezenta o alternativă nouă, uluitoare și misterioasă.

Mimi Force o puse pe Bliss la curent după prânz, pe când își reaplicau gloss pe buze în baia fetelor.

— Este un Sânge Albastru, zise Mimi rotunjindu-și buzele și aplicând glossul.

— Nu mai spune, răspuse Bliss. Normal că era vampir – știa asta din secunda în care îl văzuse. Nu mai întâlnise niciodată un vampir care să se grozăvească atâta cu statutul său de Sânge Albastru în public. Era surprinzător că nu-și scosesse și colții în fața întregii școli.

— L-am întâlnit la Balul Celor Patru Sute, zise Mimi. Familia lui tocmai s-a mutat de la Londra, dar a crescut în toată lumea: Hong Kong, New York, Capetown. Sunt cumva înrudiți cu familia regală. Are și un titlu, dar nu-l folosește.

— Să-i facem o reverență? Glumi Bliss.

Mimi se încruntă.

— Nu e o glumă. Sunt foarte tari. Au pământuri, sunt consilieri ai reginei, tot tacâmul.

Bliss abia se abținu să nu-și dea ochii peste cap. Câteodată Mimi era atât de încăpățânată în snobismul ei, încât nu mai avea pic de umor.

Ieșiră din baie și dădură nas în nas cu personajul principal al discuției. Kingsley ieșea din vestiarul băieților, cu o carte groasă legată în piele în mână. Era foarte dezinvolt și șarmant. Ochii îi străluciră când le văzu.

— Doamnelor, zise el cu o mică plecăciune.

Mimi se hlizi.

— Tocmai vorbeam despre tine.

— Numai lucruri bune sper, zise el uitându-se spre Bliss.

— Ea e prietena mea Bliss. Tatăl ei e senator, afirmă Mimi, dându-i un cot lui Bliss.

— Știu, spuse Kingsley zâmbind larg.

Bliss încercă din răspuț să-și păstreze calmul. Când se uita la ea în felul ăla, i se părea că o dezbracă din priviri.

Sună al doilea clopoțel, ceea ce însemna că mai aveau cinci minute să ajungă la următoarea oră.

— Tre' să plec. O fi Korgan senil, dar poate fi și un mare afurisit, zise Mimi îndreptându-se spre scări.

— Ah, fă-l să tacă din gură, zise Kingsley. Încă nu știi cum să faci asta?

— Despre ce tot vorbești? Întrebă Bliss.

Mimi râse nervos.

— Vorbește despre utilizarea glomului asupra profesorilor. Știi tu, controlul minții. Kingsley, glumețule, nu e voie să faci așa ceva. Este împotriva Codului. Dacă te descoperă vreodată Protectorii...

Adolescenților cu Sânge Albastru le era interzis în mod expres să-și folosească puterile supraumane înainte de împlinirea vârstei majoratului. Și chiar și atunci, Codul Vampirilor era foarte sever în această privință: nu aveai voie să te joci cu mintea oamenilor. Aceștia trebuiau respectați. Cei cu Sânge Albastru se presupunea că aduc pacea, frumusețea și lumina în univers, nu că își folosesc puterile ieșite din comun pentru a domina și a conduce.

— Da, Protectorii lu' pește, zise Kingsley cu o mișcare de dispreț a mâinii. Niciodată nu știu ce se întâmplă. Sau încă mai crezi că ei îți pot citi gândurile?

Ești amuzant. Vorbim mai târziu, zise Mimi îndepărtându-se.

— Ar trebui să plec și eu, spuse Bliss.

— Așteaptă.

Bliss ridică întrebătoare din sprâncene.

— Mă tot eviți, zise Kingsley simplu. Nu era o acuzație, o constatare. Își mută cartea în mâna cealaltă. Bliss îi aruncă o privire fugară. Nu părea să fie un manual școlar. Semăna foarte mult cu acele cărți de referință din depozitar pe care Oliver le folosise în cercetările lor despre Croatan.

— Despre ce vorbești? Tocmai ne-am cunoscut.

— Deja ai uitat? O întrebă Kingsley.

— Să uit ce?

Kingsley o măsură pe Bliss din cap până în picioare, de la balerinii Chloe la părul în şuvițe.

— Mi-a plăcut rochia verde. Și colierul, bineînțeles. Perfect. Dar cred că mai mult mi-a plăcut de tine când erai udă learcă. Neajutorată.

— Tu ai fost băiatul din parc, zise Bliss uluită. Băiatul care o salvase fusese Kingsley, nu Dylan. Kingsley? Cum? Ceea ce, se gândi ea cu o strângere de inimă, însemna că Dylan era mort cu adevărat?

— Ai fi o Doamnă a Lacului din legendele arturiene foarte drăguță, spuse Kingsley.

Lui Bliss gândurile i se învălmășeau în minte. Asta în semna că tot cu Kingsley dansase la after-party. El era băiatul cu masca de Pierrot.

— Ce s-a întâmplat cu Dylan? Șopti ea, cu o teamă groaznică strecurându-i-se în suflet. Fusese sigură că Dylan era în viață. Dar dacă nu el fusese cel care o salvase din lac, sau cel care dansase cu ea la petrecere... atunci trebuia să se confrunte cu adevărata realitate. Se agăța de un vis. El dispăruse pentru totdeauna și nu avea să se mai întoarcă.

— Cine e Dylan?

— Nu contează, zise Bliss, încercând să proceseze noua realitate și să absoarbă informațiile. Ce ai vrut să spui atunci, în noaptea cu balul, când ai zis că nu ai lipsit așa de mult? Ne cunoaștem de undeva? Întrebă ea.

Pentru prima dată, Kingsley deveni serios.

— Îmi pare rău. Voi ăștia din America sunteți cam înceți, nu-i așa? Încă nu mă recunoști. Chiar îmi pare rău. Credeam că m-ai recunoscut atunci când am dansat. Dar m-am înșelat.

— Cine ești? Întrebă Bliss.

Kingsley își duse buzele aproape de urechea lui Bliss și îi șopti:

— Sunt la fel ca tine.

Ultimul clopoțel sună. Kingsley îi făcu semn din sprâncene și zâmbi.

— Ne mai vedem noi, Bliss. Bliss se rezemă de perete, cu genunchii tremurând și inima bătându-i nebunește în piept. Stătuse atât de aproape de ea, încât îi mai simțea încă respirația pe obraji. Cine era el cu adevărat? Despre ce tot vorbea? Și va descoperi ea oare vreodată ce anume i se întâmplase lui Dylan?

Douăzeci.

În secunda în care Schuyler coborî la micul dejun vineri dimineața, își dădu seama că în sufragerie era ceva schimbat – camera era luminată de soarele de afară. Era inundată de lumină. Cearceafurile care acopereau mobila fuseseră scoase și razele care intrau pe fereastră aproape te orbeau.

Lawrence Van Alen stătea în mijlocul camerei, analizând un vechi portret ce atârna deasupra șemineului. În hol, erau mai multe valize demodate, printre care și un Louis Vuitton jerpelit.

Hattie și Julius stăteau lângă el, cu mâinile încrucișate. Hattie o văzu prima pe Schuyler.

— Domnișoară Schuyler! Nu l-am putut opri – avea o cheie. A zis că e casa lui și a început să dea draperiile la o parte și ne-a cerut să îndepărtăm cearceafurile de pe mobilă. Zice că e bunicul dumneavoastră. Dar doamna Cordelia a fost văduvă de când o știi.

— Totul e în regulă, Hattie. Este OK, Julius. Mă ocup eu de asta, zise Schuyler calmând spiritele.

Menajera și șoferul se uitară cu neîncredere la intrus, dar ascultară vorbele lui Schuyler și ieșiră din cameră.

— Ce cauți aici? Întrebă Schuyler. Credeam că nu vrei să te amesteci. Încercă să simtă un pic de furie, dar nu putea simți altceva decât exaltare. Bunicul ei! Se răzgânde?

— Nu este evident? Întrebă Lawrence. M-am întors. Cuvintele tale m-au rănit profund, Schuyler. Nu aș putea trăi cu mine însumi știind cu câtă lașitate m-am comportat. Iartă-mă, a trecut mult timp de când eu și Cordelia am făcut pactul. Nu m-am așteptat niciodată că va veni cineva să mă caute, spuse el și se îndreptă spre fereastra care dădea spre râul Hudson. Schuyler aproape uitase că sufrageria lor avea o astfel de priveliște minunată. Cordelia ținuse draperiile trase ani întregi.

— Nu am putut să te las să te reîntorci la vechea ta viață de una singură. Am stat destul în exil. Este timpul ca New Yorkul să-și aducă aminte de puterea și gloria numelui de Van Alen. Și m-am întors pentru a avea grijă de tine. La urma urmei, ești nepoata mea!

Drept răspuns, Schuyler își îngropă fața în brațele bunicului ei și-i strânse cu putere la piept.

— Cordelia avea dreptate în ceea ce te privește. Știam eu că așa va fi. Dar înainte de mai apuca să zică ceva, soneria începu să sune de mai multe ori, ca și cum cineva apăsa nerăbdător și agitat pe buton.

Schuyler se uită la bunicul ei.

— Aștepți pe cineva?

— Nu acum. Anderson vine după mine peste o săptămână, după ce închide apartamentele din Veneția. Se pare că întoarcerea mea nu este așa secretă cum sperasem eu, zise el cu seriozitate.

Hattie se duse să răspundă la ușă, dar Lawrence o îndepărtă cu un semn al mâinii.

— Răspund eu.

Charles Force și mai mulți Protectori din Comisie stăteau în pragul ușii, părând foarte sobri și hotărâți.

— Ah, Lawrence, zâmbi ușor Charles Force. Ne-ai onorat cu prezența din nou.

— Charles, Lawrence înclină din cap.

— Putem intra?

— Desigur, zise el politico. Schuyler, bănuiesc îi cunoști pe toți, Charles, Priscilla, Forsyth, Edmund, ea este nepoata mea, Schuyler.

— Mda, bună ziua, zise Schuyler întrebându-se de ce se comporta bunicul ei de parcă Protectorii tocmai veniseră într-o vizită amicală.

Aceștia o ignorară pe Schuyler.

— Lawrence, îmi pare rău de asta, zise Priscilla Dupont cu vocea ei caldă și melodioasă. Au trecut peste mine.

— Nu-i nici o problemă, draga mea. Trebuie să recunosc, sunt încântat să văd că arăți așa de bine. A trecut multă vreme de la Newport.

— Prea multă, zise Priscilla.

— Destul, îi întrerupse Charles iritat. Lawrence, nu-mi amintesc ca exilul tău să fi fost revocat. Trebuie să te prezinți în fața Conclavului pentru a depune mărturie în mod oficial. Te rog să ne însoțești.

— Ce se întâmplă? Țipă Schuyler, în timp ce doi Protectori îl luară pe Lawrence de câte un braț. Unde te duc?

— Nu-ți fie teamă, nepoata mea. Dacă nu am de ales, voi merge de bunăvoie. Charles, nu mă voi împotrivi. Schuyler, mă voi întoarce curând.

Charles Force pufni.

— Mai vedem noi.

Schuyler privi cum bunicul ei era scos afară pe ușă și băgat într-una din mașinile negre parcate în fața casei. Îi venea să plângă. Tocmai când credea că în sfârșit va avea și ea un umăr de sprijin, îi era luat de lângă ea la fel de repede cum venise.

— A plecat? Întrebă Hattie, dând năvală din bucătărie. Slavă Domnului.

— Va veni înapoi, zise Schuyler.

Îndreptă către tabloul la care se uitase Lawrence. Era o pictură ce reprezenta o nuntă, ce stătuse ascunsă sub pânză de ani de zile, și data din secolul al XVIII-lea. Cordelia, în rochia ei de nuntă, grațioasă și aranjată.

Bărbatul care stătea lângă ea, într-un costum de zi și cravată, avea trăsăturile inconfundabile ale tânărului Lawrence Van Alen.

Douăzeci și unu.

Băiatul stătea periculos pe balustrada balconului de la etajul trei al bibliotecii. Când afară era cald, balconul era supranumit „Club Duchesne”, pentru că elevii veneau în mod obișnuit să-și ia masa aici, scăldându-se în razele soarelui, suflecându-și blugii, fetele descheindu-se la bluze cât de mult îndrăzneau fiecare, iar băieții mergeau până într-acolo încât își dădeau jos cămășile.

Dar era mijlocul lui ianuarie și ferestrele care dădeau spre balcon erau în mod normal închise. Dar nu azi. Astăzi, cineva deschisese ferestrele, lăsând aerul rece să intre în bibliotecă, iar acel cineva era acum afară, balansându-se pe o balustradă de fier cu o lățime de câțiva centimetri.

Jack venea din clădirea cu sălile de muzică în momentul, când se întâlnește cu o mulțime zgomotoasă adunată în curtea interioară, în spatele clădirii principale. O văzu pe Schuyler cum iese printr-o ușă laterală, vorbind plină de îngrijorare cu prietenul ei Oliver, un Sânge Roșu.

Își desprinsese cu greu privirea de la ea, dorindu-și ca el să fi fost acela căruia ea să îi ceară ajutor, și își ridică privirea spre locul indicat de mai multe persoane, unde zări un băiat. Era un boboc, un Sânge Roșu, și stătea pe balustradă cu o privire goală și uluită pe față.

— Sari! Țipă Soos Kemble chicotind.

— Ce are de gând să facă? Întrebă altă fată, îngrozită și incitată în același timp.

Jack observă că mulțimea era amuzată de întreaga tărașenie. Jumătate dintre ei abia așteptau, chiar și inconștient, ca băiatul să cadă. Cu siguranță orele aveau să fie anulate pentru restul zilei.

— Hai! Termină odată treaba! Am un test la mate pe care nu prea am chef să-l dau azi! Strigă cineva.

Într-un colț, ascuns în spatele unui gard viu care înconjura o bancă de piatră, auzul hipersensibil al lui Jack prinse vocea lui Kingsley Martin, noul elev, care râdea împreună cu Mimi.

— Fă-l să facă o piruetă, zise Mimi.

Kingsley făcu o mișcare cu mâna și băiatul de pe balustradă se învârti ca o balerină. Mulțimea rămase cu gura căscată. Dar băiatul reveni cu bine. Părea șocat de ceea ce se întâmplase, de parcă nu ar fi avut absolut nici un control asupra acțiunilor sale...

Nici un control...

Jack se uită direct la Kingsley. Își dădu seama într-o clipită de ceea ce se petrecea. Kingsley își folosea puterile nepământene pentru a controla gândurile băiatului, ca un păpușar care trage de sfori.

La ședințele Comisiei, li se spusese foarte clar că există pedepse stricte în cazul în care își folosesc puterile asupra celor cu Sânge Roșu fără a fi provocați. Jack simți cum îl cuprinde o furie oarbă. Un prost arogant. Kingsley le va pune existența tuturor în pericol.

— Dă-i drumul! Comandă Jack, ridicând palma, cu ochii scăpărând de mânie.

Mulțimea se întoarce să vadă cine intervenise.

— Ah, doar ne distram și noi un pic, amice, zise Kingsley și, cu o altă mișcare a mâinii, băiatul se opri din învârtit.

Acesta începu să țipe când se trezi de unul singur pe balustrada îngustă. Se clătină; piciorul stâng îi alunecă de pe marginea balconului...

— Martin! Adu-l jos înapoi! ACUM!

— Dacă ții tu neapărat, zise Kingsley plictisit. Băiatul își recâștigă echilibrul și coborî în siguranță pe terasă.

— Modo caecus, șopti Jack, învăluind toate ființele umane din mulțime într-o vrajă care să le facă să uite ceea ce văzuseră.

— A fost o chestie stupidă și periculoasă, ca să nu mai adaug crudă și meschină, zise Jack, înfruntându-l pe Kingsley. Nu mai simțise atâta furie în viața lui. Și faptul că Mimi participase cot la cot cu el făcea ca totul să pară oribil. Oare era gelos? Sau era doar furios și dezamăgit că-și găsisese sora comportându-se într-un mod atât de josnic?

— Nu ne strica distracția. Nimeni nu a fost rănit, da?

— Da, Jack, potolește-te, zise Mimi. E doar un boboc. Nu s-ar fi întâmplat nimic.

— Nu asta e problema, Mimi. Protectorii o să afle despre asta.

— Ah, Protectorii, râse Kingsley. Ascultă, de ce nu vii chiar tu să mă pedepsești? Sau îi iubești atât de mult pe cei cu Sânge Roșu, încât ai uitat că ai Sânge Albastru?

Jack roși până în vârful urechilor.

— Voi aștia din familia Force – sau cum v-o mai fi chemând în prezent – nu ați reprezenta absolut nimic fără familia mea, fără sacrificiile pe care noi le-am făcut, zise Kingsley întunecat. Se întoarce pe călcâie și pleca. Oricând când ești pregătit să-ți retragi cuvintele, Force, știi unde mă găsești.

— Jack, e doar o glumă, zise Mimi, încercând să-și calmeze fratele.

— Las-o baltă, zise Jack scuturându-se pentru a-i da jos mâna de pe umărul lui.

Plecă repede, iar Mimi îl urmă bosumflată.

— Jack, așteaptă, haide, măi!

Dar Jack nu se întoarce. Urechile îi ardeau de rușinea de a fi fost nevoit să facă o scenă în public. Fusese oare un lucru înțelept? Trebuie să-l oprească pe Kingsley, nu-i așa? Sau era pur și simplu lipsit de umor cum zicea sora lui? Și, oricum, despre ce tot vorbea Kingsley? Ce sacrificii făcuse familia Martin?

Va trebui să-l întrebe pe tatăl său despre acest lucru.

Douăzeci și doi.

Oliver îi păstrase un loc lângă el la laboratorul de chimie. Îi dădu lui Schuyler ochelarii de protecție și uși puse șorțul de protecție.

— Ce facem azi? Întrebă ea, aranjându-și ochelarii pe nas. Oliver deja și-i pusese pe ai lui. Întreaga clasă arăta ca o echipă de sudori. În partea

opusă a clasei, Mimi se plângea cu voce tare că ochelarii îi lasă o urmă roșie pe nas, dar n-o băga nimeni în seamă.

— Iar facem acadele?

Oliver verifică arzătorul Bunsen și-l deschise, astfel încât acesta începu să ardă încet cu o flăcăruie roșie.

— Dap.

În trecut, Duchesne avusese unul dintre cei mai charismatici și inventivi profesori de științe. De fapt, orele de chimie în laborator erau atât de populare printre elevi, încât și cei din anul doi și trei își puteau alege această materie la opțional. Dar entuziastul domn Anthony, proaspăt absolvent de Yale, fusese schimbat din funcție în timpul vacanței de iarnă, din cauza unei aventuri nefericite cu una dintre elevele sale, care rămăsese însărcinată. Domnul Anthony fusese concediat, iar eleva exmatriculată. La urma urmei, asta nu era un liceu oarecare de la periferie. Era Duchesne.

Toate bune și frumoase, cu excepția faptului că odată ce domnul Anthony și experimentele sale de laborator avansate și interesante dispăruseră din programa școlară (semestrul trecut transformaseră cupru în aur, sau, mă rog plăcuțe de aur), elevii rămăseseră cu bătrânul plicticos Korgan, a cărei programă includea o serie de experimente unul mai neinteresant decât celălalt. Calcularea densității Determinarea compoziției apei. Identificarea unei soluții drept acid, bază sau substanță neutră. Pliiictiiseeeală. Domnul Korgan se mișca atât de încet, încât întreaga clasă era implicată de vreo două săptămâni în crearea unei reacții chimice între hidrogen și fructoză – altfel spus, transformarea zahărului și a apei în acadea.

Schuyler era gata să pună un pahar de laborator plin cu apă pe foc, când Korgan anunță că în acea zi vor face ceva diferit.

— Aș vrea să – tuși el – schimbați partenerii de laborator în fiecare săptămână. Ați devenit foarte zgomotoși așa că trebuie să – tuși el din nou – vă despart de prietenii voștri. Partenerul din stânga să treacă la următoarea masă, și tot așa, și vom păstra această rotație în fiecare săptămână.

Oliver și Schuyler se uitară unul la altul cu tristețe.

— Ne vedem după oră, zise Oliver, în timp ce Schuyler își strângea lucrurile și se muta la masa alăturată, unde stătea Kingsley Martin.

Imenșii ochelari de protecție nu făceau altceva decât să-i pună în evidență și mai mult șarmul, parcă subliniind faptul că nimic nu-i putea distruge frumusețea – nici măcar niște ochelari de plastic care-ți făceau ochii ca de gândac. Kingsley putea să se îmbrace în pantaloni de poliester și să aibă o mustață ă la Groucho și tot ar arăta sexy. Schuyler nu-l văzuse prea des pe Kingsley de când venise, deși auzise toate bârfele despre el și fusese martoră a aroganței lui în curtea interioară în acea dimineață.

— Îmi pare rău pentru bunicul tău, zise el drept salut. Schuyler încercă să nu pară uimită. Dar, până la urmă, Kingsley era Sânge Albastru. Părinții lui probabil erau membrii de vază ai adunării.

— Va fi OK, zise ea cu indiferență, așteptând ca apa din pahar să fiarbă.

— Sunt sigur de asta. Doar că mi-aș fi dorit să fiu acolo să văd lupta dintre Lawrence și Charles. Ca în vremurile bune.

— Mda.

Schuyler dădu din cap, pentru că nu avea nici o intenție de a intra în conversație. Nici măcar nu-i spusese lui Oliver că Lawrence se întorsese. Avea o superstiție legată de asta. Dacă îl trimitea Comisia înapoi în Italia? Atunci nu ar mai fi avut nimic de spus.

— Spune-mi, încă te mai gândești la băiatul ăla?

— Poftim? Întrebă Schuyler ținând în mână o eprubetă.

— Nimic, Kingsley ridică inocent din umeri. Dacă, așa vrei să ne jucăm, fie ca tine, o tachină el.

Când Kingsley se uită în altă parte, Schuyler îl studie din profil. Fusese la Balul Celor Patru Sute, auzise de asta.

Ar putea oare - ar putea fi el băiatul pe care-l sărutase la after-party? Schuyler își duse inconștient mâna la gură, uluită. Dacă el era băiatul pe care-l sărutase, asta însemna, atunci că deși i se părea respingător, era totuși ceva care o atrăgea la el? Oliver dădea mereu citate din Foucault, afirmând că dorința se naște din respingere.

Un gând aiurea îi trecu prin minte: dacă băiatul cu mască fusese Oliver? Fuseseră și din cei cu Sânge Roșu la petrecere... iar Oliver detesta să fie lăsat pe dinafară când venea vorba de distracție. Ar fi putut afla de petrecere, era sigură de asta. Oare se simțise atrasă de băiatul cu mască pentru că era cel mai bun prieten al ei? Se sărutaseră? De aceea oare se comporta el așa frumos în ultimul timp și era atât de tandru?

Se uită la el cu coada ochiului, urmărindu-l cum se strâmba în timp ce Mimi Force, partenera lui, arse fructoza, care se topi într-un dezastru dulceag, ce-ți întorcea stomacul pe dos.

Dacă îl sărutase pe Oliver, asta însemna că erau mai mult decât prieteni acum? O să trebuiască să iasă la întâlniri? Dar ea era oare atrasă de el? Se uită la părul lui castaniu care-i cădea peste ochi și își aduse aminte cum, la Veneția, nu-și dorise nimic altceva mai mult decât să-i guste sângele. Asta era totuna cu atracția? Și cine știa ce simțea el pentru ea?

Schuyler lăsa pătrățelele de acadea, perfect modelate, pe masă și surprinse privirea altui băiat din clasă.

Jack Force. Stomacul i se strânse de emoție.

Brusc Schuyler știa că se amăgește singură. Se putea juca cu ideea că îl place pe Kingsley sau pe Oliver. Dar știa sigur că nutrea speranța, nu chiar așa de secretă, ca băiatul necunoscut care o sărutase la petrecere să poarte un singur nume. Jack.

Douăzeci și trei.

Când Schuyler se întoarse acasă de la școală, Lawrence nu venise încă înapoi. Îl rugă pe Julius să ducă bagajul bunicului ei în camera Cordeliei. Arăta părăsit și singuratic acolo, în holul de la intrare. Hattie pregătise masa și Schuyler luă o tavă sus la ea în cameră, mâncând din bucata de carne și piureul de cartofi în fața calculatorului. Cordelia nu ar fi permis niciodată o astfel de grozăvie. Bunica ei avea mare grijă ca Schuyler să-și mănânce cina la masă, cum se cuvine, în fiecare seară. Dar până la urmă, Cordelia nu mai era lângă ea să dea ordine.

Schuyler îi dădu lui Beauty resturile din farfuria ei, în timp ce-și verifica emailul și se străduia să-și termine tema. Apoi, duse tava înapoi la bucătărie și o ajută pe Hattie să pună farfuriile în mașina de spălat vase. Era trecut de ora nouă. Bunicul ei lipsea deja de mai mult de douăsprezece ore. Oare cât putea dura acea ședință?

Într-un sfârșit, imediat după miezul nopții, se auzi cheia în ușă. Lawrence părea epuizat. Era tras la față. Schuyler se gândi că arăta de parcă ar fi îmbătrânit câteva decenii.

— Ce s-a întâmplat? Întrebă ea, alarmată de starea în care se afla. Sări de pe scaunul de la fereastră pe care așipise puțin. Sufrageria, fără draperiile groase de la ferestre și pânzele care acopereau diverse obiecte, era în mod surprinzător un loc confortabil. Hattie aprinsese focul în șemineu, iar Schuyler nu se putea sătura de priveliștea râului Hudson.

Lawrence își agăță pălăria în cui și se prăbuși pe una dintre canapelele vechi. Când se așeză, în jurul lui se produse un nor de praf.

— Cred că bunica ta ar fi putut investi mai mulți bani pentru a păstra casa asta un pic mai curată, mormăi el. Am lăsat-o cu niște economii frumusele.

Cordelia mereu îi dăduse impresia lui Schuyler că nu mai aveau bani și că puținul pe care-l aveau la dispoziție trebuia cheltuit pe nevoile de primă necesitate: taxa de la Duchesne, mâncare, întreținere, chestiile de bază. Orice în afară de asta - haine noi, bani pentru filme sau restaurante - erau bine drămuți, ban pe ban.

— Bunica spunea mereu că suntem faliți, zise Schuyler. În mod evident, comparativ cu modul de viață de odinioară. Dar noi, cei din familia Van Alen, suntem departe de a fi faliți. Am verificat conturile azi. Cordelia a făcut niște investiții deștepte. S-a strâns dobândă la dobândă. Ar trebui să ne permitem să repunem pe picioare casa asta.

— Ai fost la bancă? Întrebă Schuyler uimită.

— Da, a trebuit să mai rezolv câte ceva. A trecut mult timp de când am fost ultima oară pe aici. Este incredibil cum s-a schimbat lumea. Ai tendința să uiți asta dacă stai numai la Veneția. M-am întâlnit cu câțiva prieteni. Cushing Carondolet a insistat să iau masa cu el la vechiul club. Îmi pare rău, aș fi venit mai devreme, dar a trebuit să aflu ce a mai pus la cale Charles în absența mea.

— Dar ce s-a întâmplat cu Comisia?

Lawrence luă un trabuc din buzunar și și-l aprinse tacticos.

— Ah, la audiență?

— Da, răspunse Schuyler nerăbdătoare, uluită de atitudinea degajată a lui Lawrence.

— Păi, m-au dus la Depozitar. A trebuit să vorbesc în fața Conclavului - cei cu rangul cel mai înalt din întreaga adunare. Protectorii, Străbunii. Nemuritori ca mine.

Nemuritorii erau vampirii care își păstrau același înveliș fizic de-a lungul secolelor și cărora li se dăduse permisiunea de a fi scutiți de ciclul somnului și privegherii, altfel spus, al reîncarnării.

— În viața mea n-am văzut ființe atât de jalnice, zise Lawrence, ținându-și buzele disprețuitor. Forsyth Llewellyn este senator – știai asta? Pe vremea când eram la Plymouth era doar lacheul lui Mihail. Este o rușine. Și evident, împotriva Codului. Dar să știi că nu a fost așa mereu. Noi am condus în trecut. Dar după dezastrul de la Roma, am convenit că asumarea unor funcții înalte în lumea muritorilor era o temă care ieșea din discuție.

Schuyler dădu din cap. Cordelia îi spusese toate astea.

— Și au dat familia Carondolet afară din Conclav, Cushing mi-a spus totul. Pentru că propusese un Candidus Suffragium.

— Ce înseamnă asta?

— Votul Alb. Pentru conducerea întregii adunări, zise Lawrence descălțându-se de pantofii eleganți și întinzându-și picioarele doar în ciorapi în fața focului din șemineu.

— Dar am crezut că Mihail – Charles – este Regis. Pentru totdeauna.

— Nu chiar, spuse Lawrence scuturându-și trabucul într-o scrumieră scoasă din buzunarul sacoului.

— Nu?

— Nu. Adunarea nu este o democrație. Dar nu este nici monarhie. Am convenit ca liderul să poată fi schimbat dacă adunarea consideră că Regis nu ne-a condus într-o manieră adecvată. Așa că se aplică Votul Alb.

— A mai fost vreodată un Vot Alb?

— Da, zise Lawrence, adâncindu-se în scaun atât de mult, încât nu se mai vedea decât fumul de la trabuc. O singură dată, la Plymouth.

— Ce s-a întâmplat?

— Am pierdut. Ne-au alungat pe mine și pe Cordelia din Conclav. De atunci, noi nu am mai avut nici o putere în cadrul consiliului. Ne-am supus regulilor lor, iar mai târziu, pe la sfârșitul secolului al XIX-lea, în perioada de înflorire a Americii, am decis să ne despărțim.

— De ce? Întrebă Schuyler.

— Cordelia ți-a spus că bănuiam că un membru de vază al Conclavului adăpostea un Sânge Argintiu. Am crezut că va fi mai în siguranță dacă eu plecam pentru o vreme, ca să-mi pot continua investigația fără a ajunge la urechile Comisiei. Am crezut că a fost o mișcare deșteaptă din partea noastră. Dar, vai, asta a însemnat că eu nu am fost aici când Allegra a cedat glasului inimii ei. Sau când te-ai născut tu. Și munca mea a fost în zadar până acum. Nu am avansat nici măcar un pas de atunci.

— Dar ce s-a întâmplat – de ce te-au lăsat să pleci liber? Credeam că ești exilat.

Lawrence chicoti.

— Asta credeau și ei. Au uitat însă că am plecat în exil de bunăvoie. Nu cred că s-a așteptat niciunul dintre ei să mă mai întorc vreodată. Nu au avut încotro. Nu am încălcat nici o regulă a Codului. Nu aveau nici un motiv să-mi interzică întoarcerea. Totuși, pentru că am fost plecat atât de mult timp, mi-au cerut să depun mărturie.

— Ce fel de mărturie?

— Ah, să promit că nu voi contesta conducerea adunării așa cum am mai făcut-o. Știi tu, să cer un alt Vot Alb. Ba chiar mi-au dat și funcția înapoi în Conclav, atâta timp cât nu aduc în discuție primejdia numită Sânge Argintiu. După Charles, amenințarea Croatan a fost eliminată, asta dacă a existat vreodată.

— Doar pentru că nimeni nu a murit în ultimele trei luni, zise Schuyler.

— Da. Sunt orbi ca de obicei. Cei cu Sânge Argintiu s-au întors. Este exact cum am prezis eu și Cordelia, cu ani în urmă.

— Dar în rest totul e bine, zise Schuyler bucuroasă, nepăsându-i de amenințarea Croatan pentru moment. Te-ai întors, și ei nu au cum să se opună.

Lawrence rămase cu privirea pironită la focul din șemineu.

— Nu chiar. Am și niște vești proaste.

Zâmbetul lui Schuyler dispăru subit.

— Charles m-a anunțat că are de gând să te adopte.

— Ce? De ce?

Charles Force - s-o adopte pe ea? Ce drept avea el? Ce fel de glumă proastă mai era și asta?

— Din păcate, el este totuși unchiul tău. Când Allegra, sora lui, a anulat legământul lor și a refuzat să-l ia drept partener în acest ciclu, el a întors spatele familiei Van Alen. De fapt, a făcut tot ce i-a stat în putință pentru a o distruge. A o distruge pe mama ta. Nu a putut s-o ierte niciodată pentru că s-a căsătorit cu tatăl tău și ți-a dat naștere. Și-a călit inima. Și-a schimbat chiar și numele.

Schuyler se gândi la nenumăratele ocazii în care îl văzuse pe Charles Force îngenuncheat la capul patului de la spital pe care zăcea mama ei. El era vizitatorul regulat al Allegrei și ea auzise cum el îi cerșea acesteia iertarea.

— Prin urmare, el este singura ta rudă de sânge în viață, în afară de mine, evident. Dar nu există nici o înregistrare a existenței mele în acest ciclu - de fapt, conform documentelor, sunt mort cu acte în regulă. Am murit în 1872. Slavă Domnului că există băncile elvețiene. Conturile noastre sunt niște simple coduri numerice, altfel nu ne-am mai fi putut atinge de ele. Charles a decis că eu nu sunt persoana potrivită care să aibă grijă de tine. Vrea să te crească el însuși.

Unchiul ei. Cordelia îi spusese și asta, dar Schuyler refuzase să conceapă acest fapt ciudat din arborele său genealogic.

— Dar ei nu pot... adică el nu este... nici măcar nu-l cunosc.

— Nu-ți face griji, nu voi lăsa să se întâmple așa ceva. Allegra nu și-ar dori nimic mai mult decât să te țină departe de el.

— De ce te urăște atât de mult? Întrebă Schuyler cu lacrimi în ochi.

Lawrence se întorsese într-un sfârșit, dar totuși forțele - sau mai bine zis familia Force - conspirau s-o ia de lângă el. Schuyler se gândi la ce ar putea însemna adopția: va fi nevoită să trăiască cu Mimi și Jack, verișorii ei. Mimi cu siguranță va fi încântată... Și Jack, el ce-ar crede?

— Dezbinați vor fi tatăl împotriva fiului, fiul împotriva tatălui, cită Lawrence din Biblie. Mereu am fost o dezamăgire pentru fiul meu.

Douăzeci și patru.

Revista Chic își avea sediul într-o clădire nouă de oțel și sticlă, ce-ți lua ochii, în mijlocul lui Times Square. Era una dintre clădirile media de mare valoare ale organizației Christie-Best, un consorțiu care mai deținea și Flash, Kiss, Splendid și Mine, printre multe alte reviste glossy cu nume formate dintr-un singur cuvânt. Recepția era un spațiu liniștit, de marmură, cu o fântâna zen și agenți de securitate în uniforme albastre care stăteau la birouri.

Într-o după-amiază după ore, Bliss stătea calmă la recepție așteptându-l pe paznic să strige ordinea de intrare pentru revista Chic. Farnsworth Models o trimiseseră să vadă despre ce era vorba, o programare pentru a constata dacă revista dorea să o angajeze pe Bliss pentru următoarea ședință foto.

Bliss purta hainele obișnuite pentru astfel de evenimente: blugi extra strâmți Stitched for Civilization, pantofi fără toc Lanvin, o bluză albă lărgută. Fața îi era proaspăt curățată și fără machiaj, așa cum o sfătuiseră cei de la agenție. De când pusese mâna pe campania de la Stitched, Bliss avusese mare căutare și fotografiile cu ea îmbrăcată în uluitoarea rochie Dior fuseseră retipărite în întreaga lume – fiind numită noua senzație a cercurilor mondene (și luându-i locul lui Mimi pe lista internațională a celor mai bine îmbrăcate femei). Filmase o reclamă la pantofi, pentru Gap, și deja avea cinci pagini dedicate ei în Kiss. Chic era cea mai importantă revistă glossy, și deși Bliss se gândea că modellingul este un fel de glumiță, îi plăcea distracția.

— Schuyler Van Alen, auzi ea cum o fată își rostea numele la cealaltă intrare.

— Schuyler! Ai venit pentru preselecția Chic? Întrebă Bliss, plăcut surprinsă să o vadă aici pe Schuyler.

— Da, zise Schuyler zâmbind înapoi.

De la moartea bunicii ei, ea refuzase nenumăratele ocazii care i se oferiseră după ce făcuse reclama la Stitched for Civilization. Dar Linda Farnsworth o convinsese să-și păstreze programarea cu cei de la Chic, iar Schuyler fusese de acord, doar pentru a nu se mai gândi la neplăcuta veste că Charles Force voia să o adopte.

Ca de obicei, Schuyler arăta ca un vagabond în puloverul ei lăbărțat, bluza cu talie ridicată, colanți, pantofi sport Jack Purcell și mai multe rânduri de mărgelile de plastic în jurul gâtului. Deși trebuie menționat faptul că anumiți redactori de modă care o zăriseră în hol observaseră stilul original abordat de Schuyler, iar trei luni mai târziu paginile din Kiss, Splendid și Flash erau pline de haine uimitor de asemănătoare cu cele purtate de Schuyler.

— Fetelor, puteți urca, le zise paznicul, lăsându-le să treacă prin barierele rotitoare.

Biroul revistei Chic era la etajul zece, iar Schuyler și Bliss se simțiră oarecum intimidată de holurile imaculate. Sala de așteptare era împodobită cu postere reprezentând cele mai faimoase coperte Chic – un tur virtual al celor mai renumite frumuseți ale secolelor XX și XXI.

O recepționistă cu aspect de bunicuță le rugă să ia loc pe scaunele albe Barcelona.

Fetele începură să discute în liniștite despre subiecte neutre: bârfe de la școală, examene, de ce cantina începuse să servească brusc hot-dog. Ambele evită cu grijă subiectul morții lui Dylan - Schuyler pentru că se temea că o va răni pe Bliss prea mult, iar Bliss pentru că simțea că nu mai e nimic de spus, din moment ce băiatul din lac se dovedise a fi Kingsley.

— Îți petreci mult timp împreună cu Kingsley, zise Schuyler, când Bliss menționează că el o luase la o petrecere într-un nou club în vogă, Disaster.

— Mda, zise Bliss evaziv. Stătea pe marginea scaunului, nu prea confortabil. Avea în poală mapa neagră cu portofoliul.

— E cool.

Bliss încă nu-și dăduse foarte bine seama cine sau ce fusese Kingsley în trecutul ei, deși trebuia să admită că el făcea ca prezentul să fie foarte amuzant. Se părea că acestuia îi intrase în cap ideea cum că Bliss era iubita lui, iar cei doi își petreceau majoritatea timpului împreună, Kingsley avea mereu cele mai recente invitații la cele mai bune petreceri și, cu el la braț, Bliss nu se mai simțea pe dinafară, ci mai degrabă un fluturaș monden. Mai mult, faima ei crescândă îi dădea o încredere din ce în ce mai mare de a sta printre obișnuiții cluburilor de noapte. Până și Mimi afirmase cu acreală că i se aplecase să tot vadă numele lui Bliss prin articolele din ziare.

— Ce face Oliver?

— E bine, răspuse Schuyler scurt.

De fapt, Oliver fusese cam distant în ultima vreme, după ce o compătimisese atâta. Poate era o reacție la faptul că și ea se îndepărtase de el, sau poate era vorba doar de propriile lui rezerve față de natura schimbătoare a relației lor. Tranziția de la cel mai bun prieten la Conduit uman nu era tocmai una ușoară.

Se opriră din șușotit când o brunetă mlădioasă intră pe usa de sticlă. Purta o bluză țărănească largă, cu curea pe șolduri, pantaloni scurți de blugi, dresuri cu model și pantofi cu talpă ortopedică. Efectul era unul excentric și neobișnuit, de parcă și-ar fi aruncat hainele pe ea în ultima secundă, când de fapt în realitate îi luase ore întregi să studieze prezentările de modă și să calculeze cu precizie relația dintre diversele elemente și vestimentația în ansamblu - cântărind opțiunile la fel de meticolos ca un artist care-și amestecă vopselele.

— Bliss? Schuyler?

— Chantal? Întrebă Schuyler.

— Nu, sunt Keaton, asistenta lui Chantal.

— La fel ca Diane sau Buster? Glumi Schuyler.

Dar Keaton o ignoră.

— Chantal mai întârzie, e la o întâlnire pentru accesorii, dar mi-a zis mie să vă conduc înăuntru.

Keaton le luă cu ea pe holul cu covoare albe, unde fete îmbrăcate la fel de excentric se strecurau printr-un labirint de separeuri încălțate în pantofi cu

toc cui. Cuiere mobile pline de haine erau așezate de-a lungul pereților, cu carduri și tot felul de însemnări lipite de umerase: „IAN.

— PRIMA SECȚIUNE,,, „RESPINSE,,, „BUNE,,, „ÎNTÂLNIRI BRANNON,,, „RETURURI,, și „INDEX”.

Biroul lui Chantal era plin de portofolii, iar un perete era acoperit aproape complet de sute de fotografii cu fotomodele. Erau schițe ale copertei de luna viitoare, machete ale numărului din februarie și un terrier micuț care lătra într-un colț.

— Așteptați aici, ordonă Keaton. Nu vă mișcați.

Schuyler și Bliss se conformară, deși Bliss chiar voia un pahar cu apă, iar Schuyler abia aștepta să meargă la baie. Dar atmosfera de la Chic era așa de intimidantă și Keaton atât de lipsită de umor, încât niciuna dintre ele nu riscă.

O oră mai târziu, Chantal ajunse într-un sfârșit. Bliss se aștepta să vadă o altă glamazoană foarte înaltă, dar Chantal era o femeie scundă, îndesată, cu o tunsoare pixie și ochelari cu rame în formă de ochi de pisică. Purta un hanorac de la APC și pantaloni largi, precum și pantofi sport japonezi confortabili (dar în ediție limitată, prin urmare groaznic de scumpi).

— Bună, fetelor, zise ea brusc, apoi strigă repede: Keaton! Polaroidul! Nu ți-am zis să-l aduci?

Se așază la birou și trecu în revistă portofoliile amândurora.

— Da, am văzut asta. Frumos. Ooh, nu e rău deloc. Îmi place asta, nu așa de mult aia, zise ea. Închise ambele portofolii cu zgomot și le instrui pe fete să se așeze la pozat în fața singurului perete gol din birou și le făcu câteva fotografii. Bliss fu prima.

Toate bune și frumoase până când Bliss leșină brusc rând becul de la blitz îi explodează direct în față.

— Oh, Doamne. Nu e anorexică, sper? Adică, e OK dacă e anorexică, Dumnezeu știe că toate fetele sunt. Dar nu pot s-o las să facă așa ceva la filmare, zise Chantal mai mult iritată decât îngrijorată, în timp ce Bliss se prăbușea la podea.

— Nu, nu e vorba de asta, spuse Schuyler neliniștită.

Se aplecă și puse o mână pe fruntea lui Bliss.

— Este cam cald aici.

Bliss scotea niște gemete ciudate.

— Nu... pleacă... nu...

— Va fi și mai cald pe platou, zise Chantal enervată.

Doamne ferește să vomite pe covorul meu!

Schuyler se uită lung la ea, iritată că editoarea părea mult mai preocupată de biroul ei decât de sănătatea lui Bliss.

— Bliss? Bliss? Ți-e bine? Întrebă ea, ajutându-și prietena să se ridice în picioare. Bliss deschise ochii.

— Schuyler? Zise ea răgușită.

— Da.

— Trebuie să ies de aici.

— Keaton o să vă conducă afară. O s-o anunț și pe Linda, zise Chantal în timp ce ridica receptorul.

Era evident că editoarea avea acum alte griji, odată ce pericolul ca Bliss să vomite acolo trecuse.

Schuyler o ajută pe Bliss să iasă din birou.

— Încet. Ușor.

Apăsă butonul liftului și se uită lung la un fotomodel Christie-Best, care le aruncă o privire nedumerită.

— Mi-am pierdut cunoștința, zise Bliss. Din nou.

— Din nou?

— Se întâmplă mai mereu în ultimul timp.

Bliss îi povesti lui Schuyler despre coșmarurile ei și experiențele amețitoare când se trezea în diverse locuri necunoscute, în care nu-și amintea cum ajunsese.

— Pur și simplu mă trezesc în altă parte, și nu am nici o idee unde mă aflu. Bănuiesc că face parte din procesul de transformare, spuse Bliss.

— Da, mi s-a întâmplat și mie. Nu la fel de dramatic, precum ceea ce descrii tu, dar acum câteva săptămâni am leșinat. Era mai degrabă ca o hibernare, așa a zis doctorul Pat, explică Schuyler.

— La mine sunt episoade foarte scurte și fac parte din flashbackurile cu amintiri, doar că se pare că nu-mi pot aminti absolut nimic, zise Bliss părând mult mai ușurată acum că aflase că nu e singura căreia i se întâmpla așa ceva.

— Se pare că trebuie să ne obișnuim cu ele.

— Kingsley mi-a zis că există niște trucuri care să te ajute să treci mai ușor peste ele. O să-mi arate cum anume.

Liftul ajunsese la parter și, după ce se deschiseră ușile, intră Jack Force. Purta un ecuson de „vizitator” la reverul hainei, pe care scria ETAJUL ZECE.

— Bună, zise el ușor jenat.

— Nu ne spune... zise Bliss zâmbind. Jack Force, supermodelul! Arată-ne figura Oțel Albastru! Glumi Bliss, citând din filmul Zoolander.

— Șșșș, zise Jack zâmbind rușinat. Nu a fost ideea mea. Dar au nevoie de băieți pentru o filmare viitoare. Chantal este prietenă cu mama și uite așa am ajuns și eu pe-aici.

— Tocmai ne-am întâlnit cu Chantal, zise Bliss încercând să prelungească conversația, din moment ce Schuyler era mult prea timidă pentru a scoate vreun cuvânt.

— Bănuiesc că ne vedem după filmare, zâmbi Jack. Mda, zise Bliss. Nu prea cred. Am leșinat când făceam fotografiile și Schuyler nici măcar nu a apucat să facă vreo poză. Nu cred că avem vreo șansă să fim selectate.

Era dificil de spus cine arăta mai dezamăgit – Jack sau Schuyler – în timp ce ușile liftului se închideau.

Douăzeci și cinci

— La primul etaj, după ce treci de Templul lui Dendur, în aripa cu antichități egipteni printre sarcofage se află o brățară din aur și lapis lazuli în

formă de șarpe, care a aparținut lui Hatshepsut. Aș dori să mi-o aduci înapoi, zise Lawrence privind un cronometru.

Schuyler și bunicul ei stăteau în picioare în biroul lui, una dintre multele camere care fuseseră redeschise după reîntoarcerea lui.

Bunicul ei angajase deja constructori și arhitecți să readucă reședința familiei la vechea ei glorie și zgomotele lucrărilor la fațadă – găuritul, bocănelile, ciocănelile – făceau parte din rutina zilnică. Dar interiorul biroului Lui Lawrence era izolat și tăcut ca un mormânt.

Era a treia zi de inițiere pentru ea. Cu o săptămână în urmă, Lawrence fusese îngrozit să constate că nimeni din Comisie nu făcuse aproape nimic pentru a-i învăța pe tinerii vampiri cum să-și controleze și să-și folosească puterile. Schuyler îi spusese că nu făcuseră decât să citească o grămadă de cărți și să mediteze.

— N-a făcut niciunul un test Velox? Întrebă el ridicând din sprânceană cu uimire.

Schuyler scutură din cap.

— Ce-i ăla?

— Și nici n-ați învățat cei patru factori ai glomului?

— Nu, clătină Schuyler din cap.

— Înseamnă că niciunul dintre voi n-are idee cum să contracareze atacul celor cu Sânge Argintiu, zise Lawrence dezamăgit.

— Hmm. Nu.

Lawrence era profund tulburat, și cu timpul care se curgea atât de repede – petiția de adopție a lui Charles Force își croia drum prin birocrăția sistemului juridic – cine știe cât mai aveau de stat împreună? Lecțiile pentru vampiri începuseră oficial.

— Dacă vrei să știi cum pot fi învinși cei cu Sânge Argintiu și să descoperi cine sau ce este răspunzător de revenirea lor, va trebui să înveți mai întâi cum să-ți folosești cunoștințele și abilitățile de Sânge Albastru.

Bunicul ei hotărî să înceapă cu testul Velox, sau, altfel pus, de viteză.

— Nu e suficient să fi rapidă, îi explică Lawrence. Trebuie să fi atât de iute, încât să nu poți fi detectată. Atât de rapidă, încât să nu declanșezi alarmele. Încât nimeni să nu le poată vedea. Majoritatea celor cu Sânge Roșu numesc asta „invizibilitate”. Dar nu asta este trăsătura reală. De fapt, nu există invizibilitate. Este vorba doar de faptul că noi suntem atât de rapizi, încât rămânem nedetectabili pentru ochiul omenesc. Odată ce stăpânești arta Veloxului vei putea fi oriunde dorești într-o clipită. Cei cu Sânge Argintiu sunt și ei rapizi – este una dintre puterile lor cele mai mari. Așa încât tu trebuie să fi mai rapidă decât ei dacă vrei să supraviețuiești.

Îi spuse cum să găsească brățara în Muzeul de Artă Metropolitan.

Brățară în formă de șarpe. Aur și lapis lazuli. Etajul întâi. Antichități egiptene. Printre sarcofage.

— Du-te, spuse Lawrence fixând cronometrul, și Schuyler dispăru.

Până să bată ceasul următoarea secundă, Schuyler fu înapoi.

— Mai bine, zise el.

Acum câteva zile îi trebuiseră două minute să facă același lucru.

Schuyler îi arată brățara. Deschisese lacătul cutiei atât de rapid, încât alarma nu avusese timp să înregistreze nimic.

Lawrence lăsă un mic zâmbet să-i joace pe buze.

— Acum du-o înapoi.

A doua zi Schuyler era epuizată de efortul lecției din ajun dar reuși să ascundă asta. Nu era timp pentru slăbiciuni; dorea să progreseze fără ca Lawrence să se îngrijoreze de ce însemna acest lucru. Era nerăbdătoare să învețe regulile pentru animadverto, sau „vederea inteligentă”.

— Trăsătura de animadverto a vampirilor este încă una învăluită în legende și neînțelegeri, explică Lawrence. Oamenii cred că noi avem cunoștințe infinite, când, de fapt, nu este vorba decât de o perfectă memorie fotografică. Dacă îți exersezi această capacitate, vei putea fi ca mine, vei putea cita pasaje din orice carte pe care ai citit-o vreodată de-a lungul vieții. Biblioteca din Alexandria e pierdută pentru umanitate de secole, dar, din fericire, eu eram un cititor la fel de pasionat și atunci, spuse Lawrence arătând către capul său. Totul se află aici.

— De ce ar trebui să știm toate acestea? Cum ne ajută asta să-i învingem pe cei cu Sânge Argintiu? Întrebă Schuyler.

— Cei cu Sânge Argintiu nu dau doi bani pe învățătură și cei care nu învață istoria sunt condamnați s-o repete. Este esențial să găsim urme, indicii ale faptelor lor, adâncindu-ne în istoria omenirii. Probabil că în felul acesta unul dintre noi va reuși să descopere misterul existenței lor continue.

Arată către cele treizeci de volume din Encyclopaedia Britannica.

— Fă o fotografie mentală a fiecărei pagini. Catalogheaz-o în memorie. La viteza ta, n-ar trebui să-ți ia mai mult de cinci minute, dar eu îți voi da o oră întregă.

Lawrence ieși din birou și închise ușa în urma lui.

Când se împlini ora, Lawrence se reîntoarse și o găsi pe Schuyler trântită pe canapea, moțând.

— Ai terminat?

— Acum cinci minute, zâmbi Schuyler.

— Bine. Dă-mi definiția ritualului egiptean de reînviere.

Schuyler închise ochii și vorbi lent, cu o voce măsurată, ca și când ar fi citit de pe pagină. „Ritual de pregătire a morților pentru viața de apoi, efectuat pe statuile celor morți, pe mumiile acestora sau pe statuile zeului plasat în templu. Un element important al ceremoniei era ritualul de deschidere a gurii, astfel încât mumia să poată respira și mânca. Ritualul, care simboliza moartea și conceptul de regenerare al mitului lui Osiris, în care corpul dezmembrat...”

— Excelent, o lăudă Lawrence. Te-ai descurcat foarte bine pentru vârsta ta. Chiar foarte bine. Impresionant. Am crezut că datorită sângelui tău amestecat, forța ta de vampir va fi diluată, dar văd că este și mai tenace.

— Bunicule, întrebă Schuyler ezitând în timp ce-l ajuta să pună volumele enciclopediei la locul lor pe raft.

— Da?

— Dacă vampirii pot face toate astea, de ce mai trebuie să mergem la școală? Vreau să spun, chiar trebuie?

— Desigur, răspuse Lawrence. Ce facem noi aici este doar o memorare mecanică. Școala îți dă un set de aptitudini complet diferit: socializare, dezbateri, cum să interacționezi cu oamenii. Nu trebuie să te îndepărtezi de curentul principal. Cei cu Sânge Albastru trebuie să înțeleagă locul în lume înainte de a încerca să o schimbe. Poți să citezi toată enciclopedia, dar un creier fără inimă și fără judecată... ei bine, nimic nu e mai lipsit de sens.

În fiecare după-masă Schuyler aștepta cu nerăbdare testele. La sfârșitul săptămânii, Lawrence i-l prezintă pe cel mai greu dintre toate.

— Ai auzit de glom, spuse Lawrence. Capacitatea de a controla mințile oamenilor.

— Da, zise Schuyler. Una dintre cele mai periculoase arte, a spus Priscilla Dupont. Mai bine să n-o încercăm până la majorat.

— Ridicol. Trebuie s-o înveți acum, să te protejezi de efectele ei de seducție. Pentru că glom-ul acționează și asupra celor cu Sânge Albastru. Este o tehnică letală a celor cu Sânge Argintiu.

Schuyler se cutremură.

— Trebuie să înveți cum s-o controlezi și cum să te aperi de ea. O vom încerca pe prima, înainte de a te pregăti pentru a doua, hotărî Lawrence. Există patru factori în glom. Primul este pur și simplu telepatia. Capacitatea de a citi gândurile. Pentru a citi gândurile altcuiva, trebuie să te concentrezi pe energia lui - și să te străduiești să-i înțelegi sursa. O minte este ca un puzzle; trebuie s-o dezlegi pentru a-i putea citi secretele ascunse.

— Anderson, vino aici, te rog, i se adresă el apoi domnului în cu păr alb care intră în cameră.

— Da?

— Anderson a fost antrenat să poată rezista glomului. Trebuie să fie capabil, dacă e să fie un bun Conduit. Nu poți avea un asistent de vampir coruptibil.

În următoarele trei ore Schuyler rămase la un capăt al mesei, iar Anderson la celălalt. Lawrence îi arăta lui Anderson câte o carte de joc, iar Schuyler trebuia s-o ghicească.

La ce se gândește? Se concentrează pe semnalul lui, dar tot ce putu obține fu o ceață densă și gri.

— Regina de inimă roșie? Întrebă Schuyler.

Lawrence îi arată asul de pică.

— Zecele de treflă?

Trei de caro.

Și așa mai departe. Ceața gri nu se ridică. Schuyler era deprimată. După succesul cu Velox și animadverto, era sigură că stăpânirea glomului va fi la fel de ușoară.

Anderson fu lăsat să plece, iar Schuyler rămase singură cu bunicul ei.

— E un test greu, o consolă Lawrence, amestecând cărțile și punându-le înapoi în cutie.

Schuyler dădu din cap.

— Dar pare atât de ușor, zise ea, povestindu-i cum s-a putut să-i citească gândurile lui Oliver fără probleme.

— El e neprotejat. Amintește-mi să-l pregătim și pe el pentru a fi un bun Conduit.

Schuyler dădu din cap. Efortul de a stăpâni glomul îi consumase energia și se simțea dintr-odată amețită și obosită.

— Ești bine? Întrebă Lawrence îngrijorat.

Ea dădu din mână. Schuyler nu recunoștea niciodată față de bunicul ei, dar uneori, după ce termina testele, era atât de slăbită, încât abia putea sta în picioare.

Douăzeci și șase.

Întâlnirea lor din Depozitar fusese pur accidentală. Schuyler era acolo pentru a citi cât mai multe cărți posibil la instrucțiunile lui Lawrence și fu plăcut surprinsă să-l găsească pe Jack studiind la unul dintre birouri.

— Oh, hei, zâmbi el trecându-și mâna prin păr și invitând-o să ia loc pe un scaun în fața lui. Ce citești? Procesul? Întrebă el arătându-i exemplarul lui.

Ea dădu din cap. Li se dăduse de citit romanul lui Kafka la cursul de literatură. Era una dintre multele cărți pe care le avea în teancul ei.

— O poveste stupidă de dragoste, nu crezi? Întrebă el răsfoind paginile îngălbenite ale cărții sale, care era foarte uzată și cu colțurile îndoite, după cum observă Schuyler.

— Poveste de dragoste? Făcu ea mirată. Nu e cartea despre tirania justiției? Natura absurdă a birocrăției? În final nici nu știm de ce era judecat.

— Nu sunt de acord. Și din moment ce Kafka n-a dorit niciodată să-i fie publicată cartea, cine poate spune despre ce e vorba de fapt? O întrebă Jack cu un ușor ton de provocator. Am citit că este despre o logodnă eșuată cu Felice Bauer. Ceea ce înseamnă că nu este deloc despre justiție, ci despre un om care este frustrat în dragoste...

— Oh, Jack... oftă Schuyler. Nu era sigură dacă el o încerca, dar îi plăcea tachinarea dintre ei. Nu fusese clar până atunci dacă vor putea reface prietenia care începuse între ei, sau orice începuse să se înfiripe și se terminase atât de brusc semestrul trecut. Dar se părea că Jack nu renunțase să mai încerce o dată. Nu că asta ar fi însemnat ceva. El rămânea fratele lui Mimi Force.

— Poate cartea mea are ceva ce nu se află în a ta, zise Jack împingând exemplarul lui. Uite, lasă-mă să o iau pe a ta, zise el. A ta are oricum o copertă mai tare.

Schuyler luă cartea lui, inhalând mirosul de mușchi. Găsi pagina unde rămăsese și începu să citească.

Ce loc plicticos, gândi Mimi în timp ce-l urma pe Kingsley în jos pe scări către Depozitarul Istoriei. Sediul Comisiei și biblioteca principală a adunării erau plasate sub Block 122, clubul de noapte superexclusivist deschis doar pentru cei cu Sânge Albastru și oaspeții lor.

Kingsley îi devenise prieten; fiind o persoană care împărtășea spiritul ei răutăcios. Incidentul cu băiatul de la balcon fusese începutul alianței lor.

Kingsley reprezenta tot ceea ce Mimi admira la un vampir – dorința de a folosi puterea. În secret, ea era de acord cu Kingsley: Comisia era mult prea prudentă și ea se revolta contra regulilor ei stricte. De ce să nu-și folosească forța pentru a-i domina pe oameni? Ce rost avea să citești mintea cuiva dacă nu puteai folosi ce aflai pentru a obține foloase materiale sau emoționale? De ce să nu te hrănești cu mai mult de un însoțitor uman odată? De ce să nu te fălești cu statutul tău superior în loc să încerci să te amesteci cu cei din lumea muritorilor?

El o chemase să îl însoțească la Depozitar ca să-i poată arăta ceva grozav și dispăruse printre rafturi.

Mimi privi de jur împrejur încăperea veche și cavernoasă. Mai mulți oameni jalnici, foști Conduiți, care nu mai aparțineau niciunei familii de vampiri, lucrau cu hărnicie la birourile lor.

Mimi luă loc la una dintre mesele mari de citit din mijlocul camerei, bătând darabana nerăbdătoare.

Sunetul înfundat al conversației îi ajunse la urechi din spatele unui rând de cărți.

— Nu există nimic aici despre dragoste, Jack, spunea o fată. Poate că tu ești cel absurd.

— Ești sigură? Ar trebui să te uiți mai bine, poate n-ai citit destul de atent, răspunse el.

Mimi scrâșni din dinți. Era din nou șoarecele de Van Alen care vorbea cu fratele ei. Se ridică și își dres glasul, privind peste rafturile joase la cei doi.

Jack și Schuyler se îndepărtară imediat unul de altul

— Ăă, ne vedem mai târziu, zise Schuyler luându-și cărțile și îndepărtându-se către o altă masă, fără să-și dea seama că păstrase încă exemplarul lui.

— Ah, bună, zise Jack întorcându-și scaunul ca să-i zâmbescă surorii sale. N-am știut că ai aflat și tu drumul spre locul ăsta.

— Nu mă subestima, Benjamin Force. Ca să știi și tu, sunt o mare cititoare, pufni Mimi.

Jack zâmbi. Mincinoaso, transmise el.

Tu ești mincinos, transmise ea înapoi.

El făcu un gest împăciuitoare. Iartă-mă.

Întotdeauna. Fața lui Mimi se îndulci.

Am plecat. Ne vedem acasă.

La revedere.

Mimi îl privi plecând, dar cu toate gândurile lui amabile în minte, nu-și putu reține un sentiment de tulburare. De ce era Schuyler încă un element incomod? Era ceva cu fata asta care îl dezechilibra pe fratele ei, putea simți asta. Putea simți dorința lui de a se dăruia legăturii lor, dar era aproape ca și cum s-ar fi convins singur să se îndrăgostească împotriva voinței lui. De ce? Nu fusese niciodată așa înainte. În fiecare ciclu de existență, ei doi își reînnoiseră legătura fără nici o complicație.

Pentru o clipă, expresia de supremă automulțumire dispăru de pe chipul lui Mimi și ea păru din nou o fetiță mică, pierdută și speriată. Dacă mă

părăsește? Dacă nu mai reînnoiește legătura noastră atunci când va veni vremea? Ce se va întâmpla cu noi?

Mimi se cutremură gândindu-se la Allegra Van Alen, zăcând pe patul de spital, practic moartă pentru lume.

Nu putea lăsa să se petreacă așa ceva niciunuia dintre ei.

— Arăți de parcă ai fi văzut o stafie, spuse Kingsley, plasând o carte groasă în fața lui Mimi.

Mimi îl gratulă cu un zâmbet dezarmant.

— Aș vrea eu. Privi apoi la tomul gros legat în piele. Ce-i asta?

— E ceva la care n-ar trebui să ne uităm. Este o carte veche cu vrăji interzise. Ai auzit de chestia aia cu Croatan, nu-i așa - de cei cu Sânge Argintiu? Întrebă Kingsley.

— Mda, zise Mimi circumspectă. Dar se presupune că ei nu există.

— Corect, rânji Kingsley Doar pentru că nu mai sunt atât de ascultători.

— Ce vrei să spui?

— Cei cu Sânge Argintiu erau sclavii celor cu Sânge Albastru. Când am fost blestemați să ne petrecem viețile noastre nemuritoare pe pământ, cei care l-au urmat pe Lucifer au fost supuși de Mihail și Gabriel o vreme. L-am controlat, dar ei s-au ridicat împotriva noastră și nu ne-au mai ascultat poruncile. Ne-au urmărit, iar noi i-am urmărit pe ei, și războiul a durat secole de-a rândul. Acum se presupune că nu mai sunt. Dar există o cale de a-i aduce înapoi.

— Ce vrei să spui? Întrebă Mimi considerându-l pe Kingsley mult prea nesăbuit. Cei cu Sânge Argintiu nu erau deloc de glumă. Majoritatea celor cu Sânge Albastru nici nu puteau vorbi despre ei.

— Să chemi unul din întuneric. Știi tu. Să-l obligi să facă orice vrei tu, zise Kingsley.

— Nu știu dacă-mi place cum sună asta, zise Mimi cu o tresărire. E prea serios pentru mine.

— Oh, haide, cred că ar fi distractiv, zise Kingsley. Kingsley folosea cuvântul „distractiv” pentru a descrie tot felul de năzbâtii. Era evident că pentru el o vrajă veche, întunecată și periculoasă, era egală cu condusul unui Ferrari cu 200 de kilometri pe oră: probabil nu era o idee prea bună, dar era un lucru pe care trebuia să-l faci doar ca să te poți lăuda că l-ai făcut.

— Nu, zise Mimi scuturând din cap. Dar chiar dacă nu era interesată, putea găsi altceva în cartea aceea care s-ar putea dovedi util.

Materia acerbă. Materia întunecată.

Reveni la prima pagină și începu să citească.

Douăzeci și șapte.

Alegra Van Alen era trează. Stătea în pat, cu frumosul ei păr blond revărsat peste umeri și peste halatul de spital.

Ochii ei verzi erau larg deschiși și străluceau.

Vorbi cu o voce gravă, cavernoasă.

— Ai grijă, Schuyler, ai grijă.

Schuyler se trezi dintr-odată. Constată că se afla în camera de spital a mamei sale din Spitalul Columbia, dar nu-și amintea deloc cum ajunsese

acolo. Era trecut de miezul nopții și ultimul lucru pe care și-l amintea era că adormise citind o carte. Nu mai ținea minte cum ieșise din dormitor, cum luase autobuzul până pe 168th Street și cum ajunsese la spital. Probabil mersese în somn sau avusese o pierdere de memorie – întocmai cum îi povestise Bliss. Privi spre mama ei. Allegra dormea sub pături mai tăcută și mai liniștită ca niciodată. Era doar un vis? Dar părea atât de real. Mama ei era trează și vorbea cu ea. Îi spusese să aibă grijă. Să aibă grijă de ce?

— Mamă, spuse Schuyler, mângâind obrazul rece al Allegrei. Durerea de a n-o mai avea n-o părăsise niciodată. Schuyler sărută fruntea mamei sale și părăsi camera stingând luminile.

În seara următoare, la cină, Lawrence o invită pe Schuyler să ia masa cu el la vechiul lui club. Clubul Aventurierilor era o organizație de elită fondată de cei cu Sânge Albastru în prima parte a secolului al XVIII-lea ca loc de întâlnire al globe-trotterilor care gândeau la fel și care erau dornici să se documenteze și să-și împărtășească cercetările și teoriile privind diverse fenomene naturale și geografice. Era plasat într-o casă bine-cunoscută de pe Fifth Avenue, vizavi de Clubul Knickerbocker și la câteva minute de Muzeul Metropolitan – două asociații ale celor cu Sânge Albastru care trebuiau să ducă o politică mai permisivă în ultimii ani și să-i primească și pe cei cu Sânge Roșu în rândurile lor.

Dar Clubul Aventurierilor era totuși o fortăreață a vampirilor, fie și pentru că oamenii nu păreau la fel de interesați de problemele de mediu cum erau de cele sociale, și în plus nu era nici o șmecherie să te alături acestui cerc învechit și plicticos de Aventurieri.

Sufrageria era plină cu membri ai vechilor familii: erau acolo familia Carondolet, ca și Lorillard și Seligman, care, la fel ca și Van Alen, aveau mai degrabă istorii strălucite decât averi actuale.

Lawrence fu întâmpinat de maitre d'hôtel și apoi plimbat în jurul camerei, strângând mâini și flecărind înainte ca el și Schuyler să se poată așeza.

Meniul nu se schimbase din secolul al XIX-lea. Calcan meuničre. Grătar Diane. Iepure la tigaie.

Schuyler comandă calcanul, Lawrence optă pentru grătar.

Mâncarea le fu adusă sub capace de argint.

— Voilr, spuse ospătarul, descoperind ambele farfurii în același timp. Bon appétit.

În timp ce-și tăia peștele, Schuyler îi povesti lui Lawrence ce se întâmplase cu o noapte înainte.

— Mi-am pierdut cunoștința... m-am trezit și eram la spital, în camera mamei, mărturisii ea.

— Ți-ai pierdut cunoștința? Ce vrei să spui? Întrebă Lawrence, mestecându-și grătarul.

— Știi tu, când aluneci afară din timp și când te trezești nu știi cum ai ajuns acolo.

Lawrence lăsă furculița jos.

— Știi despre flashbackuri. Dar vampirii au întotdeauna controlul atunci când își re trăiesc amintirile.

— Adevărat? Întrebă Schuyler.

Lawrence dădu din cap. Ceea ce-mi descrii tu este foarte neobișnuit.

— Neobișnuit? Schuyler făcu o pauză. Dar i s-a întâmplat lui Bliss tot timpul, așa că nu poate fi atât de neobișnuit. Îi povesti bunicului ceea ce Bliss îi spusese ei.

Lawrence digeră informațiile.

— Probabil generația asta de vampiri are în alcătuirea ei genetică ceva nou care provoacă asta. Nu cred că e un lucru care trebuie să te îngrijoreze, dar dacă se mai întâmplă, să-mi spui. Apoi oftă și puse furculița jos. Acum trebuie să-ți spun și eu ceva.

Schuyler se pregăti sufletește pentru veștile de care se temuse din ziua în care se reîntorsese bunicul ei.

— Judecătorul a fost de acord să primească petiția lui Charles de a te adopta. Audierea a fost fixată peste o lună.

Douăzeci și opt.

Tema pentru sesiunea foto era „Talitha Getty în Marrakech”. O mulțime de djeballa străvezii, caftane bătute cu pietre și turbanul de ocazie - oh, și cei mai subțiri bikini tanga posibili. Dar asistenta însărcinată cu organizarea călătoriei încurcase cumva treburile și le făcuse rezervare la Montserrat, așa încât Insulele Caraibe trebuiau să înlocuiască acum enclava nord-africană.

Nu că i-ar fi păsat cuiva - plajele erau pe placul tuturor.

Bliss primise telefon de la farnsworth Models joi, vineri era deja în avion și ajunsese pe plajă la apus. Schuyler fusese și ea selectată după ce două rusoaice frumoase prima alegere a revistei Chic - descoperiseră că le expiraseră vizele și nu mai puteau să se întoarcă în țara lor.

Directoarea de modă de la Chic, Patrice Wilcox, era o femeie dură, îmbrăcată în negru din cap până în picioare chiar și pe căldura tropicală. Ea întâmpină modelele și toată echipa cu un zâmbet la fel de subțire ca silueta ei

— Asta nu-i o vacanță, oameni buni. Asta-i muncă. Vă aștept pe toți mâine dimineață la opt la locul stabilit.

Totuși, cu toate amenințările cumplite ale lui Patrice, nu era nici o îndoială - sesiunea foto era o vacanță. În timp ce directoarea își ținea discursul despre punctualitate, Ionas Jones, faimosul fotograf incorigibil cu Sânge Albastru, făcu cu ochiul de undeva din spatele ei.

— Cocktailuri Mărgărita la bar în cinci minute, spuse el.

Pe la miezul nopții, întreaga echipă, în afară de directoarea de modă, inclusiv cei doi asistenți ai lui Jonas - niște tipi simpatici de la Școala de Design Rhode Island - un cârd de modele - niciuna peste optsprezece ani - și Schuyler și Bliss, se aflau la barul de pe plajă dând peste cap pahare de alcool.

Bliss și Schuyler îi impresionară pe cei cu Sânge Roșu cu abilitatea lor de a băga pe toată lumea sub masă. Gene de vampir, desigur.

Schuyler privi la plaja întunecată, cu luna plină strălucind deasupra liniei lungi a țărmului, și la rostogolirea lină a valurilor. Era minunat. Ajunsesese devreme, așteptându-se cumva să fie întâmpinată de Jack Force. Dar el nu se număra printre fotomodelele masculine și Schuyler simți golul dezamăgirii când îi constată lipsa.

Dar pe când își dorea să se fi aflat și el acolo, simți o atingere ușoară pe cot și îl zări pe Jack, acolo, stând pe scaunul de lângă ea.

— Ce bei? Întrebă el. Nimic absurd, sper, spuse el ca și cum ar fi fost cu o zi în urmă la Depozitar.

— E un amestec destul de groaznic. Un fel de rom din nucă de cocos și suc de ananas, dar nu e Pina Colada. Guști? Îi oferi ea întinzându-i paharul.

Jack luă o sorbitură și se strâmbă.

— E groaznic.

— Ți-am spus eu.

— Vreau și eu unul, îi spuse el barmanului.

— Ai curaj, replică ea salutându-l cu paharul.

Jack își amestecă băutura.

— Ce face Lawrence?

— E bine.

Schuyler se întrebă dacă Jack știa că tatăl lui voia s-o adopte. Nu dorea să discute un subiect atât de stânjenitor.

— Tot mai crezi că ei s-au reîntors? Întrebă Jack referindu-se la cei cu Sânge Argintiu.

— Trebuie să cred, spuse Schuyler simplu. Este singura explicație pentru Dylan – pentru ceea ce i s-a întâmplat Cordeliei.

Jack se uită la pahar și îl scutură făcând cuburile de gheață să zornăie.

— Comisia nu crede. Criza de la Roma a fost rezolvată. Lucifer a fost distrus de însuși Mihail. Nu mai au cum să vină înapoi.

— Știu, spuse ea privind către resturile băuturii. Dar eu cred că se înșală Comisia.

Jack păru că vrea să răspundă, dar o voce răgușită strigă din partea cealaltă a barului unde se desfășura jocul de-a cine bea mai mult.

— Schuyler! Jack! Mai avem nevoie de două vâsle pentru Viking Mașter; haideți!

Ziua următoare, întreaga echipă se deplasă către o rezervație naturală ascunsă într-o parte izolată a insulei. Echipa ridicase corturi de machiaj pentru a feri modelele de căldură. Bliss ieși din cabina ei improvizată purtând un bikini cu model zebra și cochilii de scoici prinse pe șnururile cu care se lega, un caftan transparent din mătase și sandale cu curele subțiri și mărgeluțe.

— Unde sunt papagalii? Întrebă Jonas din spatele camerei.

Scena cerea ca Bliss să țină doi papagali mari Scarlet Macaw, cu pene strălucitoare, pe fiecare braț, ca omagiu adus celor pe care îi avusese Talitha.

Dresorul dădu drumul păsărilor, dar niciuna nu răspunse la comenzile sale. Unul se cocoță pe capul lui Bliss, în timp ce celălalt zbura în jurul ei țipând.

Dresorul reuși în final s-o elibereze pe Bliss din ghearele păsării, iar Jonas acceptă compromisul de a filma cu Bliss sub un copac, lângă păsări.

— Slavă cerului că s-a terminat, bombăni Bliss pășind cu grijă prin iarba înaltă către adăpostul oferit de cortul de machiaj.

Schuyler fu strigată la rând. Purta un maieu negru Gucci, un costum dintr-o piesă care putea fi descris doar ca două fâșii de material care coborau în partea din față, culminând cu un V minuscul în partea de jos. Stilistul îi lipise materialul pe piept, dar ea se simțea cu toate acestea mult prea dezgolită.

— Voi merge pe modelul Laguna Albastră aici, explică Jonas. Vreau ceva fierbinte. Pasiune mocnită. Sexy. Dar inocent.

Schuyler lunecă în bazinul rece de sub cascadă.

— Gata? Întrebă Jack Force din partea cealaltă a bazinului.

Ea dădu din cap. Știuse că urmau să fie parteneri pentru ședința foto, dar vederea corpului athletic și bronzat al lui Jack, în șortul lui Vilbrequin cu talie joasă, o făcea să roșească.

Mai ales când Jonas îi admonesta că nu stăteau destul de aproape unul de altul.

— Nu m-ați auzit? E Laguna Albastră! Sunteți obsedați unul de altul! Încercați s-o arătați! Jack, pune-i mâna pe coapsă. Schuyler, arcuiește-ți spatele, mișcă-te ca să-ți lipești corpul de al lui. Așa. E mai bine.

— Scuze, zise Jack pe când o trăgea pe Schuyler mai aproape.

— Cred că totul face parte dintr-o zi de muncă asiduă, spuse Schuyler încercând să nu-l lase să vadă cât de mult o afecta prezența lui.

Se auzi zgomotul aparatului de fotografiat.

— Următoarea! Strigă Jonas.

În noaptea aceea, când Jonas luă întreaga echipă la cină într-un restaurant în aer liber, Bliss se trezi așezată lângă Morgan, asistentul foto grozav de simpatic. Morgan se uitase după ea tot weekendul. Era student la Școala de Design în anul doi, avea nouăsprezece ani și un arsenal de bancuri proaste care-o făceau pe Bliss să chicotească în ciuda dorinței ei. El îi turna băutură după băutură fără să-și dea seama că ea era imună la efectele alcoolului.

Bliss se lăsă pe spate pe scaunul ei din răchită și-și încrucișă picioarele în poala lui. După luni de iarnă la New York, aici se simțea liberă, cu briza răcoroasă a oceanului fluturându-i părul, fără părinți care s-o bată la cap, și - mai ales - fără coșmaruri.

— Vrei să facem o plimbare? Sugeră el.

Bliss încuviință din cap. O „plimbare pe plajă” suna destul de suspect. Nu era oare doar un mod drăguț de a spune „vrei să ne cuplăm?”?

Se plimbară ținându-se de mână pe plajă, Bliss intrând cu picioarele în valurile care se rostogoleau și simțind apa răcoroasă pe piele.

Luminile hotelului se estompau încet-încet.

— Morgan e nume de fată, îl tachină ea.

— Oh, da? Întrebă el îmbrățișând-o și trăgând-o în jos.

Bliss se prefăcu că se împotrivește atunci când el îi imobiliză brațele.

— Nu scapi tu de mine, zise el.

— Nu?

Băiatul începu s-o sărute și Bliss îi răspunse la sărut. Era diferit de sărutul lui Dylan sau de sărutul lui Kingsley, gândi ea. El era o ființă umană. Un Sânge Roșu. Putea simți cum îi bătea inima în piept, îi putea mirosi aroma de om Și, dintr-odată, ea știa ce urma să facă.

El își ridică atunci cămașa și-o aruncă într-o parte. Bliss îl ajută să o desfacă la bluză. Întreg trupul îi fu străbătut de furtive când el își strecură mâna pe sub slipul ei și îl desfăcu. Se mișca atât de repede... dar, până la urmă, și ea se mișca la fel.

Se rostogoli deasupra lui, genunchii ei apăsând nisipul de ambele părți ale coapselor lui.

— Frumos, zise el, admirând-o pe Bliss deasupra lui, cu pieptul gol în lumina lunii.

— Crezi? Întrebă ea timid. Apoi își lăsă capul în jos sărutându-l din ce în ce mai sus pe linia întunecată a pieptului, apoi pe gât, către locul acela cald de sub bărbie. Îl sărută agale folosindu-și vârful limbii.

El oftă de plăcere și, apucându-i capul cu ambele mâini, o trase mai aproape de el.

Și în clipa aceea, ea îl mușcă cu colții și începu să se hrănească...

Douăzeci și nouă.

Comisia susținea că tot ceea ce trebuia să faci în legătură cu viețile trecute era să stai într-un scaun, să închizi ochii și să meditezi, lăsându-ți mintea să-ți rătăcească pe cărările nesfârșite ale memoriei, studiind un catalog de o mie de vieți.

În intimitatea întunecată a dormitorului ei, Mimi se cuibări pe divan, își puse o mască de blană pe ochi și începu să se concentreze.

Viziunile nici nu puteau fi mai clare. Fiecare reiterare a trecutului ei îi arăta aceeași poveste: ea și Jack împreună, fericiți, legați prin dragoste. Analiză istoria trecutului lor recent: Plymouth, Newport, dar nici timpul, nici locul nu-i oferea vreun indiciu.

Oricât încerca, nu putea găsi un motiv pentru distanțarea lui, pentru îndoiala și ezitățile lui. Sau putea?

Cu un șoc, își reaminti expresia de pe chipul lui la halul Celor Patru Sute. Acea expresie de totală și completă adorație. În același timp, încercă să înlăture gândul catalogându-l drept nebunie. Sau doar nimic mai mult decât o curiozitate. Era stupid din partea ei. Se lăsase orbită de mândrie. Fusese prea mult în faza de negare.

Răspunsul se aflase tot timpul chiar în fața ei.

Schuyler Van Alen.

Mica metisă. Sau, mai corect, un Sânge Albastru fără trecut. Un spirit nou. Aceasta era anormalitatea din universul lor. Acesta era factorul necunoscut care-l făcea pe Jack să-și piardă echilibrul.

Cum de nu văzuse mai devreme?

Schuyler nu existase niciodată în lumea lor până acum. Doar acum... în acest ciclu. Și doar acum, în acest ciclu, legătura dintre Jack și Mimi era pusă sub semnul întrebării.

El era atras de Schuyler - așa cum fusese odinioară atras de Gabrielle. Mimi își smulse masca de pe ochi dintr-o mișcare și o aruncă în partea opusă a camerei, aproape lovindu-și cățelul, Pookie, care scânci supărat.

Gabrielle. Întotdeauna era Gabrielle. Chiar înainte de Cădere, fusese la fel. Gabrielle, Virtuoașa, Mesagerul, un arhanghel al Albului, cea care aducea veștile mântuirii. Mimi și Jack erau îngeri ai Lumii de Jos, destinul lor, unul al întunericii și justiției, pentru a reaminti omului de natura lui muritoare. Și totuși Jack, Abbadon, fusese mereu atras de Lumină. Fusese întotdeauna atras de puterea Albului.

Și toată lumea zicea despre ea că dorea ascensiune socială! Gândi Mimi.

De-a lungul secolelor, Mimi a știut că Jack era nemulțumit de soarta lui, că nu se simțise confortabil cu titlul și poziția lui - Înger al Distrugerii. Jack nu s-ar fi dat niciodată înapoi de la responsabilități, Mimi își înțelegea prea bine fratele geamăn. Ea și-ar fi dorit doar ca el să accepte lumea așa cum era, în loc să aspire către ceva mai înalt. Asta i-a băgat în belele în primul rând. Ei îl urmaseră pe Lucifer în timpul ascensiunii lui, Jack gândindu-se că dacă el ar străluci ca soarele pe care Gabrielle îl iubea atât de mult, i-ar putea câștiga mâna. Dar Gabrielle îl refuzase cu dispreț și chiar atunci când îl abandonase pe Mihail pe Pământ, se îndreptase mai degrabă către un om decât către acel Abbadon al întunericii.

Nu existau secrete între gemenii Force. Mimi învățase să trăiască cu faptul că imaginea lui Gabrielle îi bântuise visele lui Jack mai mult de un mileniu. Dar acum, puterea de atracție se transferase de la mamă la fiică, și asta era ceva ce ea nu putea accepta.

Mimi știa acum ce avea de făcut. Pentru a salva legătura lor, pentru a se salva pe ei înșiși.

Trebuia s-o distrugă pe Schuyler Van Alen.

Treizeci.

Bătaia de la ușă era insistentă, scuturând pereții subțiri de ratan ai hotelului de pe plajă. Zgomotul spărgea liniștea răsăritului. Era aproape cinci dimineața.

— Schuyler! Schuyler! Trezește-te!

Schuyler se dădu jos din pat împiedicându-se și crăpă puțin ușa. O văzu pe Bliss în holul exterior panicată, purtând încă hainele de noaptea trecută și cu părul în dezordine.

Schuyler trase lanțul închizătorii și deschise ușa larg.

— Ce e?

— Oh, Doamne, Schuyler, trebuie să mă ajuți, sunt într-o mare încurcătură, oh, fir-ar să fie, e rău de tot, cred că e mort, zise Bliss tremurând necontrolat.

Schuyler se trezi imediat.

— Mort? Cine e mort?

— Morgan - asistentul! Eu... vino repede.

În timp ce Schuyler alerga pe plajă lângă ea, Bliss îi povesti toată istoria.

— Am făcut-o. Am făcut Caerimonia Osculor. Sărutul sacru. Nu știu, așa am simțit că trebuie. Am vrut să termin odată cu asta, știi? Uram faptul că eram singura din anul nostru care n-o făcuse. Și a fost grozav, a fost bine, părea că și lui îi place - dar apoi, nu știu, cred că am mers prea departe. Oh, la naiba, Schuyler, dacă află Comisia, sunt într-o mare, mare încurcătură.

Bliss o conduse pe Schuyler la locul unde ea și Morgan se sărutaseră, într-o zonă retrasă, sub palmieri, în spatele unei dune de nisip.

Băiatul zăcea cu fața în sus pe nisip, cu sângele încă picurând din cele două mici înțepături de pe gât.

— Nu mai respiră, spuse Bliss nervoasă. Cred că am mers prea departe. Schuyler îngenunche și îi luă pulsul.

— N-are puls.

— Oh, Doamne, o să mă omoare! Nici un om n-a fost omorât până acum într-o Caerimonia! Niciodată!

— Șșșt... Lasă-mă să gândesc... Jack. Avem nevoie să dăm de Jack, hotărî Schuyler.

— Jack? De ce?

— Pentru că el a mai făcut asta înainte. Morgan poate că nu e mort. Poate asta se întâmplă cu cei cu Sânge Roșu după ritual. Poate Jack o să știe ceva ce noi nu știm.

Jack era la ușă, complet îmbrăcat și foarte treaz înainte înainte ca Bliss să fi terminat de ciocănit. Schuyler se minună de viteza lui. Punea pariu că avea un talent înnăscut pentru testul Velox. Ea nu s-ar fi gândit să folosească viteza vampirilor într-un astfel de mod - era îmbrăcată încă în pijama. Jack ascultă istorisirea lui Bliss și ajunse lângă băiat în câteva secunde.

Îngenunche în nisip și îi luă pulsul lui Morgan apăsând cu două degete pe gâtul acestuia.

— E acolo... se poate simți, foarte slab, dar există.

— Oh, slavă cerului, spuse Bliss ușurată, lăsându-se să lunece jos.

— Deci o să fie OK? Întrebă Schuyler.

— O să fie OK, răspunse Jack. Poate că n-o să-și amintească ce s-a întâmplat, dar când se va trezi, te va căuta. Va fi atras de cea care l-a marcat ca pe unul de-al ei.

— De ce?

— Sărutul Sacru creează o legătură. Asta înseamnă că el este al tău. Nici un alt vampir nu-l va mai putea lua. Atunci când l-ai luat tu, sângele tău s-a amestecat cu al lui și va fi otravă pentru orice alt Sânge Albastru.

Bliss și Schuyler absorbiră noile informații.

— Deci este ca și cum ar fi prietenul meu? Întrebă Bliss fără să fie sigură că dorea cu adevărat acest lucru.

— Dacă vrei, admise Jack. Nu e ceva superficial, să știi. Chiar are o semnificație profundă. Pentru ambele părți.

Bliss roși.

— Eu...

— E OK, zise Jack. Îl ridică pe băiat. Hai să-l ducem înapoi în camera lui. Va crede probabil dimineață că are o mahmureală urâtă.

— Mulțumesc, Jack, spuse Schuyler după ce Morgan și Bliss fuseseră conduși în siguranță în camerele lor. Puse o mână ușoară pe brațul lui pentru a-i arăta cât de mult însemnaseră pentru ea gesturile lui din seara aceea.

Jack zâmbi, ochii lui verzi strălucind în lumina difuză. Schuyler se gândi că nu văzuse pe nimeni atât de calm în condiții de stres. Avusese o influență atât de stabilizatoare, de conducător înnăscut, potolind anxietatea lui Bliss și având grijă cu mult respect de Morgan. Își puse mâna lângă peste mâna lui Schuyler.

— Oricând cu plăcere. Și spune-i lui Bliss să nu se îngrijoreze. Toți facem greșeli.

Pielea lui era caldă și netedă la atingere și Schuyler se gândi că ar fi putut să stea așa pe vecie, în fața ușii camerei ei. Dar Jack își eliberă primul mâna și ea și-o retrase cu părere de rău pe a ei.

— Ei bine... noapte bună, murmură Jack, arătând cu o mișcare a capului soarele care răsărea încet, răzbătând dintre nori. Se îndepărtă, pașii lui răsunând domol pe podeaua de lemn.

— Noapte bună, șopti Schuyler. Somn ușor?

— Să știi că da, răspunse Jack.

Schuyler râse încet în timp ce descuia ușa camerei. Nu intenționase ca Jack să-i audă ultimele cuvinte, dar nu prea puteai avea secrete față de un vampir cu auzi hipersensibil.

Mai târziu în dimineața aceea, Schuyler și Bliss împărțiră un taxi în drum spre aeroport. Zborul era programat la opt și amândouă nu dormiseră decât două ore după toată tevatura.

— Ești OK? Întrebă Schuyler.

— Dumnezeule, am nevoie de o țigară, zise Bliss, cotrobăind prin poșetă. Scoase una și o aprinse în timp ce lăsa geamul în jos. Vrei și tu una? Schuyler refuză dând din cap.

— Nu sunt sigură, recunoscui Bliss. Parcă mi-aș dori să fi așteptat. Tu nu știi, dar am simțit că trebuia s-o fac. Știi? Pentru că Mimi vorbește tot timpul despre asta - și toate celelalte fete, se laudă mereu cu însoțitorii lor. Și m-am simțit așa de proastă, nu știu, ca o virgină sau ceva de genul ăsta.

— Și cum a fost? Întrebă Schuyler.

— Sincer?

— Mda.

— A fost fantastic. E ca și cum le-ai devora sufletul Schuyler. L-am putut gusta... ființa. Și apoi m-am simțit grozav știi tu. E ca un drog. Un flux. Știu acum de ce o fac oamenii, mărturisi Bliss.

Taxiul gonia de-a lungul străzii și fetele se uitau la priveliștea apelor calme și netulburate ale Caraibilor. Era o imagine spectaculoasă, dar amândouă erau bucuroase să se reîntoarcă la străzile murdare și gri ale New Yorkului.

— Eu n-am făcut-o încă, recunosc Schuyler, trăgând adânc aer în piept.

— O s-o faci, zise Bliss, scuturându-și scrumul pe fereastră. Dar învață de la mine - când îți vei lua un însoțitor, asigură-te că înseamnă ceva pentru tine. Eu mă simt atrasă de Morgan, dar nu vreau. Abia-l cunosc pe tip.

Treizeci și unu.

De fiecare sărbătoare a Sfântului Valentin, consiliul studenților sponsoriza o colectă de fonduri pentru vacanță prin vânzarea de trandafiri care erau livrați în clase. Erau patru sortimente de culori: alb, galben, roșu și roz, iar subtilitățile mesajului pe care îl transmitea fiecare erau dezbătute și analizate la nesfârșit de populația feminină. Mimi înțelese întotdeauna astfel: albul pentru dragoste, galbenul pentru prietenie, roșu pentru pasiune, iar rozul pentru o dragoste secretă. În fiecare an de Sfântul Valentin, Mimi primea cele mai mari și mai elaborate buchete. Unul dintre însoțitorii ei umani cumpărase odată cinci duzini de trandafiri roșii ca să-i declare devotamentul său veșnic.

Mimi se cocoță pe scaunul ei din laboratorul de chimie, prima oră din dimineața aceea, și așteptă valul de flori.

Însărcinații consiliului studenților sosiră cu buchetele de flori.

— Un Sfânt Valentin fericit! Ciripiră ei către domnul Korgan, care se arătă foarte grăbit.

— Haideți, dați-i zor și terminați odată, se lamentă el.

Multe dintre fete primiră mai multe buchete mici majoritatea erau trandafiri galbeni, ceea ce însemna că fetele își cheltuiseră propriii lor bani una pentru cealaltă, așa cum fac fetele pentru a se simți mai bine dacă nu au un Valentin în cea mai sfântă dintre sărbători.

Schuyler, care stătea la masa ei obișnuită - pe care ei o rotiseră în așa fel încât ea să fie din nou cu Oliver - primi un frumos buchet galben. Oliver îi adusese unul și anul trecut, și, desigur, cartea de vizită care-l însoțea avea scrisul lui pe ea.

— Mersi, Ollie, zâmbi ea, inspirând mirosul florilor proaspete.

— Și aici avem un buchet pentru tine, domnule Hazard-Perry, zise boboaca înmânându-i un buchet de trandafiri roz.

Oliver se schimbă la față.

— Roz?

— O dragoste secretă! Îl tachină Schuyler. Hotărâse să i trimită flori roz pentru că schimbaseră mereu până acum doar trandafiri galbeni și totul devenea mult prea previzibil. De ce să nu condimentezi puțin?

— Ha, sigur, cum să nu! Știu că sunt de la tine, Sky, spuse Oliver, trăgând afară cartea de vizită de deasupra. O citi cu voce tare: „Oliver, vrei să fi prietenul meu secret? Cu dragoste, Sky”.

O puse înapoi în plic și preț de o secundă nu putu s-o privească pe Schuyler în ochi.

Schuyler ar fi vrut să intre în mintea lui. Avusese succes în realizarea primului factor al glomului - telepatia - dar și Oliver luase lecții și imediat ce el reușise să stăpânească antidotul telepatiei - occludo, ceea ce însemna

închiderea minții tale față de influența externă - Schuyler nu mai putu să-l descifreze.

Bliss, care stătea cu Kingsley, primise două buchete roșii de aceeași dimensiune.

— Oh, am un rival, după cum văd, zise Kingsley.

— Nu înseamnă nimic. E doar un tip pe care nici nu-l știu prea bine, murmură Bliss. Destul de sigur, al doilea buchet era de la Morgan, care comandase florile tocmai de la căminul lui din Rhode Island.

„Ești mereu în gândurile mele. Cu dragoste, M”, spunea cartea de vizită.

Kingsley îi înmână buchetul lui personal.

— Aș vrea să existe și verzi, s-ar asorta mai bine cu tine. Culoarea se potrivește cu părul tău.

— E frumos, șopti Bliss. Încă nu știa ce simțea pentru Kingsley. A fi cu el părea o trădare a memoriei lui Dylan.

După ce înmânară toate buchetele de dimensiune medie, mesagerii de flori aduseră acum artileria grea.

Mega-aranjamente de trei sau patru duzini de trandafiri din cel mai puternic purpuriu, și toate păreau a avea numele lui Mimi Force pe cărțile de vizită. În curând, zona din jurul catedrei arăta ca o capelă funerară.

— Se pare că asta a fost, mormăi domnul Korgan.

— Stați - mai avem unul, spuse curierul, aducând ceva ce era cu siguranță cel mai scump buchet dintre toate; un aranjament înalt de aproape un metru cu două sute de trandafiri albi, în cea mai pală nuanță de ivory. Toate fetele leșinară. Aproape nici un băiat nu cumpăraseră trandafiri albi - vreodată. Era semnul unui angajament mult prea mare. Dar acesta anunța practic cu surle și trâmbițe o inimă captivă.

Curierul așeză buchetul în fața lui Schuyler.

Mimi ridică o sprânceană. Ea câștigase întotdeauna loteria trandafirilor. Despre ce era vorba aici?

— Pentru mine? Întrebă Schuyler uluită de dimensiunea buchetului.

Detașă cartea de vizită de pe cea mai înaltă tulpină.

„Pentru Schuyler, căreia nu-i plac poveștile de dragoste.” Nu era semnată.

Mimi se uită la buchetele ei roșii; florile păreau să se ofilească sub privirea ei. Nu trebuia să ghicească cine trimisese uluitoarele flori albe bestiei celei mici. Alb pentru lumină. Alb pentru dragoste. Alb pentru totdeauna.

Venise vremea pentru planul ei.

Când trecu pe lângă banca lui Schuyler, se prefăcu că se împiedecă și smulse o şuviță din părul ei negru în timp ce se sprijinea de scaunul acesteia.

— Au! Țipă Schuyler.

— Ai grijă, bufni Mimi, cu şuvița de păr bine ascunsă în mână.

N-o să mai dureze mult de-acum.

Treizeci și doi.

După ce ajunse să stăpânească primul principiu al glomului, Schuyler trecu la principiul al doilea: sugestia. Al doilea principiu era capacitatea de a planta sămânța unei idei într-o altă minte.

— Acesta este modul prin care îi îndemnăm pe cei cu Sânge Roșu să se străduiască pentru a atinge perfecțiunea, arta și frumusețea, îi dezvălui bunicul ei. Noi folosim sugestia. Este un instrument util. Majorității oamenilor nu le place să creadă că ideile nu sunt ale lor, astfel încât noi doar le sugerăm. Dacă n-am fi făcut așa, oamenii n-ar fi avut niciodată Noua Înțelegere, Securitatea Socială sau chiar Centrul Lincoln.

Sugestia era chiar mai complicată decât telepatia. Lawrence îi spuse că totul trebuia făcut subtil, astfel încât oamenii să nu simtă că ar fi manipulați.

— Publicitatea subliminală a fost inventată de unul dintre ai noștri, desigur, dar atunci când cei cu Sânge Roșu au descoperit-o, au interzis imediat utilizarea ei. Păcat.

Cu o seară înainte, Lawrence îi ceruse să-i sugereze ceva lui Anderson. După mai multe ore în care Schuyler nu numai că încercase să găsească semnalul țintă, dar și, să-i transmită ceva, Anderson se ridică brusc și zise că are chef de o ceașcă de ceai și – nu cumva mai dorea cineva una?

Când plecă, Lawrence se uită la nepoata lui.

— Tu ai fost, nu-i așa?

Schuyler dădu din cap. Își consumase aproape toată energia pentru a transmite o cerere simplă.

— Bine. Mâine vom trece de la delicatesele de după-amiază la lucruri mai importante.

În ziua următoare la școală, efortul de a transmite o sugestie își luă tributul. Pe când mergea pe holurile din spate după a treia oră, începu dintr-odată să se simtă amețită. Se clătină și s-ar fi prăbușit pe scări dacă Jack Force n-ar fi fost fost colo s-o prindă.

— Stai ușor, zise el. Ești bine?

Schuyler deschise ochii. Jack se uita la ea îngrijorat.

— Mi-am pierdut doar echilibrul... am leșinat.

Fetele de pe scările din spatele ei schimbară zâmbete. Leșinul era ceva obișnuit la școală și un semn distinctiv de anorexie. Desigur, Schuyler Van Alen suferea de o problemă de alimentație. Oricine putea vedea că afurisita era prea slabă.

— Lasă-mă să te duc acasă, spuse Jack, ridicând-o în picioare.

— Nu... Oliver – Conduitul meu – poate să... și, serios, nu-i nimic, doar că... am lucrat prea din greu la glom spuse ea pe jumătate delirând.

— Cred că Oliver face acum o prezentare la ora de engleză, spuse Jack. Dar pot să-l chem, dacă vrei.

Schuyler clătină din cap. Nu, nu era corect să-i ceară lui Ollie să ia o notă mică doar pentru că ea nu se simțea bine

— Hai, lasă-mă să te urc într-un taxi și să te duc acasă.

Lawrence era la el în birou când Hattie ciocăni la ușă.

— Domnișoara Schuyler s-a întors, domnule. Se pare că s-a întâmplat ceva la școală.

Lawrence coborî scările și-l găsi pe Jack Force ținând-o pe Schuyler în brațe. Jack îi spuse că Schuyler adormise în taxi în drumul spre casă.

— Și eu sunt Jack Force, spuse el ca introducere.

— Da, da, știu cine ești. Pune-o acolo pe canapea, acolo e bine, băiete, îl instrui Lawrence, conducându-l pe Jack în sufragerie. Jack o așeză ușor pe Schuyler pe divanul îmbrăcat în catifea, iar Lawrence o acoperi cu o pătură colorată.

Pielea lui Schuyler era atât de palidă, încât părea transparentă, iar genele ei negre erau umede pe obraji. Respira neregulat, cu suspine întrerupte. Lawrence puse o mână rece pe fruntea ei fierbinte și o rugă pe Hattie să-i aducă un termometru.

— Arde, spuse el cu o voce încordată.

— A leșinat la școală, explică Jack. Părea bine în taxi și apoi a spus că îi e somn și... ei bine... puteți vedea.

Lawrence se încruntă.

— A zis că a lucrat la glom, Jack se uită atent la Lawrence cu colțul ochiului.

— Da, exersam, încuviință din cap Lawrence. Se așeză lângă nepoata lui și-i introduse ușor un termometru între buzele întredeschise.

— Asta e împotriva regulilor Comisiei, remarcă Jack.

— Nu-mi amintesc să-ți fi păsat prea mult de reguli, Abbadon, zise Lawrence. Niciunul nu recunoscuse până atunci fosta lor prietenie. Tu, care ai rămas cu noi la Plymouth în ciuda pericolului pentru propria ta reputație.

— Vremurile se schimbă, murmură Jack. Dacă e adevărat ce spui tu, atunci ea este slăbită din cauza ta.

Lawrence scoase termometrul din gura lui Schuyler.

— Patruzeci și patru de grade, zise el nonșalant.

O temperatură care ar fi provocat cu siguranță moartea imediată sau o distrugere permanentă unui muritor. Dar Schuyler era vampir și febra era încă la un nivel acceptabil pentru cei de felul ei.

— O idee cam mare, probabil, zise Lawrence, dar nimic îl în ceea ce nu poate rezolva un somn bun.

Câteva minute mai târziu, Schuyler se trezi și-i găsi pe Jack și pe bunicul ei privind-o atent. Un frison o străbătu sub pătura de lână pe care și-o trase înfășurând-o strâns în jurul umerilor.

— Draga mea, s-a mai întâmplat așa ceva și înainte?

— Câteodată, recunoscuse încet Schuyler.

— După lecții?

Schuyler aprobă. Nu recunoscuse până acum, pentru că dorea să-și continue lecțiile.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama. Prima dată când s-a întâmplat - când ai intrat în hibernare - a fost la câteva zile după ce m-ai urmărit prin Veneția, nu-i așa?

Schuyler dădu din cap. Își amintea cum doctorița Pat îi spusese: Uneori este o reacție întârziată.

— Mi-am dat seama de ce ești așa de slăbită, spuse Lawrence. Mă învinovățesc că nu mi-am dat seama de problema asta mai devreme. Este simplu. Prin faptul că-ți exersezi puterile de vampir, celulele tale de sânge albastru lucrează peste măsură și, deoarece celulele tale de sânge roșu nu sunt foarte multe – datorită naturii mixte a compoziției sângelui tău – energia ta scade. Există o singură soluție pentru a-ți menține celulele la un număr normal. Trebuie să-ți iei un însoțitor uman.

— Dar n-am încă optsprezece ani, protestă Schuyler, referindu-se la vârsta de consimțământ pentru Sărutul Sacru. Plănuisem să mai aștept.

— Treaba e serioasă, Schuyler. Am pierdut-o deja pe mama ta, care a intrat în comă, nu vreau să te pierd și pe tine. Deși ai anumite puteri speciale la care vampirii de vârsta ta nici nu visează, în multe privințe ești mult mai slabă decât un vampir obișnuit cu Sânge Albastru. Nu poți scăpa de procesul transformării, dar poți să-i controlezi unele dintre efectele negative. Trebuie să-ți iei un însoțitor înainte de optsprezece ani. Un băiat uman. Pentru binele tău.

Jack își dresese vocea și Schuyler rămase surprinsă să-l vadă acolo. Fusesse foarte tăcut cât timp vorbise bunicul ei.

— Cred că eu o să-mi iau la revedere, Lawrence, Schuyler.

Ușa camerei se deschise tocmai când Jack urma să iasă.

Oliver Hazard-Perry stătea în ușă, tulburat la vederea Jack.

— Am auzit că Schuyler s-a întors acasă de la școală și eram îngrijorat, așa că am venit cât de repede am putut.

Cei trei vampiri se uitară spre el, toți cu același gând în minte.

Oliver erau un băiat uman. Unul cu Sânge Roșu. Iar Schuyler avea nevoie de un însoțitor...

— Ce e? Întrebă Oliver, când nu-i răspunse nimeni. Miros urât, sau ce? Treizeci și trei.

Era momentul să-și pună planul în aplicare. Trandafirii fuseseră ultima picătură. Nu era doar asta – fratele ei o urmărea din ce în ce mai mult pe metisă. Abia dacă mai încerca să ascundă faptul că rămânea pe holurile de lângă sala de clasă a lui Schuyler, sau că pierdea vremea prin biblioteca școlii sau prin Depozitar doar ca s-o poată vedea o clipă. Mimi îi prinsese chiar flirtând fără rușine în public! Ziua trecută un prieten îi spusese că îl văzuse pe Jack ieșind din școală cu Schuyler pur și simplu în brațe! Nu că Mimi l-ar fi crezut.

Cu o bucățică de cretă albă Mimi desenă pentagrama după cum scria în carte, pe podeaua de lemn tare, de un galben pal. Apoi puse împreună ingredientele necesare într-un mic bol de oțel de pe măsuta ei din dormitor; frunze de verbină, frunze de dafin, o mână de crini oranj, măghiran, o inimă de broască râioasă și o aripă de liliac.

Grămăjoara părea deplasată printre multele sticluțe de parfum din cristal și loțiunile franțuzești scumpe.

Aprinse o lumânare și trase o flacără din ea cu o tijă de rozmarin. Stinse lumânarea după indicații și aruncă planta arzând în bol.

O flacără violetă, înaltă izbucni imediat.

Mimi se privi în oglindă și rămase uimită să vadă cum camera, care cu doar câteva momente înainte era scaldată de soarele după-amiezii, acum era neagră ca smoala, cu excepția luminii care venea din bol.

Măinile îi tremurară ușor când deschise un mic plic lucios care conținea părul lui Schuyler Van Alen. Scutură conținutul și-l păstră în mână.

Cartea o instruia să arunce firele de păr în flacără în timp ce rostea cuvintele care îi vor înfrânge dușmanul. Mimi închise ochii și aruncă părul în foc.

— Eu, Azrael, ordon spiritelor. Anulați puterea rivalei mele.

— Eu, Azrael, ordon spiritelor. Anulați puterea rivalei mele.

— Eu, Azrael, ordon spiritelor. Anulați puterea rivalei mele.

— MIMI! Ușa se deschise. Charles Force stătea în prag. Cu o fluturare a mâinii el stinse flacăra strălucitoare.

Mimi deschise ochii și rămase cu gura căscată. Încercă în zadar să șteargă urmele pentagramei cu piciorul.

— Eram doar curioasă, explică ea. Comisia nu ne lasă niciodată să facem nimic...

Charles Force intră, trecu pe lângă ea și vârî un deget în cenușa care încă ardea.

— E de înțeles. Noi suntem făcuți din magie neagră - noi, care suntem condamnați să rămânem pe pământ pe vecie. Dar aceste incantații sunt foarte puternice. Dacă nu știi cum să le controlezi, te vor controla ele pe tine. De aceea sunt interzise tinerilor până când nu sunt pregătiți.

Charles luă cartea de pe noptieră.

— De unde ai asta? Știu. De la Depozitar. Dar aceasta este ținută sub cheie. Este o carte periculoasă pentru cei care nu sunt încă majori.

Strecură cartea sub braț.

— Draga mea, de ce nu găsești altceva cu care să-ți umpli timpul?

După ce tatăl ei plecă, Mimi ridică de jos telefonul ei alb de prințesă și formă un număr cunoscut.

— Kingsley întrebă Mimi. Pot vorbi cu tine un minut?

— Sigur, draguțo, ce te preocupă?

— Mai știi ce-ai spus? Despre cum putem să chemăm pe unul cu Sânge Argintiu din întuneric?

— Da.

— Crezi c-ar merge?

Treizeci și patru

— E ceva diferit la tine, spuse Kingsley într-o după-amiază în timp ce se presupunea că-și făceau temele în dormitorul lui Bliss.

„Se presupunea”, pentru că asta îi plăcea lui Bliss să creadă că se petrecea, însă Kingsley avea întotdeauna alte idei. BobbiAnne insistase ca Bliss să lase ușa de la camera ei deschisă ori de câte ori avea în vizită un băiat - asta era una dintre reguli. Dar BobbiAnne nu se afla acolo în după-amiaza aceea. Era ziua în care avea programare la spa și era plecată pentru mai multe ore. Jordan se duse la repetiția de balet, care ținea până la

miezul nopții. Bliss rămăsese singură în apartament, în afara personalului de serviciu, care era la primul etaj, departe, în aripa servitorilor.

— M-am tuns, sugeră Bliss, ridicându-și ochii de pe eseul pentru ora de germană. Știa că nu asta urmărea Kingsley. Încă de când primise buchetul imens de flori, Kingsley o hărțuise ca să afle identitatea așa-numitului „bărbat misterios” al lui Bliss.

— Nu, nu e asta, zâmbi Kingsley. Era întins pe patul ei ca un motan leneș, cu părul negru atât de lung încât i se ondula peste gulerul cămășii. Caietele și dosarele lui erau împrăștiate peste tot în jur, printre ele aflându-se și acea carte legată în piele neagră pe care o citea mereu. Dar în ultima oră nu făcuse absolut nici o temă, în schimb o tot înțepase toată seara.

— Nu știu despre ce vorbești, spuse Bliss cu încăpățănare.

— Eu cred că știi, răspuse Kingsley târăganat. Scrie pe fruntea ta.

— Ce?

— Că ai făcut-o. Ți-ai luat un om în timpul micii tale vacanțe sau ședințe foto, sau cum i-o mai zice. L-ai beut sânjele, zise Kingsley imitând un accent transilvănean. Indiferent cine le-a dat ideea că am fi niște fraieri provinciali din Europa de Est, a fost grozav.

— Și ce dacă am făcut-o? Întrebă Bliss.

— Oh, bun așa. Mai vii de-acasă. Ți-a plăcut?

— Nu cumva ești gelos? Întrebă Bliss.

— Gelos? De ce-aș fi gelos? Kingsley o privi uimit. Nu cred că înțelegi - e ca și cum aș fi gelos pe coafeza ta. Însoțitorii umani prestează un serviciu, asta-i tot. Noi nu ne atașăm emoțional de ei.

— Noi?

— Știi ce vreau să spun.

Kingsley trecu pe partea lui Bliss și începu să-i maseze spatele.

— Hai, relaxează-te... Mai ai flash-urile alea din trecut? Ți-ai mai pierdut cunoștința?

Bliss dădu din cap.

— Ai încercat să faci ce ți-am sugerat? Întrebă el.

Ea clătină din cap. Fusesse prea speriată să facă ce-i propusese el.

— Ei bine, ar trebui, funcționează. A funcționat pentru mine. Degetele lui Kingsley îi frământau expert mușchii înțepeniți și destul de repede Bliss se înmuie sub atingerea lui. Era ca și cum ar fi fost hipnotizată...

Ochi roșii cu pupile argintii și o voce care șoptea șuierător...

Curând...

Curând...

Curând...

Bestia revenise iar, urmărind-o pe coridoare labirintice, îi simțea răsuflarea fierbinte, scârboasă, pe obrazul ei. Era prinsă într-un colț și nu putea să se trezească. O privi în ochi. Fă-o, fă-o, gândi ea. Fă ce ți-a spus Kingsley.

Vorbește cu ea.

— Ce vrei? Întrebă Bliss. Vreau să stăm la taclale.

Ochii purpurii clipiră.

Când se trezi, Bliss constată că se zgâriase de frică. Zgârieturi roșii și urâte i se întindeau pe brațe.

Dar Kingsley avusese dreptate. Funcționase. Bestia dispăruse.

Treizeci și cinci.

Motelul Mercer fusese ideea lui Oliver. Scosese din ecuație dormitorul lui Schuyler sau al lui, gândindu-se că ar fi fost prea ciudat să „o facă” în același loc în care petreceau multe ore nevinovate citind reviste și privind la televizor. Așa că rezervase un apartament la un hotel din sudul Manhattanului.

O convinsese să stea cu el la bar să bea ceva, înainte să urce în cameră.

— Poate că tu n-ai nevoie de băutură, dar eu cu siguranță am, spuse el.

Schuyler privi răbdătoare cum Oliver dădu pe gât câteva cocktailuri Manhattan. Niciunul din ei nu spunea prea multe. Barul hotelului era închis celor care nu erau oaspeți ai hotelului, iar cei doi stăteau într-un colț retras. Singurul alt oaspete era un star de cinema care dădea un interviu unei reviste în colțul celălalt al camerei. Vedeta își pusese picioarele pe canapea și râdea zgomotos în timp ce reporterul era emoționat și fascinat. Un mic reportofon argintiu era așezat pe măsuta dintre ei.

— Bine, hai s-o facem, zise Oliver împingând deoparte cea de a treia băutură terminată doar pe jumătate.

— Doamne, arăți de parcă ți-aș fi cerut să mergi la război, zise Schuyler pe când se îndreptau către lift.

Apartamentul cu un dormitor avea o priveliște uluitoare asupra sudul Manhattanului și era decorat într-o notă supermodernă: mobilă neagră din abanos Makassar, perne de lână, podele negre lustruite ca oglinda, un bar de onix luminat în interior, un televizor cu ecran plat și pereți din inox care păreau reci la atingere, dar care, de fapt, erau netezi și calzi.

— Grozav zise Schuyler așezându-se pe o margine a patului uriaș, în timp ce Oliver se așeză pe cealaltă parte.

— Ești sigură că vrei să faci asta? Întrebă Oliver, aplecându-se și punându-și o mână la falcă.

— Ollie, dacă n-o fac, o să intru în comă și n-am să mă mai trezesc niciodată. Azi-dimineață n-am putut nici măcar să mă ridic din pat.

El înghiți în sec.

— Îmi pare rău că trebuie să-ți cer asta - dar e ca. Și cum, nu știu cum să zic, dar nu vreau ca prima dată să fie cu cineva pe care nici nu-l cunosc, știi?

Ea îi povesti despre ce se întâmplase cu Bliss la Montserrat.

— Și apoi, tu ești cel mai bun prieten al meu.

— Sky, știi că aș face orice pentru tine. Dar asta este împotriva Codului. Conduiții n-au voie să fie însoțitori umani pentru vampirii lor. Se presupune că noi suntem obiectivi. Asta nu face parte din relație. Chestii precum Caerimonia complică lucrurile, să știi, îi explică Oliver.

Când cu o săptămână în urmă Schuyler îl întrebase pentru prima dată pe Oliver dacă n-ar vrea să devină însoțitorul ei, el îi spusese că se va mai

gândi. A doua zi nu mai adusesese subiectul în discuție și Schuyler se gândise că el era prea politicos pentru a o refuza, așa că avea de gând să se comporte ca și cum nu i-ar fi cerut niciodată nimic. Trecură mai multe zile și niciunul nu mai deschisese subiectul. Schuyler începea să creadă că va trebui să-și găsească o soluție alternativă. Dar în dimineața aceea găsi un plic îndesat în vestiarul ei. Era de la Hotelul Mercer și conținea o cheie-cartelă din plastic.

„Ne vedem acolo diseară”, scrisese Oliver. „Gâl! Gâl!”

Nu se putea spune că Schuyler nu avea și ea sentimente amestecate – nu-i plăcea să-l pună pe Oliver în situația asta – dar simțea că n-avea nici o altă șansă. Dacă trebuia să-și ia un însoțitor, cel puțin își va lua unul care, scuzați jocul de cuvinte, deja o însoțea peste tot. Și se simțise atrasă de Oliver de când fuseseră la Veneția. Poate că era un semn că totul urma să fie bine. Că asta era ce trebuia să se întâmple.

— Nu trebuie decât să spui, Ollie, și n-o vom face, OK? Se oferi ea, prinzând marginea patului și trăgând cearceafurile din colțurile în care erau prinse.

— OK. Hai să n-o facem, zise el brusc. Oftă și se întinse pe pat, lăsându-și brațele peste pilota pufoasă. Picioarele lui lungi atârnavă peste margine, dar trunchiul era total la orizontală. Își închise ochii, ca și cum totul era mult prea greu de suportat, și își puse mâinile din nou pe față ca și cum s-ar fi apărât de ceva.

— Vorbești serios? Întrebă Schuyler ușor temătoare.

— Nu știu, gemu Oliver din spatele palmelor care acum îi acopereau gura.

— Știi, voi fi foarte atentă, dacă tu ești speriat, vreau să spun. Trebuie să ai încredere în mine.

Ea stătea încă ridicată, astfel încât cuvintele ei erau îndreptate către peretele cu ferestre, în timp ce Oliver părea că vorbește către tavan.

— Am încredere în tine, spuse Oliver cu o voce încordată și tristă. Îmi pun viața în mâinile tale.

— Știi că asta va schimba relația noastră, dar noi suntem prieteni buni. Asta nu o poate schimba prea mult, nu-i așa? Adică, eu deja te iubesc, spuse Schuyler.

Fiecare cuvânt pe care-l rostea era adevărat, îi plăcea foarte mult Oliver. Nu-și putea imagina viața fără el.

Ea se întoarse să-l privească. Oliver își luase mâinile de pe față și deschisese ochii. Ea observă cum părul lui castaniu îi încadra fața frumoasă și cum gâtul lui o invita de sub gulerul țepăn.

— Tu nu mă iubești? Știa că-l manipula, dar n-avea ce face. Avea nevoie ca Oliver să spună da. Altfel... cu cine ar putea s-o facă?

Oliver încercă să nu roșească și nu reuși s-o privească drept în ochi. Se ridică.

— Bine, spuse el aproape mai mult pentru sine decât pentru ea.

Schuyler se mută mai aproape și se aplecă peste el și apoi din câteva mișcări discrete se așeză în poala lui.

- OK?
- Ești grea, o șicană el zâmbind.
- Nu sunt.
- Bine, nu ești.

— Ești drăguț, știi? Vreau să spun, chiar drăguț. De ce-ți petreci tu tot timpul cu mine? Ar trebui să ieși la întâlniri, spuse ea nonșalant în timp ce-i dădea părul într-o parte, descoperindu-i ochii căprui. Erau cei mai blânzi ochi pe care-i văzuse vreodată, se gândi ea. Cu Oliver se va simți întotdeauna în siguranță.

— Da, sigur, eu la întâlniri, râse Oliver și își puse brațele în jurul taliei ei.

— De ce nu? Nu e ceva nemaiauzit.

— Da? Întrebă Oliver.

— Îhî... dar Schuyler nu mai termină fraza pentru că Oliver puse o mână caldă pe bărbia ei și o trase către el, iar în curând se sărutau. Săruturi moi, care experimentau și care deveneau mai puternice pe măsură ce ei se deschideau unul către altul.

— Mmm... oftă ea. Deci așa se simțea când îl săruta pe Oliver. Nu era deloc cum își imaginase. Era mult mai bine. Era ca și cum ar fi fost făcuți unul pentru altul. Schuyler se strânse lângă el și Oliver își băgă mâna în părul ei. Asta era ceva nou. Era deja un moment crucial. Apoi ea începu să-i sărute bărbia și gâtul.

— Sky...

— Mmmm?

Brusc, Oliver o împinse într-o parte, își luă mâinile de pe gâtul ei și o dădu jos din poala lui.

— Nu, spuse el, gâfâind din greu. Obrajii îi erau roșii de rușine.

— Nu? Repetă Schuyler fără să înțeleagă. Părea că totul mergea bine - asta trebuia să se petreacă, nu-i așa?

— Nu. Oliver se ridică și începu să meargă prin cameră de colo-colo. Sărutul Sacru are o însemnătate. A însemnat ceva pentru mama ta. Și știi ceva? Va trebui să-ți găsești un alt cobai. Eu n-o s-o fac din obligație.

— Ollie.

— Nu, Schuyler.

El nu-i spunea niciodată Schuyler decât dacă era cu adevărat furios. Schuyler tăcu.

— Eu plec. Nu pot fi cu tine... Nu ești tu însăși, zise Oliver punându-și haina și trântind ușa camerei de hotel, ieșind în fugă și dispărând în noapte. Treizeci și șase.

Într-o firdă ascunsă adânc printre rafturile de la subsolul Depozitarului, Mimi Force se aplecă peste o carte veche, legată în piele. Aceeași carte pe care tatăl ei o confiscase cu câteva săptămâni în urmă. Poate că la Depozitar stătea închisă sub lacăt, dar era doar o problemă de timp să-și dea seama care cheie se potrivea, iar asta n-a implicat decât un efort minim - bibliotecarii umani nefiind o problemă pentru furia unui vampir supărat.

Cartea era deschisă la ultima pagină, o pagină neagră ale cărei cuvinte erau gravate într-un albastru luminos – aceeași culoare ca sângele ce curgea prin venele lui Mimi.

Kingsley Martin stătea lângă ea și cei doi citeau de pe pagină la lumina slabă a unei lumânări. În jurul lor, rafturile cu cărți – rânduri și rânduri de rafturi înalte de doi metri care păreau a se întinde la infinit – stăteau tăcute și ascunse în întuneric. Depozitarul adăpostea aproximativ zece milioane de cărți. Era cea mai mare bibliotecă din lume, iar rafturile se întindeau mult sub Manhattan, mai multe etaje sub nivelul străzii. Nimeni nu știa sigur cât de mult mergea în jos vechiul lift șubrezit.

Hotărâseră să efectueze incantația la un etaj mai jos. Vraja cerea „un loc cu forțe primare”, iar Kingsley sugerase sediul celor cu Sânge Albastru.

— Spune că doar cel cu o minte asemănătoare îl poate chema, zise Mimi, citind din text.

— Asta înseamnă că trebuie să vrea ce vrei și tu, pentru că doar atunci îți poate răspunde la chemare, explică el.

— OK.

— Întâi trebuie să-ți atragi victima, spuse Kingsley.

Mimi desenă o pentagramă în jurul lor, asigurându-se că se aflau în interiorul liniilor trase cu creta.

— Prinț întunecat al celor cu Sânge Argintiu, ia seama la chemarea mea; Eu, Azrael, îți ordon să-mi aduci dușmanul înaintea mea, ordonă Mimi cu o voce puternică și clară.

La nivelul de sus al Depozitarului, Schuyler Van Alen intră în sala principală de lectură căutându-l pe Oliver. După ce rămăsese în apartamentul de hotel timp de o oră, se hotărâse că nu putea să stea acolo și să nu facă nimic, sau să aștepte ca el să se calmeze. Trebuia să-l găsească pe Oliver și să-și ceară scuze. Ceea ce-i ceruse ea fusese greșit. Își dădea seama acum. Ceruse prea mult și dorea să-i ceară iertare. De obicei, el își petrecea nopțile de weekend cuibărit în separeul biroului lui de la Depozitar, care fusese primul loc în care ea se hotărâse să-l caute după ce el nu-i răspunsese la telefon sau la mesajele de pe BlackBerry.

Bliss Llewellyn stătea pe una dintre canapelele vechi din holul recepției principale.

— Hei, zise Schuyler. Nu l-ai văzut pe Oliver?

Bliss dădu din cap.

— Cred că e acolo. Abia a ajuns acum câteva minute.

— Super.

După ce se petrecuse la Montserrat, Bliss fusese oarecum jenată în preajma lui Schuyler.

— Eu, hm, îl aștept pe Kingsley, spuse Bliss. M-a rugat să ne întâlnim aici.

Schuyler dădu din cap, chiar dacă nu-i ceruse lui Bliss să-și explice prezența acolo. O părăsi pe Bliss la intrare și traversă în grabă încăperea tăcută pentru a-l găsi pe prietenul ei. Depozitarul era aglomerat pentru o noapte de weekend. Aproape toate birourile erau ocupate. Bibliotecarii

catalogau cărțile pe rafturi și câțiva membri importanți ai Comisiei se pregăteau pentru ședința lor săptămânală. Schuyler văzu capul alb și elegant al Priscillei Dupont printre ei, Protectoarea-Șefă vorbind animat cu un membru al Conclavului. Străbunii dispărură într-o sală de conferințe privată, iar Schuyler observă că Jack Force stătea pe scaunul lui obișnuit de lângă foc, citind o carte.

În interiorul pentagramei, flacăra lumânării tremură și-i arătă lui Mimi o imagine a Depozitarului de sus. Da. Întocmai cum promisese vraja. Acolo se afla Schuyler Van Alen, stând în picioare în mijlocul camerei.

Victima fusese adusă la ea.

Mimi simți inima tresăltându-i de fericire. Asta era. Chiar avea să se întâmple. Urma să scape de gândacul ăsta pentru totdeauna. Schuyler o luase, desigur, drept spre Jack imediat ce intrase. Dar nu conta – n-o să mai dureze mult.

Kingsley îi înmână lui Mimi un cuțit de argint.

Era singurul mod în care funcționa vraja: sânge pentru sânge. Mimi întinse încheietura mâinii sale drepte; lama era rece pe pielea ei. Inima îi bătea cu putere și simți primii fiori de frică. Chiar dacă ea era nemuritoare și sacrificiul sângelui nu avea s-o rănească, simți totuși o ușoară grea la gândul a ceea ce urma să facă.

Dar imaginea lui Schuyler Van Alen îi reaminti ce era în joc. Legătura. Jack. Abbadon. Trebuia să oprească asta înainte să fie prea târziu.

— Îți dau sângele meu pentru sângele tău. O, Prinț, îl întunericului. Ascultă-mă, ascultă chemarea mea. Distruge-mi dușmanul, o dată pentru totdeauna, zise Mimi

— ACUM! Strigă Kingsley.

Mimi trase aer în piept adânc și își creștă încheietura cu cuțitul, deschizând o venă și vărsând sânge peste lumânare, iar flacăra se întezi.

Ultimul lucru pe care Bliss și-l amintea era o explozie puternică ce răbufnise prin podeaua bibliotecii, despiciându-o, pământul se crăpase în două, iar coșmarul ei deveni realitate. Exact în fața ei se afla o masă întunecată cu ochi stacojii și pupile argintii, urlând, zbatându-se și prinzând viață, acoperind întreg spațiul cu zumzetul a mii de bărzăuni, agoniile a mii de suflete chinuite, și râsul demonic al unui lunatic dezlănțuit.

Bliss urlă din toți răunchii. Apoi totul fu învăluit în negură.

Treizeci și șapte.

Fumul era sufocant. Era un fum întunecat, violet și care mirosea slab a sulf și acid. Schuyler deschise ochii și constată că o ardeau. Lacrimi îi curgeau pe obraji, deși nu plângea. Ceva se întâmplase – o explozie – se auzise ca și cum universul s-ar fi spintecat. Privi în jur. Depozitarul era un dezastru, grămezile de cărți erau răsturnate, iar zierele erau aruncate peste tot ca și cum o bombă ar fi distrus locul. Peste tot erau bucăți din tăvăli, mortar și praf, sticlă spartă și bucăți rupte de lemn.

— Jack! Jack, unde ești? Strigă Schuyler panicată. Fusese acolo, chiar lângă scaunul lui, dar scaunul nu mai era nicăieri. Simți cum sângele îi picura în ochi și duse o mână în creștetul capului, pipăindu-se. Ceva o tăia, dar nu

era o rană adâncă. Palmele mâinilor îi erau zgâriate și însângerate și blugii erau rupți, dar din fericire asta era tot.

Auzi pe cineva tușind și Schuyler se târî către zgomot. Jack zăcea sub o masă de lectură, nemișcat și uluit.

— Sunt bine, zise el, zbătându-se să se ridice și ștergându-și funinginea din ochi. Ce naiba s-a întâmplat?

— Nu știu, zise Schuyler tușind și acoperindu-și gura și nasul cu mâinile.

— Jack! Ești bine? Mă auzi? Jack! Vocea frenetică a lui Mimi putea fi auzită din firida ascunsă care ducea la rafturile de la subsol. Ea apăru de după colț, uluită, dar neatinsă.

— Sunt aici.

— Oh, slavă cerului! Jack! Am fost așa de îngrijorată, strigă Mimi, aruncându-se în brațele fratelui ei. Începu să plângă cu hohote necontrolate.

— Am crezut... am crezut...

— Gata, gata, sunt bine, o liniști Jack, mângâind-o ușor.

Schuyler făcu un pas înapoi pentru a le lăsa puțină intimitate, simțind un amestec de gelozie, milă și jenă ca martor al intimității lor.

De sub un raft de cărți răsturnat se auzi un geamăt.

— Ajutor, strigă o voce gâtuită. Ajutor!

Jack, Mimi și Schuyler alergară către sunet și ridicară greutatea mare de pe băiat.

Kingsley le mulțumi.

— La dracu. Ce-a fost asta?

Peste tot în jurul lor, bibliotecarii și membrii Comisiei se ridicau din moloz, numărându-se și asigurându-se că prietenii lor au supraviețuit. Fumul învăluia totul și era foarte greu să distingi ceva prin praf.

— Aici! Strigă o voce familiară.

Schuyler îi părăsi pe gemenii Force și pe Kingsley și-l găsi pe Oliver îngenunchat lângă un bibliotecar rănit. O tăietură îi brăzda bărbia și avea o zgârietură pe frunte și era acoperit cu un strat gros de praf de mortar.

— Ești bine, zise Schuyler, Slavă Domnului!

— Schuyler, ce faci aici? Întrebă Oliver.

— Te căutam pe tine.

El dădu din cap.

— Vino, dă-mi o mână de ajutor.

Renfield, unul dintre istoricii umani, stătea aplecat peste unul dintre copiatoarele răsturnate, gemând. Explozia îl aruncase în perete, iar forța impactului îi rupsese coastele. Îl ajutară să se întindă peste un vraf de cărți, promiseră să trimită ajutoare cât mai curând posibil și începură să caute în jur dacă mai existau alți răniți.

Până acum, toți supraviețuiseră. Aveau zgârieturi minore și ceva vânătăi, dar în general oamenii erau surprinși să constate că erau mai mult sau mai puțin întregi. Oliver se opri să dea primul ajutor unei fete cu Sânge Albastru cu un braț rupt, sfâșiindu-și mâneca de la cămașă pentru a crea un bandaj improvizat.

Schuyler scormoni prin moloz și nimeri peste corpul unei fete care zăcea întinsă cu fața în jos și acoperită de praf și mortar.

Îi întoarse trupul și rămase cu gura căscată.

— Bliss, oh, Doamne, Bliss...

Avea două înțepături sub bărbie și sângele, gros și albastru, îi curgea pe gât.

— RĂMÂNEȚI PE LOC! Comandă o voce puternică de la intrare. Grupul îngheță.

Schuyler lăsă o mână tremurândă pe gâtul lui Bliss pentru a opri sângele. Oh, Bliss...

Fumul violet se risipi și Charles Force și Forsyth Llewellyn veniră curând lângă ea, ținându-și săbiile strălucitoare ridicate.

Charles îngenunche lângă Bliss și-i puse o mână pe cap.

— Asta este încă în viață.

Asta? Se miră Schuyler. Un țipăt se auzi din partea cealaltă a camerei și Schuyler înțelese repede ce voise să spună. Acolo, lângă intrarea în sediul Adunării, cu trupul dezmembrat pe trepte, se afla Priscilla Dupont, Protectoarea-Șefă.

Zăcând într-o baltă de sânge.

Treizeci și opt.

Oliver o conduse pe Schuyler acasă, ambii simțindu-se încă destul de tulburați. Stânjeneala a ceea ce se petrecuse între ei mai devreme la Mercer dispăruse complet în fața acestei noi calamități. Erau din nou ei înșiri și Schuyler era bucuroasă să-l aibă pe prietenul ei alături.

Hattie se agitase în jurul lor când ajunseseră, bandajând capul lui Schuyler și tăietura din bărbie a lui Oliver. Menajera le pregătise cești cu ciocolată fierbinte și-i înfășură în pături de cașmir lângă foc.

— Unde-i Lawrence? Întrebă Schuyler, luând un biscuit de pe tava întinsă de Hattie.

— A ieșit în fugă acum câteva minute; a spus că are o întâlnire urgentă, spuse Hattie. Mi-a spus să am grijă de voi când ajungeți aici. Să scot trusa de prim ajutor. Cred că știa că s-a întâmplat ceva.

După ce Hattie ieși din cameră, Oliver întrebă.

— Crezi că a fost unul cu Sânge Argintiu?

Schuyler ridică din umeri.

— Trebuie să fi fost. Este singura explicație. Dar n-are sens. După cum mi-a spus Lawrence, cei cu Sânge Argintiu vânează singuri. Ei își prind victimele când sunt singure, fără protectorii lor canini. Atacul s-a petrecut într-un loc public, unde erau mulți martori.

— Crezi că e moartă? Întrebă Oliver din nou.

— Cine? Bliss? Nu. Charles Force a zis că e în viață, răspunse Schuyler.

Totuși, era greu de crezut. Texana avea două răni adânci pe gât, iar podeaua din jurul ei era plină de sânge.

— Nu, vreau să spun... Doamna Dupont, clarifică Oliver.

— Nu știu.

Schuyler se cutremură. Cam așa păreau să stea lucrurile din locul unde se afla și îi și auzise pe membrii Conclavului discutând situația din partea cealaltă a camerei când se adunaseră în jurul trupului.

— Consumare totală... Imposibil... Dar sângele a fost scurs... Ceea ce înseamnă... A murit... A fost luată... Nu Priscilla! Da... E într-adevăr cumplit.

Echipajul de pe ambulanța doctoriței Pat o luase pe Bliss pe o targă, cu o mască de oxigen pe față și cu tatăl ei alături. Dar a doua targă, cea pe care se afla Priscilla Dupont, fusese acoperită cu un cearceaf alb. Ceea ce însemna un singur lucru...

Schuyler se trase lângă Oliver, așa încât ambii să se rezeme de picioarele canapelei. Ea își puse capul pe umărul lui și închise ochii, iar el își puse un braț în jurul ei și o trase mai aproape. Își găseau alinare unul altuia.

Lawrence se întoarse acasă în zorii zilei. Îi văzu pe Schuyler și pe Oliver stând unul lângă altul pe covor, lângă canapea.

— Ar trebui să fiți amândoi în pat. Mai ales tu, nepoată. Faptul că ai supraviețuit unui atac al unui Sânge Argintiu nu trebuie luat în glumă, zise el, trezindu-i cu blândețe.

Schuyler se șterse la ochi de somn, iar Oliver căscă.

— Nu. Nu încă. Vrem să știm ce s-a întâmplat, insistă Schuyler. Am fost acolo.

Lawrence se cufundă în fotoliul de piele din fața lor și-și puse picioarele pe canapea.

— Da, și mă bucur că nu vi s-a întâmplat nimic rău niciunuia dintre voi.

— Nu ne urmărea pe noi, zise Schuyler.

— Slavă cerului pentru asta, răspuse Lawrence și își scoase obișnuitul trabuc și cuțitul de tăiat.

Schuyler știa că ăsta era un semn că bunicul ei le va explica totul, sau cel puțin atât cât știa și el. Și se trase mai aproape.

— Ce ți-a spus Cordelia despre Croatan? Întrebă el pufăind din trabuc.

— Că sunt un vechi pericol care a devenit un mit pentru cei cu Sânge Albastru. Pentru că ultimul atac cunoscut a fost cu patru sute de ani în urmă, zise Schuyler. Pe vremea coloniei Plymouth.

— Da. Victoria de la Roanoke a fost cea mai violentă și mai zdrobitoare. Au cucerit întreaga colonie. Dar nu ți-a spus despre Veneția, sau Barcelona, sau Koln.

Schuyler ridică întrebător o sprânceană.

— Ceea ce nu se știe, sau, mă rog, ceea ce s-a ținut ascuns, este că de la așa-zisa lor înfrângere la Roma, cei cu Sânge Argintiu au revenit la începutul fiecărui nou secol ca să se hrănească cu Sânge Albastru tânăr. Noi am încercat să convingem Conclavul de acest tipar, de acest pericol permanent. Dar anii de după Roanoke au fost pașnici și nu s-a mai înregistrat decât un singur atac în Lumea Nouă.

— Aici? În America? Întrebă Schuyler. Cordelia n-a menționat nimic despre asta.

— Da. Lawrence așeză pe măsuta de cafea un dosar gros, ars pe margini și-l împinse către Schuyler. Acesta este dosarul la care luca Priscilla

Dupont. Ea urma să prezinte Comisiei unele dovezi care dezvăluiau ceea ce Cordelia și cu mine am încercat să-i avertizăm de multă vreme.

Îl deschise și mai multe tăieturi din ziare se împrăștiară pe jos. Ea și Oliver se uitară prin ele.

— Cine e Maggie Stanford?

— A fost o Sânge Albastru care a dispărut. Noi n-am avut nici o idee că fusese internată într-un azil. Doctorii cu Sânge Roșu au crezut că suferea de o boală psihică, dar de fapt era dovada că fusese infectată de cei cu Sânge Argintiu. Ea a fost o victimă.

Lawrence făcu semn cu trabucul.

— Când Maggie n-a mai fost găsită, Cordelia și cu mine am știut că în spatele acestei întâmplări se aflau cei cu Sânge Argintiu, dar că nu vom putea dovedi asta niciodată. Atunci am hotărât să ne separăm, astfel încât eu să-mi pot continua investigația fără știrea Comisiei. Priscilla mi-a spus că găsise ceva în arhive care ar fi adus oarecare lumină privind acțiunile lor, dar eu m-am uitat prin acest dosar. Nu era nimic din ceea ce nu văzusem înainte.

— Ce s-a întâmplat după Maggie? Întrebă Schuyler observând cât de drăguță era în poză tânăra debutantă.

— Nimic. Cei cu Sânge Argintiu s-au retras din nou în umbră. Până anul trecut, când Aggie Carondolet a fost omorâtă. Și, de atunci, încă patru Sânge Albastru au fost uciși la începutul Transformării lor. Patru. Asta e cifra cea mai mare de la Roanoke încoace. Asta înseamnă că devin mai puternici, mai încrezători.

Cu toate astea, moartea Priscillei este cea mai tulburătoare. A ști că au doborât un vampir de talia ei – asta înseamnă că forța lor a crescut. Devin mai agresivi. Comisia trebuie să ia seama la acest pericol. Nu mai putem sta deoparte și aștepta ca Prințul celor cu Sânge Argintiu să-și conducă forțele împotriva noastră și să ne ia unul câte unul.

— Chiar crezi că Lucifer s-a reîntors? Întrebă Schuyler.

Lawrence nu spuse nimic, trabucul lui ardea încet și scrumul de la capăt devenea din ce în ce mai lung, până când căzu sfârâind pe covorul Aubusson și lăsă o mică gaură.

— Oh, drace, înjură el. Cordelia n-o să mă ierte niciodată pentru asta. Nu m-a lăsat niciodată să fumez în casă.

— Bunicule, nu mi-ai răspuns la întrebare, spuse Schuyler aspru.

— Poate că nici nu e nevoie de un răspuns, zise Oliver.

Toată vorbăria asta despre Lucifer și cei cu Sânge Argintiu îi făcea greață. Poate că n-ar fi trebuit să bea atât de multă ciocolată fierbinte și nici să mănânce al cincilea biscuit.

— Doar cei mai puternici Sânge Argintiu ar fi putut provoca o distrugere masivă într-un astfel de loc protejat, zise Lawrence în final.

— Protejat?

— Depozitarul Istoriei este unul dintre cele mai sigure adăposturi ale noastre. El este protejat complet de vrăji care țin departe astfel de invazii, țin departe Monstruoziitatea. Acesta este un semn prevestitor pentru noi toți că protecțiile nu mai sunt îndeajuns.

— Ce ai de gând să faci? Întrebă Schuyler.

— Singurul lucru pe care-l pot face - voi convoca Votul Alb. E momentul ca Mihail să fie detronat din poziția de Regis.

Treizeci și nouă.

Discutau despre ea. Prin ceața morfinei, Bliss îi putea auzi în spatele ușii închise pe tatăl ei și pe Charles Force certându-se în legătură cu ea. Ce se întâmplase?

Își amintea vag focul întunecat și violet care acoperise întreaga bibliotecă într-o ceață groasă, impenetrabilă și știa că i se întâmplase ceva rău. În jurul gâtului avea un pansament. Fusesse oare mușcată? De un Sânge Argintiu? Gândul îi provocă mici broboane de sudoare pe frunte. Dacă, a fost atacată de Monstruozitate, cum de mai era în viață?

Bliss încercă să-și ridice mâinile către gât ca să-și poală verifica rănila, dar era paralizată. Se panică până să-și dea seama că mâinile îi erau legate de marginea patului. De ce?

Salonul era la fel de luxos ca o cameră de hotel, cu mobila aceea modernă din plastic alb pe care o cunoștea atât de bine. Se afla în clinica doctoriței Pat, spitalul celor cu Sânge Albastru. Cu auzul ei hipersensibil ea se concentra pe disputa dintre tatăl ei și Charles Force, care discutau în șoaptă pe hol.

— N-a fost coruptă, Charles - cunoști semnele la fel de bine ca mine - i-ai văzut gâtul! N-a fost timp suficient, spunea tatăl ei.

— Înțeleg, Forsyth, chiar înțeleg, dar știi cum pare. Nu pot scăpa de Lawrence în privința asta. Va trebui să fie testată, la fel ca toți cei care au fost acolo azi-noapte.

— Ea e o victimă. Asta e culmea! N-am să te las!

— N-ai de ales, spuse Charles pe un ton care nu lăsa loc de nici un argument. Știi cât de îngrijorat ești, dar, așa cum ai spus, ea pare să fie în siguranță.

Se lăsă o tăcere adâncă și apoi cei doi bărbați reveniră în camera lui Bliss. Fata închise imediat ochii și se prefăcu că doarme.

Simți mâna tatălui ei pe frunte și îl auzi murmurând o scurtă rugăciune într-o limbă pe care ea n-o înțelese.

— Hei, zise ea deschizând ochii.

Mama ei vitregă și Jordan intrară în cameră și veniră mai aproape de ea. BobbiAnne purta un alt costum ultrahidos - un pulover de cașmir cu un mare VERSACE pe piept - și ținea în mână o mică batistă pe care o tot apăsa la colțurile ochilor, deși nu se vedea nici o lacrimă.

— Oh, iubito, am fost așa de îngrijorați! Slavă Domului că ești OK!

— Cum te simți? Întrebă tatăl ei, cu mâinile încrucișate la spate.

— Obosită, răspunse Bliss. Ce s-a întâmplat?

— A fost o explozie la Depozitar, explică Forsyth, dar nu te teme, s-a petrecut atât de adânc sub pământ, încât cei cu Sânge Roșu nici măcar n-au observat-o de pe trotuar. Au crezut că a fost doar un mic cutremur.

Lui Bliss nici măcar nu-i trecuse prin cap să se îngrijoreze că oamenii ar putea descoperi cel mai tainic loc al celor cu Sânge Albastru.

— Și mie ce mi s-a întâmplat? Întrebă ea.

— Ei bine, asta urmează să aflăm, zise el. Ce îți amintești?

Ea oftă și privi afară pe fereastra care dădea către un birou gol din clădirea alăturată. Rânduri de calculatoare deschise, clipind, chiar dacă era trecut de orele de program.

— Nu prea multe. Doar foarte mult fum negru... și.

Ochi, ochi purpurii cu pupile argintii. Bestia, adusă la viață.

Îi vorbise... Spusese...

Își scutură capul și închise strâns ochii ca pentru a se proteja de prezența răului.

— Nimic, nimic... Nu-mi amintesc nimic.

Forsyth oftă și BobbiAnne suspină din nou.

— Of, săracul copil.

Jordan, sora ei, rămase tăcută, privind-o pe Bliss din colțul ochilor.

— Bobi, vrei tu și Jordan să ne lăsați singuri un minut, le ceru tatăl ei.

Când acestea ieșiră, Forsyth se întoarse către Bliss.

— Bliss, ceea ce-ți voi spune este foarte important. Ai fost atacată de un Sânge Argintiu, un Croatan, spuse tatăl ei.

— Nuuu, murmură Bliss. Dar Comisia spune că ei sunt doar un mit. zise ea slab.

— Comisia s-a înșelat. Ne dăm seama acum. De fapt, Priscilla Dupont adunase suficiente dovezi pentru a... dar nu voi vorbi despre asta acum. Faptul este că într-un fel oarecare cei cu Sânge Argintiu au supraviețuit și noi trebuie să acceptăm această realitate.

— Dar cum?

— Din păcate, asta înseamnă că unul dintre noi este vinovat. Cei cu Sânge Argintiu n-ar fi putut să prospere dacă unul din cercul nostru nu i-ar fi ascuns. Nu i-ar fi ajutat. Trebuie să fi fost una dintre familiile noastre foarte vechi, suficient de puternice pentru a ascunde așa de bine un rău atât de întunecat, încât Mihail să nu poată observa nici o modificare a echilibrului.

— Dar ce înseamnă asta pentru mine? Întrebă Bliss, cu vocea tremurând.

— Sunt foarte puțini cei care au supraviețuit unui atac al celor cu Sânge Argintiu și există întotdeauna pericolul coruptibilității.

— Coruptibilitate?

— Uneori, cei cu Sânge Argintiu nu-și consumă în întregime victima, în schimb îi induc o foame... luând doar atâta sânge încât vampirul să fie slăbit. Dar cei cu Sânge Roșu devin otravă pentru victimă, care-i va vâna apoi pe cei din propriul neam pentru a supraviețui.

Asta s-a întâmplat cu Dylan, gândi Bliss. El fusese convertit. Corupt. Transformat într-un monstru și apoi ucis înainte să-și poată dezvălui secretele.

— Noi credem că la Roanoke criza a avut loc pentru că mai mulți dintre ai noștri care se aflau în așezare fuseseră deja corupți atunci când au părăsit Lumea Veche.

— Cum știi dacă ai fost corupt? Întrebă Bliss neliniștită.

Drept răspuns, Forsyth începu să desfacă pansamentul de pe gâtul lui Bliss.

Bliss privi la tatăl ei cu spaimă. Ce-i va arăta? Fusesse oare transformată într-un monstru?

Tatăl ei îi dădu o oglindă mică de pe masa asistentei.

Ea o aduse către gât, temându-se de ce urma să vadă. Dar gâtul ei era neted, la fel de curat și nepătat ca înainte

— Ce înseamnă asta?

— Nu există urme, ceea ce înseamnă că otrava n-a fost suficient de puternică să reziste. Sângele tău Albastru, sunare azul, a putut reface compoziția ta chimică la forma inițială. S-a vindecat singur și te-a protejat. Croatan n-a putut să te transforme într-una de-a lui.

Ea dădu din cap recunoscătoare și ușurată. Supraviețuise... Nu era sigură în ce fel, dar supraviețuise.

— Vor mai urma niște teste, o avertiză Forsyth. Le va efectua unul dintre Străbuni. Ei îți vor cere să-ți împărtășești amintirile, să intri în comuniune cu ei. Să le arăți ceea ce ai văzut. Dar am încredere că vei trece aceste teste.

Tatăl ei se pregătea să iasă din cameră, dar Bliss îi puse o altă întrebare.

— Dar, tată, dacă cineva a fost corupt... cum îți poți da seama?

— E greu de spus, dar am observat că aceia care au fost corupți tind să fie atrași de Materia întunecată și încep să devină foarte curioși în legătură cu Magia Neagră.

Mai târziu în seara aceea, Nan Cutler, unul dintre Protectorii de rang înalt, sosi în vizită la Bliss. Nan era una dintre femeile subțiri din societatea elegantă a cercului Priscillei Dupont; avea o claie de păr alb, cu o șuviță negru-corb în mijloc. Orașul o cunoștea drept o persoană neobosită în colectarea de fonduri și ca pe o cumpărătoare împătimită de haine de lux. Dar atunci când sosi în salonul de spital al lui Bliss în seara aceea, toate indiciile profilului ei social dispăruseră. Era doar un vampir formidabil, cu secole de existență în spatele său. Bliss putu observa venele palide cu sânge albastru de pe chipul ei.

Ea i se prezentă lui Bliss, apoi își trase un scaun lângă marginea patului.

Până seara, Bliss putu să-și miște membrele și deja se simțea mult mai bine.

— Ia-mă de mână, copilă, spuse Nan cu blândețe.

Bliss își puse ambele mâini în cele ale bătrânei doamne.

Mâinile lui Nan erau netede și fără zbârcituri.

— Acum închide ochii și du-mă înapoi la seara de ieri. Arată-mi tot ce-ai văzut.

Glom-ul. Nan va folosi glom-ul pentru a-i citi gândurile. Bliss știa. Trebuia să-și deschidă mintea și s-o lase pe bătrâna doamnă să vadă.

Bliss aprobă din cap.

Închise ochii.

Împreună, ele văzură ce se petrecuse. Bliss așteptându-l pe Kingsley în zona recepției. Îl văzură pe Renfield aducând o listă de dosare Priscillei Dupont. O văzură pe Schuyler intrând și întrebând-o dacă nu îl văzuse pe Oliver. Văzură mai multe fete de la Duchesne căutând cărți pentru următoarea ședință a Comisiei.

Apoi totul deveni negru. Un fum negru, toxic cuprinse întreaga zonă...

Bliss așteptă să apară bestia, dar tot ceea ce văzură fu un fum gros și negru.

Când deschise ochii, Nan scria ceva în carnețelul ei.

— Bine, spuse Nan. Acum, dacă vrei, te rog ridică-ți părul și arată-mi ceafa.

Bliss făcu ce i se spusese. Nan dădu din cap.

— Poți să-ți lași părul jos.

După ce Protectoarea plecă, tatăl ei intră și o îmbrățișa strâns.

Indiferent care ar fi fost testul, se părea că-l trecuse.

Ceafa...

Parte din test...

Se gândi la felul în care părul lui Kingsley era atât de lung, încât îi acoperea întotdeauna ceafa. O declarație legată de tendințele modei? Sau ascundea ceva?

Kingsley... care purta cartea aceea cu el tot timpul, materia acerbus. Kingsley, care o învățase să discute cu bestia în coșmarurile ei.

Kingsley Martin, care făcea parte dintr-o familie foarte veche de Sânge Albastru. Una dintre cele mai puternice și mai prestigioase...

Bliss închise ochii. Văzu din nou bestia, bestia care îi vorbise. Spusese un singur cuvânt...

Acum.

Patruzeci.

Schuyler se spăla pe dinți când îi sună mobilul. Clăti, făcu gargară și scuipe, se șterse rapid pe față și alergă să răspundă. Era dis-de-dimineată și se pregătea să plece la școală.

— Mda?

— Așa se răspunde la telefon?

— Ah, Bliss. Scuze. Credeam că e Oliver. El sună mereu dimineața.

— Îmi pare rău că te dezamăgesc.

— Deloc. Ce faci? Întrebă Schuyler.

Intenționase să-i facă o vizită lui Bliss la spital, dar ultimele zile fuseseră foarte agitate, încercând să țină pasul cu toate examenele școlare, lecțiile pentru vampiri și să facă față faptului că bunicul ei se pregătea pentru lupta decisivă a vieții lui. Votul Alb fusese solicitat și alegerile erau iminente.

— Mai bine. Tu cred că știi ce mi s-a întâmplat, nu?

— Dap, zise Schuyler. Bunicul meu mi-a zis că a fost vorba de Croatan, dar că ești în siguranță.

Bliss îi povesti despre test, despre faptul că își deschisese mintea către Nan Cutler și despre cum semnele de pe gât îi dispăruseră.

— Același lucru mi s-a întâmplat și mie, mai ții minte? Întrebă Schuyler. În noaptea când am fost modele pentru reclama aia.

— Da.

— Am fost atacată, dar semnele au dispărut. Și nu am putut să-mi amintesc nimic.

— A mai vrut să-mi vadă și ceafa. Nu ți se pare ciudat?

Schuyler dădu din cap, deși Bliss n-o putea vedea.

— De fapt, bunicul zice că este un altfel de test. Nan a venit și aici pentru a mă verifica pe mine.

— Serios? Nu sunt singura?

— Nu, normal că nu. Toți cei care au fost acolo în noaptea aia trebuie testați.

— Super.

— Ce voiai să-mi zici?

— Ascultă, am aflat ceva de la tatăl meu. Știi cum Comisia spune mereu că nu există nici un Sânge Argintiu?

— Aha.

— Păi, se pare că s-au răzgândit.

— Da, am auzit și eu asta, spuse Schuyler.

Lawrence o pusese la curent cu ultimele noutăți politice din cadrul Conclavului. Acum că un vampir matur fusese ucis, Conclavul se făcuse foc și pară și se revolta.

Cei cu Sânge Argintiu erau o realitate tristă cu care trebuiau să se confrunte.

— Oricum, tatăl meu zice că este unul dintre noi - cineva de sus, o familie veche, spuse Bliss.

— Da, asta zicea și Cordelia mereu.

— Poate crezi că este o nebunie, spuse Bliss, dar cred că știu cine este vinovat.

— Cine e vinovat de ce?

— Adică, cred că știu cine ascunde un Sânge Argintiu. Cred că Kingsley este implicat.

Bliss îi povesti lui Schuyler despre bănuielile ei și cum se potriveau cu ceea ce tatăl ei îi povestise despre semnele corupției - curiozitatea lui cu privire la Materia întunecată, ciudata carte pe care o tot citea, faptul că știa atât de multe despre istoria și mitologia celor cu Sânge Argintiu.

Schuyler fluieră a uimire.

— Nu știu... pare într-adevăr suspect... dar nu crezi că te cam grăbești să tragi concluzii?

— Poate, dar sunt blocată aici încă o săptămână, spuse Bliss. Crezi că ai putea analiza problema mai îndeaproape cu Oliver?

Mai târziu în decursul săptămânii, Schuyler și Oliver scoaseră la iveală câteva fapte despre noul băiat. Depozitarul fusese oarecum reabilitat și era într-o stare în care se putea folosi din nou (factorul Velox picase la țanc). Tot praful și tencuiala fuseseră strânse și nu mai rămăsese nici urmă de explozie,

cu excepția unei fisuri mici în podeaua de marmură. Era incredibil ceea ce puteau să facă vampirii atunci când își puneau mintea.

Cu relațiile lui Oliver din circuitul școlilor particulare și abilitățile lui de detectiv on-line, fu relativ ușor să afle unde locuia Kingsley.

Schuyler o sună pe Bliss la clinică pentru a-i spune ce-au aflat.

— Familia Martin s-a mutat la New York exact în noaptea în care a fost ucis Dylan. Și am aflat că Kingsley și-a petrecut școala de vară la Hotchkiss, acolo unde a fost ucisă fata aia, iar apoi a petrecut o săptămână la Choate în vizită la un prieten, acolo unde o elevă din anul doi de liceu a fost descoperită moartă exact înainte de începerea școlii. A ajuns la New York în noaptea în care Aggie a fost omorâtă la Block 122 și a mai fost și la petrecerea la care a murit Landon Schlessinger.

— Știam eu! Zise Bliss.

— Și nu am terminat: Kingsley a fost ultima persoană care a vizitat-o pe Summer Amory. Oliver zice că existau zvonuri cum că ar fi fost iubiți. Așa că asta îl plasează la toate locurile crimelor. Dar nu sunt sigură, poate fi doar o coincidență. Mulți alți adolescenți cu Sânge Albastru își petrec vara la Hotchkiss, merg la Choate, au fost la Block 122 în noaptea aia și îl cunoșteau pe Landon Schlessinger. Iar Summer Amory se întâlnea cu o grămadă de tipi. Sunt sigură că dacă am vrea, am putea găsi mai multe persoane care să se potrivească profilului.

— Nu, el trebuie să fie! Știu sigur că e el, zise Bliss cu emfază.

— Ai de gând să-i spui tatălui tău despre asta?

— Nu sunt sigură. El este un fel de consilier pentru familia Kingsley.

Adică...

— O să-i spun eu lui Lawrence. El o să știe ce să facă, zise Schuyler.

Când Schuyler își susținu cazul înaintea lui Lawrence la cină, în ciuda tuturor suspiciunilor lui Bliss și a dovezilor incriminatoare, bunicul ei abia dacă-și ridică ochii din friptura de pe farfurie.

— Interesant, zise el absent.

— Interesant, atât? Dar nu crezi că s-ar putea să fi găsit un fir?

Lawrence sorbi din paharul de vin.

— Poate.

Asta e tot ce spuse cu privire la acest subiect, iar pentru restul după-amiezii Schuyler nu mai putu scoate nimic altceva de la el.

Patruzeci și unu.

Investigațiile Comisiei legate de incidentul de la Depozitar avură drept rezultat o serie de audieri publice, în cadrul cărora toți martorii atacului fură chemați la rampă pentru a depune mărturie în fața Comisiei. Audierea se desfășură într-una dintre vastele săli de judecată aflate sub Depozitar. Membrii Conclavului erau așezați pe un rând pe o platformă înaltă, cu fața la public, iar Charles Force era exact în mijloc. Lawrence Van Alen stătea în dreapta și deja pufăia din trabucul lui obișnuit. Noul Protector-Șef, Edmund Oelrich, un istoric de artă faimos și proprietarul unei galerii de artă, modera ședința din scaunul său așezat pe platformă. Martorii citați stăteau pe un

podium micuț, plasat mai într-o parte, față în față cu anchetatorul, procurorul oficial al Comisiei.

Scaunele din sală erau pline în majoritatea lor cu reprezentanți ai familiilor de Sânge Albastru, iar tensiunea creștea pe măsură ce Schuyler, Jack, Bliss și Oliver își prezentau propriile versiuni cu privire la eveniment. Stăteau unul lângă altul în primul rând. Mimi era așezată lângă Jack și își aștepta rândul. Avea foarte mari emoții legate de investigație, dar se gândi că trebuie să existe o modalitate cu ajutorul căreia să scape basma curată. La urma urmei, nu este ca și cum și-ar fi dorit s-o rănească pe Bliss sau s-o omoare pe Priscilla Dupont – nici pe departe! Nu-i păsa nici cât negru sub unghie de băbătie. Era doar un accident nefericit. Trebuiau să înțeleagă asta, nu-i așa? Dacă nu exista motivul crimei, atunci nu aveau cum s-o găsească vinovată, nu? Se întinse pentru a-și lua fratele de mână și Jack îi strânse degetele ușor.

Anchetatorul îl chemă pe Kingsley Martin să depună mărturie.

— Spune-ți numele pentru a fi înregistrat.

— Kingsley Drexel Martin.

— Și funcția?

Funcție? Mimi ridică din sprânceană. Ce mai însemna și asta?

— Sunt un Căutător al Adevărului. Un Veritas Venator. Am fost însărcinat de Comisie să investighez mai multe cazuri de deces: Aggie Carondolet, Dylan Ward, Summer Armory, Natalie Getty, Landon Schlessinger și Grayson St. James.

Sala începu să murmure. Cei cu Sânge Albastru care erau mai în vârstă știau că Venator era cel mai înalt ordin din cadrul poliției secrete a Comisiei, luptători neînfricați în războiul pentru păstrarea siguranței.

— Și misiunea ta?

— Am fost trimis la Școala Duchesne pentru a aduna mai multe dovezi care ar putea conduce la descoperirea dușmanului, zise Kingsley cu calm.

Alte murmure în sală, de data asta mai pregnante. Un Venator fusese trimis la unul dintre cele mai sacre sanctuare ale lor – Duchesne! Oare la ce s-o fi gândit Comisia când a trimis unul dintre cei mai puternici asasini să le spioneze copiii?

— Cine erau suspectii?

— Madeleine Force. Bliss Llewellyn. Schuyler Van Alen.

De data asta, publicul rămase cu gura căscată. Kingsley era un agent sub acoperire! Un Johnny Depp modern în 21 Jump Street, un vampir sub acoperire.

Schuyler era pur și simplu uluită, Bliss nu se putu abține și izbucni în râs, iar Mimi scrâșni din dinți. Nemernicul.

— Și ce dezvăluie constatările tale?

— Pe Schuyler Van Alen am tăiat-o de pe listă imediat. Ea a fost victima a două atacuri venite din partea celor cu Sânge Argintiu și nu părea să fie atrasă deloc către Materia întunecată, zise Kingsley scoțând un carnețel din buzunarul jachetei și frunzărind prin el.

— Bliss Llewellyn era un subiect mult mai promițător. Se plângea de coșmaruri și halucinații, asemănătoare celor suferite de Maggie Stanford înainte de a muri. Dar datorită acestor halucinații, a trebuit să concluzionez că Bliss era o posibilă victimă, nu făptașa.

— Și Madeleine?

— Am ajuns la concluzia că în Madeleine Force sălășluiește un Sânge Argintiu care atacă comunitatea noastră, spuse Kingsley aproape cu nonșalanță.

— Liniște! Liniște în sală! Protectorul-Șef admonestă publicul care devenea tot mai agitat și furios. Câțiva vampiri se ridicară în picioare și huiduiră depozitia lui Kingsley. Mimi Force - fiica lui Regis - complice al unui Sânge Argintiu? Era cumva vreo glumă?

— Și pe ce îți bazezi concluziile? Întrebă Protectorul-Șef de pe platforma înaltă.

— Și-a exprimat dorința de a învăța mai mult despre Materia întunecată. Mai specific, dorea să afle cum se efectuează Incantation Demonata. Chemarea celor cu Sânge Argintiu.

— Și de ce spunea că dorește să facă acest lucru?

— A zis că vrea să anihileze un dușman, spuse Kingsley privind-o pe Mimi drept în ochi.

Mimi tremura de furie pe scaun. Minciuni, minciuni, numai minciuni! Taci din gură! Taci! Taci! Erai prietenul meu! Trădătorule!

— Și acel dușman era Bliss Llewellyn.

— Nu.

— Nu? Anchetatorul rămase oarecum surprins.

— Nu.

— Cine era ținta atunci?

— Schuyler Van Alen.

Din sală se auzi din nou un murmur de mânie. Schuyler îngheță. Deci nu era paranoică - Mimi chiar voia s-o distrugă. Își aduse aminte de visul în care mama ei era trează și îi vorbea. Ce spusese Allegra? Ai grijă.

— De ce i-ai permis să efectueze incantația? Întrebă Protectorul-Șef.

— Aveam nevoie de dovezi. Credeam că o voi putea controla, s-o opresc înainte de a face ceva. Dar nu am putut. Era evident că mai făcuse asta înainte. De multe ori.

— Mulțumesc, Venator.

Kingsley coborî. Acum că identitatea îi fusese dezvăluită, arăta mult mai în vârstă, adolescentul îngâmfat fiind doar o mască. Se îndreptă serios către locul său din primul rând, lângă elevii Duchesne, iar aceștia îi făcură loc cu respect.

— Ancheta îl cheamă acum pe Charles Force să depună mărturie, anunță Protectorul-Șef.

Liderul Adunării se îndreptă cu pași nesiguri spre platforma înaltă. Propria sa fiică să adăpostească un Sânge Argintiu! Rușinea îi era întipărită pe față. Părul său grizonat părea alb în lumina becurilor și avea cearcăne

adânci sub ochi. Arăta ca un bărbat distrus, nicidecum ca liderul neobosit al vampirilor.

— Numele întreg pentru a fi înregistrat.

— Charles Van Alen Force.

— Ai fost de față vreodată când fiica ta era implicată în Magie Neagră?

— Da, dar... răspunse Charles ștergându-și fruntea cu batista de mătase.

— Incantații. Vrăji interzise.

— Da, dar...

— Asta e tot. Mulțumesc, zise anchetatorul întrerupându-i mărturia.

Charles părea că mai dorește să spună ceva, dar cuvintele rămaseră nespuse. Era palid ca un mort și trist. Cobori de pe platformă și se întoarse la locul său din Conclav.

Niciunul dintre membrii Conclavului nu se uita la el, iar câteva persoane din mulțime începură să huiduie.

— Ca ultimă dovadă împotriva lui Madeleine Force, vă înfățișăm Semnul. Cred că îl veți putea vedea pe ceafa ei, zise anchetatorul.

— Asta este ridicol. Am Semnul lui Lucifer pe ceafă în aceeași măsură ca și voi, spuse Mimi. Îi venea să urle. Asta era o parodie! Totul era o înscenare!

— Ridică-ți părul, te rog, spuse Protectorul-Șef.

Mimi își strânse părul și și-l ridică. Mai făcuse acest lucru și pentru Nan Cutler cu o noapte înainte, atunci când venise să fie testată. Nu se întâmplase nimic și era sigură că fusese achitată.

Conclavul începu să se agite.

— Ce e?

Ceafa ta, Mimi, ai ceva pe ceafă.

Jack, mă sperii.

Își palpă ceafa cu vârfurile degetelor. Pielea era ușor încrețită. Ca un tatuaj. Mai degrabă ca o arsură, ca un semn aplicat animalelor.

Decizia fu luată rapid și cu hotărâre. Mimi era făptașa. Fu declarată ca fiind vinovată de a fi conspirat cu un Sânge Argintiu. Avea să fie dusă la vechea lor închisoare din Veneția, unde i se va arde sângele, i se vor distruge amintirile, fără a mai avea vreodată speranța reîncarnării. Cauțiunea fu stabilită la un milion de dolari, pe care tatăl ei îi plăti pe loc, astfel încât Mimi să poată fi eliberată și lăsată în custodia sa.

Mimi se uită la Jack. Nu se poate așa ceva... Nu am făcut-o eu. Știi că n-am făcut-o.

Știu. Știu. Deși neliniștit, Jack o luă pe sora lui pe după umeri protector. Asta nu era de glumă! Condamnată la moarte! Mimi!

Gemenii Force îl așteptară pe Charles. Acesta avea aceeași mină șocată.

— Tată, ce putem face acum? Zise Mimi. Cu siguranță...

Charles Force era înspăimântat.

— Nu se poate face nimic...

— Nimic?

— Există o singură cale de a dezminți Semnul lui Lucifer. Trebuie să te supui unui ritual străvechi. Judecata sângelui. Dar doar Gabrielle - Allegra Van Alen - este capabilă de a efectua acest ritual.

— Gabrielle? Repetă Mimi, simțind cum pământul îi fuge de sub picioare.

— Da.

Da, mai bine de atât nici că se putea. Allegra era în comă și nu avea să se trezească prea curând.

— Deci nu pot face absolut nimic pentru a-mi dovedi inocența? Întrebă Mimi.

— Nimic.

Patruzeci și doi.

Publicul din sală se împrăștie în sus pe scări spre Depozitar, iar Schuyler îl așteaptă pe bunicul ei la intrare. Oliver o luase deja înaintea lor, dând vina pe un test la trigonometrie de la care nu putea lipsi. Li se dăduse o dispensă specială de la școală pentru a fi prezenți la audiere. Schuyler știa că ar fi trebuit să se întoarcă și ea cu el la școală, dar voia să audă ce părere avea bunicul ei despre întreaga situație.

El pleca de la sediul Conclavului, împreună cu Edmund Oelrich și Nan Cutler.

— Îți urăm numai bine, Lawrence, zise Edmund cu o scurtă plecăciune. Este ridicol ceea ce s-a întâmplat în comunitatea noastră.

— Te asigurăm că atunci când va veni momentul, vei avea voturile noastre, spuse Nan bătându-l pe Lawrence ușor pe braț. Trebuia să te fi ascultat pe tine acum patru sute de ani. Când mă gândesc că Monstruozitatea a ajuns chiar în sânul familiei conducătoare!

— Mulțumesc, răspuse Lawrence dând din cap. Se întoarse spre Schuyler: Deci ce părere ai acum despre Kingsley Martin?

Începură să urce scările, apoi se îndreptară către ușile laterale ale clubului exclusivist Block 122 și ieșiră afară în stradă.

— În tot timpul ăsta Mimi era cea vinovată, se minună Schuyler. Mimi... Încă nu-i venea să creadă, mai ales că avusese suspiciuni legate de Kingsley.

— Știai că Kingsley este un Venator?

Lawrence dădu din cap.

— Da.

Schuyler își aminti ce-i spusese Kingsley lui Jack în acea dimineată. Tu nu ai însemna nimic fără noi, fără sacrificiile pe care le-am făcut.

— Dar ai avut dreptate, nepoata mea. Kingsley este un Sânge Argintiu, spuse Lawrence făcându-i cu mâna lui Julius, șoferul.

— Ce vrei să spui? Întrebă Schuyler în timp ce intra în mașină, iar Lawrence îi ținea portiera deschisă.

— Familia lui este una foarte veche. O străveche familie de războinici. Au fost corupți de însuși Lucifer. Dar s-au reîntors în rândurile celor cu Sânge Albastru, căindu-se amarnic pentru ceea ce au făcut și au învățat să controleze Monstruozitatea, foamea, vocile din mintea lor, zise Lawrence

închizând portiera. Duchesne, te rog, Julius. O lăsăm pe Schuyler la școală mai întâi și apoi mergem acasă, spuse el bătând în geamul care separa șoferul de pasagerii din spate.

Traversară străzile din Chelsea spre West Side High-way. Încă o zi mohorâtă la New York.

— Dar cum putem avea încredere în ei?

— Avem încredere în ei de mii de ani. Kingsley Martin este un Sânge Argintiu din întâmplare. Sângele lui este la fel de albastru ca al meu sau al tău. Au renunțat la supunerea în fața lui Lucifer și ne-au fost de mare ajutor în căutările noastre. Și totuși...

— Și totuși?

— Și totuși... ceva legat de acest caz nu-mi dă pace. Tu crezi că Mimi Force e vinovată?

— Da, zise Schuyler răspicat. Este o ființă groaznică, bunicule.

— Și faptul că ai aflat că tu erai ținta ei te poate tulbura. Dar...

— Dar ce?

— Dar dacă tu erai ținta, de ce a fost luată Priscilla? Și fata lui Llewellyn? Ceva nu se leagă.

Schuyler ridică din umeri. Poate că nu era bine să se grăbească și să tragă concluzii, dar nu exact asta făcuse Comisia? Și nu reușea să găsească în sufletul ei nici urmă de milă față de Mimi. La urma urmei, tipa trimisese un Sânge Argintiu s-o anihileze.

— Ai auzit ce a zis Kingsley și el este un Venator. Asta nu înseamnă că el este obligat să spună adevărul? Mereu?

Lawrence încuviință din cap.

— Da. Charles a avut mereu încredere în ei. El a fost cel care i-a recrutat să lupte din nou împreună cu noi. Dar nu știu. Familia Martin întotdeauna mi-a ridicat niște semne de întrebare.

Mașina trase în fața porților de la Duchesne. Schuyler coborî din mașină, dar nu înainte de a-l săruta pe bunicul ei pe obraz.

— Bunica ta spunea mereu să nu ai încredere în suprafețele strălucitoare. Ascund o mulțime de defecte.

Pe când intra în școală, Schuyler dădu nas în nas cu Jack Force, care venea de pe o ușă laterală. Jack încă mai purta costumul sobru de la audiere și avea ochii roșii, de parcă ar fi plâns. Lui Schuyler i se făcu milă de el. Deși pe Mimi n-o iubea absolut deloc, Jack îi amintea că nu toată lumea avea aceleași sentimente.

— Să știi că nu ea a făcut-o, zise el.

Schuyler se înroși de nervi, gândindu-se: A încercat să mă distrugă! A recunoscut ea însăși! Dar lui Jack îi răspunse rece:

— Tribunalul a ajuns la altă concluzie.

— Mimi este egoistă... dar nu este rea, imploră Jack.

Sună clopoțelul de după-amiază, semnalând sfârșitul pauzei de prânz și începutul orelor. Elevii începură să iasă în valuri din cantină, luând-o sus pe scări și înghesuindu-se în foaierea de marmură, unde se aflau Jack și Schuyler. Câțiva începură să șușotească văzându-i pe cei doi absorbiți în conversație.

Când îl zăriră pe Jack, câțiva Sânge Albastru care participaseră la audiere îi aruncară priviri compătimitoare, alții se uitau chiorâș, în timp ce unul chiar îl huidui. O ședință specială a Comisiei fusese planificată în acea după-amiază pentru a-i informa și pe membrii juniori cu privire la ultimele descoperiri.

— Nu ar face rău cu adevărat unei alte persoane, continuă Jack s-o scuze pe sora sa. Nu te urăște. Nu cu adevărat.

L-ar fi plăcut să poată explica: Nu pe tine te urăște, Schuyler. Ci pe mine. Ea doar și-a redirecționat ura pentru că nu a reușit să urască ceea ce iubește. Și mă urăște pentru ceea ce am făcut – pentru că te iubesc pe tine.

Schuyler se uită la el cu o privire sceptică, dar nu scoase nici un cuvânt. Mimi Force. Azrael. Îngerul Morții? Nu asta era datoria lui Mimi? Să determine sfârșitul vieții? Spre surpriza ei, Jack putu să-i citească gândurile.

— Nu înțelegi – este parte din echilibrul universului. Suntem cine suntem. Moartea face parte din viață. Este darul celor cu Sânge Roșu. Mimi face parte din marele plan, spuse Jack.

Schuyler ridică din umeri.

— Nu sunt așa de sigură, spuse ea. La revedere, Jack.

Patruzeci și trei.

Lawrence cercetă cu atenție arhivele de la Depozitar și observă că un întreg dosar fusese ars complet, cu excepția datei de sus: 23 noiembrie 1872. Încă se mai gândea la asta când Schuyler se întoarse acasă. Ea îi spuse bunicului ei că Jack Force putuse să-i citească gândurile în acea după-amiază.

— Credeam că sunt în siguranță, că nimeni nu-mi poate citi gândurile, și totuși el a reușit. Cum vine asta? Întrebă ea.

— Abbadon a fost mereu unul dintre cei mai dăruți clarvăzători, zise Lawrence. Va trebui să faci mult mai mult decât un simplu exercițiu occludo pentru a-ți închide mintea în fața lui. Dar se întâmplă ca uneori cei care sunt atrași unul de altul să fie conectați oarecum.

— Atrași unul de altul? Întrebă Schuyler.

— Cu siguranță că ai observat că este atras de tine, zise Lawrence.

Schuyler roși. Sperase, dar nu se gândise că se va transforma în realitate. Și totuși, chiar și așa, fiind legat de Mimi, el tot îi căuta prietenia și făcea aluzii că ar putea fi interesat de ceva mai mult decât de o simplă prietenie... O sărutase o dată, cu mult timp în urmă. Iar băiatul din spatele măștii... Ar fi putut fi el?

— Dar este legat de altcineva, spuse Schuyler. Nu se poate.

— Nu. Nu printre ai noștri. Abbadon a fost așa mereu. Nu ești prima care să atenteze la fidelitatea lui. Dar va trece. Slavă Domnului că tu nu ești atrasă de el, altfel asta ar putea însemna un dezastru pentru amândoi.

Ea lăsă capul în jos, întrebându-se dacă bunicul ei o testa, sau doar presupunea că Schuyler ar alege calea cea dreaptă doar pentru simplul fapt că era nepoata lui.

— Da, răspunse ea. Slavă cerului că nu e așa.

Simți brusc o amețelă și privirea i se încețoșă; genunchii i se înmuiară, dar chiar înainte de a cădea, Lawrence sări în picioare și o echilibră.

— Nu ai făcut cum ți s-a spus, o admonestă el. Nu ți-ai luat nici un însoțitor uman. Slăbești din ce în ce mai mult.

Ea clătină din cap.

— Asta nu e glumă, Schuyler. Dacă nu-ți iei un însoțitor, există pericolul real de a intra în comă, exact ca mama ta.

— Dar eu...

Lawrence i-o reteză.

— Trebuie să vânez, apoi - folosești seducția. Chemarea. Este singura variantă acum.

Caerimonia Osculor era un ritual între un vampir și o ființă umană, care era de obicei o dezvoltare a unei relații existente deja. De aceea însoțitorii umani erau de obicei iubiți și prieteni ai celor cu Sânge Albastru. Dar Codul permitea folosirea puterilor Seducției în cazul în care vampirul era disperat. Vampirii puteau folosi Chemarea pentru a atrage oamenii către ei, îi hipnotizau și apoi se hrăneau cu sângele acestora.

— Te-am învățat cuvintele din limba sacră care să te ajute, spuse Lawrence. Diseară mă duc la club. Când mă întorc, sper că vei fi făcut ceea ce este necesar.

Bunicul ei plecă lăsând-o pe Schuyler în camera ei. Dar nu vreau, se gândi ea cu încăpățănare. Nu vreau să fac asta cu un străin. Nu vreau s-o fac cu cineva pe care nu-l cunosc. Nu sunt disperată! Sau poate sunt?

Apoi, aproape ca și cum ar fi fost atras de chemare, cineva ciocăni la ușa dormitorului ei.

— Ce este, Hattie?

Ușa se deschise.

— Nu e Hattie, sunt eu, spuse Oliver strecurându-se înăuntru.

— Nu am auzit ușa de la intrare. Ce cauți aici? Întrebă Schuyler.

— Bunicul tău mi-a zis că vrei să vin pe la tine, explică Oliver.

Ah. Deci Lawrence efectuase propria Chemare. Doar că de data asta Chemarea implicase folosirea telefonului. Foarte inteligent din partea ta, bunicule, se gândi Schuyler.

Oliver merse să se așeze pe cufărul din partea opusă a patului. O privi gânditor.

— Mă gândeam... dacă mai vrei s-o faci, putem s-o facem.

— Adică...

— Da.

— Aici? Întrebă Schuyler uitându-se de jur împrejurul camerei ei, la posterele cu Evanescence, casa roz de păpuși Barbie, un șir cu afișele și programele unor spectacole - Rent, Avenue Q, The Boyfrom Oz - lipite pe pereți din perioada în care Cordelia o ducea în mod regulat la musicaluri pe Broadway. Era încă un dormitor de copil pictat în galben-Mountain Dew. Nu părea deloc bârlogul unui vampir.

— E un loc la fel de bun ca oricare altul, ridică Oliver din umeri. În plus, mă scutește de plata unei camere de hotel.

— Ești sigur? Întrebă Schuyler încercând să-l apuce de mână.

— Da, zise Oliver. Știu ce ți se va întâmpla dacă nu faci asta și, fie vorba între noi, nu aș vrea să văd că devii o legumă. Urăsc legumele, glumi el. Mai ales broccoli... Deci cum facem... Stau în picioare? Sau... se ridică în picioare și se uită în jurul lui. Era mult mai înalt decât ea.

— Nu, stai jos, spuse Schuyler, împingându-l încet pe pat. Așa pot să ajung și eu.

Se așeză între picioarele lui. El ridică privirea spre ea. Schuyler se gândi că niciodată Oliver nu arătase atât de frumos și de vulnerabil.

Oliver închise ochii.

— Să fi blândă.

Schuyler se aplecă și-l sărută la baza gâtului, cu enormă blândețe, își scoase colții și-i străpunse gâtul.

Oliver scoase un fluierat printre dinți, de parcă l-ar fi durut.

— Mă opresc?

— Nu... continuă, spuse el făcându-i un semn cu mâna.

— Nu te doare, nu-i așa?

— Nu... de fapt... e chiar plăcut, șopti el. Își puse o mână după gâtul ei și o trase spre el.

Schuyler închise ochii și își înfipse colții. Simțurile i se ascuțiră și mintea lui i se deschise ca o carte. Amintirea sângelui năvăli. Era exact cum spusese Bliss: îi devora sufletul, ființa întreagă... și, ce era asta? Mintea lui era deschisă, sângele lui se amesteca cu al ei, înprospătându-l... și ea îi putu citi fiecare gând pe care-l avusese în întreaga sa viață... avea acces la toate amintirile lui.

Oliver era îndrăgostit de ea.

Fusese îndrăgostit de ea de la bun început. De când se cunoscuseră. De ani și ani de zile.

Ea bănuise asta de mult, dar încercase să-și reprime bănuiala. Dar acum avea confirmarea și nu mai putea nega.

Oh, Ollie. Nu ar fi trebuit să fac asta. Pe Schuyler o apucă disperarea. Sărutul Sacru nu va face altceva decât să-i intensifice dragostea.

Acum erau legați unul de altul într-un mod nou și mult mai complicat.

Nu se așteptase la așa ceva. Prietenia lor va fi în joc, acum știa asta. Nu se mai puteau întoarce. Trebuiau să meargă înainte, ca vampir și însoțitor. Legați de un vechi ritual al sângelui.

Termină. Era sătulă. Își retrase colții și simți cum sângele îi curge mai energic prin vene. Se simțea de parcă băuse zeci de căni de cafea. Obrajii i se împurpurară și ochii îi străluceau.

Capul lui Oliver căzu pe spate. Deja adormise. Schuyler îl așeză cu grijă pe patul ei, unde trebuia să stea și să se odihnească preț de câteva ore, și-l acoperi cu o pătură.

Ce am făcut? Se întrebă ea, deși simțea cum simțurile și vederea i se ascut. Oare vor putea să țină asta secret față de Comisie? Dacă Oliver va fi alungat când se va afla că un Conduit a devenit însoțitor? Își aduse aminte că bunica ei îi povestise că Allegra se căsătorise cu tatăl lui Schuyler, însoțitorul ei uman, împotriva Codului Vampirilor. Mama ei schimbuse o legătură pe alta.

Dar cum rămânea cu Jack?

Când Oliver se trezi, Schuyler stătea la birou privind-l.

— Păi, zise el scărpinându-se în locul unde urmele încă erau vizibile, bănuiesc că asta numești tu prieteni de la care să obții beneficii.

Izbucniră amândoi în râs.

Schuyler aruncă cu o pernă înspre el. Îl conduse pe Oliver la ușă și îi mulțumi din nou. El o sărută pe buze la plecare. Un sărut rapid, dar totuși, un sărut pe buze.

Închise ușa în urma lui cu inima bătându-i puternic în piept.

Asta a fost o greșeală.

Patruzeci și patru.

Salonul de spital în care se afla Allegra Van Alen era la ultimul etaj al spitalului Columbia, într-o aripă privată unde erau internați cei bogați și faimoși. Salonul era aranjat în stilul unei camere dintr-un hotel de lux, cu așternuturi italienești albe, covoare persane și vase de cristal pline cu flori. În fiecare zi, o echipă de asistente medicale aveau grijă de trupul Allegrai, mișcându-i membrele pentru ca mușchii să nu se atrofieze.

Nu că Allegra și-ar fi dat seama de asta. Fosta celebră frumusețe a orașului acum se afla în comă, complet indiferentă la ceea ce se întâmpla în jurul ei: o femeie cu un trecut glorios și tragic, dar fără viitor. Monitorul de lângă pat care înregistra bătăile inimii arăta un puls constant și timp de mulți ani în cameră nu se auzise nici un zgomot în afara sunetelor emise de aparat.

Lawrence Van Alen stătea pe un scaun lângă patul Allegrai. Venise să-și viziteze fiica pentru prima dată de când se reîntorsese. Era o vizită pe care o tot amânase din cauza forței emoționale pe care o implica faptul de a-și vedea copilul redus la o stare vegetativă.

— Ah, Gabrielle, zise el într-un sfârșit, cum de s-a întâmplat așa ceva?

— Nu te poate auzi, spuse Charles Force intrând în cameră cu o altă vază de flori în brațe. Lăasă vaza pe noptiera patului. Nu păru deloc surprins să-l găsească acolo pe Lawrence.

— Este alegerea ei să nu audă, spuse Lawrence. Tu ai făcut asta.

— Nu am făcut nimic. Este dorința ei.

— Oricum ar fi, vina este a ta. Dacă nu ai fi...

— Dacă nu aș fi salvat-o, vrei să spui, atunci la Florența? Dacă aș fi lăsat monstrul să o ia? Atunci nu ar mai fi în comă? S-o fi lăsat să moară? Ce era să fac? Spune-mi, tată.

— Ce ai făcut tu a fost împotriva legilor universului. Era timpul ei, Mihail. Era timpul ei să plece.

— Nu-mi vorbi tu mie de timp. Habar nu ai ce s-a întâmplat. Nu ai fost acolo, zise Charles cu amărăciune.

O mângâie pe Allegra pe obraz cu tandrețe.

— Într-o bună zi se va trezi. Se va trezi datorită dragostei ce mi-o poartă.

— Este foarte trist că tu încă nu înțelegi, Mihail. Nu te va iubi niciodată așa cum te-a iubit înainte. Ea însăși nu a înțeles alegerea pe care tu ai făcut-o. Ar fi trebuit s-o lași să moară. Nu te va ierta niciodată.

— De ce-mi vorbești de parcă aș fi încă un băiețel? A părăsit Raiul din dragoste pentru tine și Cordelia, atunci când voi ați fost alungați.

— Da. Am fostamnați, noi cei care îi eram loiali lui Lucifer. Dar sora ta ne-a adus speranța. A fost alegerea ei să devină unul dintre nemorți.

— Exact cum a fost și alegerea mea s-o urmez pe ea.

Lawrence căzu pe gânduri, prins în mrejele istoriei înnegurate. Cât de mult timp trecuse: ascensiunea lui Lucifer la tron, steaua lui strălucind la fel de puternic ca soarele, la fel de puternic ca Dumnezeu, sau așa credeau ei, în detrimentul lor. Cât suferiseră! Exilul dur din Paradis și Gabrielle, Cea Plină de Virtute, care se oferise din proprie inițiativă să se alătore cetei lui Lucifer pentru a aduce speranță și mântuire. Întorsese spatele Raiului din dragoste pentru ei, iar Mihail o urmase pentru că nu putea să trăiască departe de ea. Cei doi erau numiți Neprihăniții, pentru că nu purtau păcatul căderii din Rai. Plecaseră din propria lor voință. Din dragoste și datorie.

— Ai câștigat, Lawrence. După atâția ani, ai în sfârșit ceea ce ți-ai dorit. Adunarea.

Votul Alb fusese cerut în acea dimineață și Lawrence fusese numit Regis cu aproape unanimitate de voturi. Charles fusese deposedat de titlu și atribuții. Reputația lui fusese grav pătată de condamnarea lui Mimi. Își depusese demisia din Conclav imediat ce veștile proaste îi ajunseseră la urechi.

— Nu am vrut să-ți iau locul niciodată, Charles. Voiam doar să fim toți în siguranță.

— În siguranță? Nimeni nu este în siguranță. Nu vei face nimic altceva decât să semeni frică și slăbiciune. Ne vei conduce către retragere, la fel ca în trecut. Înapoi printre umbre. Înapoi în întuneric, unde ne vom ascunde ca niște animale.

— Nu este o retragere, este un exercițiu tactic în care vom putea să ne pregătim. Pentru că războiul se apropie și de data asta nu poți face absolut nimic pentru a-l împiedica. Cei cu Sânge Argintiu sunt în plină ascensiune și viitorul acestei lumi va fi decis o dată pentru totdeauna.

Charles Force nu zise nimic. Se îndreaptă spre fereastră și privi către râul Hudson. O barjă plutea domol și țipetele unui pescăruș se auzeau în depărtare.

— Dar eu sper în continuare. Se zice că fiica Allegrei va învinge Sângele Argintiu. Cred că Schuyler ne va aduce mântuirea pe care o căutăm, spuse Lawrence. Este puternică, aproape la fel ca și mama ei.

Îi povesti lui Charles despre abilitățile uluitoare ale lui Schuyler.

— Și, într-o bună zi, va deveni și mai puternică.

— Schuyler Van Alen... metisa? Medită Charles. Ești sigur că ea este? Lawrence dădu din cap.

— Pentru că Allegra a avut două fiice, zise Charles pe un ton vesel, aproape glumeț. Cu siguranță, nici chiar tu nu ai putut să uiți asta.

Patruzeci și cinci.

Condamnarea, procesul formal pentru execuția ei, fu astfel programată încât coincidea cu Săptămâna de Schi de la Duchesne din martie, așa că Mimi

pretinse că familia se ducea la Veneția în vacanță. Perspectiva a ceea ce avea să i se întâmple – sângele îi va fi ars, distrugerea iminentă – i se părea absolut ridicolă.

Credea că tatăl ei va găsi o modalitate de a o salva de la soarta care o aștepta, așa că-și petrecu timpul din avion răsfoind reviste de modă, însemnând hainele pe care avea să și le cumpere la întoarcere. Dar odată ajunși la Veneția, bravada lui Mimi dispăru. Mai ales atunci când membrii Conclavului îi escortară până la hotel. Merseseră și la vechea închisoare pentru a fi martori la riturile finale.

Îi era greu să creadă în moarte și în arderea propriului sânge, atunci când se afla în dormitorul ei confortabil, unde încă se putea uita la My Super Sweet Sixteen și Tiara Giris la Tivo. Dar atunci când puse piciorul pe străzile îmbibate de apă ale Veneției, simți cum trecutul reînvie și o grămadă de amintiri ale vânătorii o năpădesc: uciderea dușmanilor celor cu Sânge Albastru, robele negre ale condamnării purtate de trădătorii corupți, țipetele vinovate.

Mimi se cutremură.

Tradiția cerea ca acuzatul să se prezinte singur în fața paznicului închisorii și, în seara sosirii lor, Mimi părăsi hotelul și refăcu traseul istoric peste Podul Suspinelor, pe unde mii de prizonieri cu Sânge Albastru trecuseră înaintea ei.

Podul era supranumit așa pentru că era ultimul punct de unde condamnatul mai putea vedea orașul. Îl traversă cu inima ușoară. Jack era lângă ea, tăcut și trist. În spatele lor, la câțiva pași, Străbunii și Protectorii din Conclav întregeau procesiunea. Mimi putea auzi pașii grei ai bărbaților în cizme și sunetul mai moale al tocurilor femeilor.

— Nu face asta, îi zise ea fratelui ei.

— Ce?

Nu te purta de parcă deja am murit. Eu una nu voi renunța.

Își ridică bărbia, neînfrântă și sfidătoare.

— Nu sunt îngrijorată! Își vor da seama că a fost o înscenare!

— Nimic nu te doboară, nu-i așa? Zise Jack făcând o încercare slabă de a zâmbi. Era amuzat să vadă că sora sa era la fel de încrezătoare și nesupusă ca întotdeauna. Curajul ei era de admirat.

— Râd în fața morții. Dar, până la urmă, eu sunt Moartea.

Se opriră la mijlocul podului, ei doi aducându-și aminte de o altă plimbare, într-un alt timp, într-un trecut comun. O amintire mult mai fericită.

Lui Mimi îi veni o idee.

Se întoarse către fratele ei. Stăteau unul în fața celuilalt, ochi în ochi, exact așa cum stătuseră cu secole în urmă.

— Mă dăruiesc ție, șopti ea, luându-l de mână. Acestea erau cuvintele sacre cu care începea ceremonia. Asta este tot ceea ce presupunea legământul lor. Tot ce trebuia el să facă era să repete cuvintele în fața ei și astfel legământul avea să fie reînnoit într-o nouă viață. În această viață.

Jack îi luă mâinile într-ale lui. Le duse la gură și le sărută cu pasiune. Închise ochii și o ținu de degetele tremurânde, simțind cu puterea minții

dragostea ei, dorința ei, întreaga ei ființă, așteptând pe marginea unei prăpăstii răspunsul lui.

— Nu, nu încă, oftă el, ținând-o strâns de mâini și deschizând ochii pentru a se uita la ea.

— Dacă nu acum, atunci când? Întrebă ea cu lacrimi în ochi. Îl iubea atât de mult. Era al ei. Ea era a lui. Asta era tradiția celor ca ei. Asta era povestea lor eternă. S-ar putea să nu mai am timp. Să nu mai avem timp.

— Nu, îi promise Jack. N-o să las să se întâmple așa ceva.

El se uită brusc în altă parte și-și retrase mâinile din strânsoare.

Mimi își încrucișă brațele furioasă și se uită să vadă ce anume îi distrăsese atenția.

Schuyler Van Alen mergea alături de bunicul ei, câțiva pași în spatele lor. Asta era culmea! Nenorocita aia chiar n-o putea lăsa în pace? Câștigase, ce mai voia?

— Așteaptă, spuse Jack. Nu este ce crezi. Trebuie să vorbesc cu Schuyler.

Mimi urmări cum Jack se îndrepta spre rivala ei. Nici măcar în noaptea condamnării ei nu putea avea liniște?

Schuyler fu uluită când Jack Force apăru lângă ea. Călătorise la Veneția cu Lawrence la dorința bunicului ei. Gândul că va fi martoră la moartea lui Mimi Force nu era o experiență pe care o aștepta cu nerăbdare, deși, la fel ca Mimi, nu credea cu adevărat că s-ar fi putut întâmpla așa ceva.

— Tu știi despre judecata sângelui, zise Jack.

Ea dădu din cap.

— Da. Bunicul mi-a zis că este singura modalitate de a dovedi ce s-a întâmplat cu adevărat în acea noapte. Singura cale de a anula o decizie a Conclavului reunit.

Ce Schuyler nu amintise era că Lawrence îi spusese și altceva despre judecata sângelui. Bunicul ei o informase în legătură cu istoria mamei ei în decursul lecțiilor lor și îi mărturisise că Gabrielle era singurul vampir care putea face așa ceva: fiind unul dintre Venatorii cu cel mai înalt grad, ea putea deosebi amintirile false de cele adevărate.

— Ești fata Allegrei, și s-ar putea să-i fi moștenit abilitățile, îi spusese Lawrence. S-ar putea ca tu să fi cea care să poată dovedi că Mimi Force e nevinovată.

— Bunicule, imploră Schuyler, nu sunt... nu pot...

— Ascultă-mă bine, judecata sângelui înseamnă că va trebui să bei sângele lui Mimi pentru a descoperi adevărul. Doar Neprihăniții au puterea de a deosebi o amintire falsă de una adevărată. Dar asta implică un mare risc: dacă bei sângele unui alt vampir, asta înseamnă că există o șansă să cedezi tentației care i-a distrus pe cei cu Sânge Argintiu, s-o ucizi pe Mimi și să fi damnată să devii Monstruozitatea. Este un risc pe care numai tu ți-l poți asuma.

— Și dacă aleg să nu-mi asum acest risc? Întrebă Schuyler.

— Atunci sentința va fi dusă la bun sfârșit.

O tortura gândul că avea viața lui Mimi în mâinile sale. Să-și riște propria viață pentru a salva viața inamicului! Cum ar putea să facă așa ceva? O vizitase pe mama ei la spital, pentru a căuta îndrumare.

Allegra dormea liniștită în patul ei.

— Nu știu ce să fac. Dacă n-o fac, Mimi va muri. Dar dacă o fac, atunci aș putea deveni un monstru... Spune-mi ce să fac, mamă. Ajută-mă.

Dar, ca de obicei, din partea Allegrei nu veni nici un semn.

Și acum Jack o studia cu atenție pe Schuyler. Ce voia Jack tocmai acum? Nu ar trebui să stea lângă Mimi și s-o ajute să accepte inevitabilul?

Jack se uită la Lawrence, care-i urmărea cu mare atenție pe amândoi. Își întoarse privirea către Schuyler.

— Ești fiica mamei tale. Doar tu poți efectua judecata sângelui.

Ea făcu un pas înapoi.

Lawrence își dresese glasul, dar se abținu și nu scoase nici un cuvânt.

— Lawrence, chiar tu ai spus că Schuyler are puteri pe care niciunul dintre noi nu le are. Schuyler, te rog. Te implor, zise Jack cu lacrimi în ochi. Tu ești singura ei șansă. Chiar o vor distruge.

Dintr-odată Schuyler înțelese care era miza. Nu era vreun spectacol pe care Conclavul îl pusese în scenă pentru a se amuza. Efectuaseră o investigație și dăduseră o sentință. Pedepsa trebuia înregistrată în Cartea Legilor. Traversaseră oceanul până la Veneția, la vechea închisoare, pentru a duce la bun sfârșit sentința.

Sângele lui Mimi avea să fie ars.

Schuyler se uită bănuitoare la Jack. Sora ta a încercat să mă distrugă! A vrut să mă vadă moartă - luată de un Sânge Argintiu! Cum pot eu...

Dar știu ce avea de făcut. Acesta era semnul pe care-l așteptase de atâta timp. Se uită adânc în ochii verzi și neliniștiți ai lui Jack.

— OK, spuse ea respirând adânc. O voi face.

Patruzeci și șase.

Execuția avea loc într-una dintre vechile săli ale Palatului Dogilor și începu cu o pronunțare formală a sentinței. Mimi Force fu condusă în fața sălii în cătușe. O robă neagră îi acoperea umerii, iar părul ei blond era acoperit de glugă.

Conclavul Străbunilor se așeză în jurul ei în semicerc. Protectorul-Șef tocmai terminase de descris procesul, când Lawrence îl întrerupse.

— În calitate mea de Regis, am dreptul de a cere o judecată a sângelui pentru a confirma sau a respinge constatările Conclavului reunit.

— Judecată a sângelui? Întrebă Edmund Oelrich, Protectorul-Șef. Dar, evident, nu se poate așa ceva. Allegra este în comă, nu-i așa?

Charles Force, care era așezat în față lângă fiul său, sări în picioare.

— Susțin cererea unei judecăți de sânge.

— Lawrence, este o idee bună? Despre ce vorbești? Întrebă Nan Cutler.

— Fiica Allegrei, Schuyler Van Alen, s-a oferit să îndeplinească ritualul.

Lawrence o strigă pe Schuyler să se apropie.

— Metisa? Exclamă Forsyth Llewellyn. Mă opun! De unde știm că este potrivită pentru așa ceva?

— Fiica Allegrei? Întrebă un alt Străbun.

— Este dotată cu puteri mult peste cele normale și sunt sigur că va reuși să ducă la bun sfârșit această sarcină.

Se auzi un val de rumoare în rândurile Conclavului și execuția fu amânată până când membrii aveau să ajungă la un consens cu privire la noua situație într-o sală alăturată. Câteva ore mai târziu, Conclavul se reîntoarse, într-un final, Protectorul-Șef vorbi.

— Judecata de sânge va fi îndeplinită!

Mimi și Schuyler fură conduse spre o celulă îngustă din apropierea sălii de judecată. Lawrence o bătu pe Schuyler pe umăr cordial.

— Ai grijă, și nu uita ce ți-am spus.

Când rămaseră singure, Mimi își trase gluga de pe cap și se uită dezgustată la Schuyler.

— Tu!

— Eu.

— Nu am nevoie de tine. Mai degrabă aș muri.

— Chiar așa? Pentru că asta este cealaltă opțiune, cu siguranță, izbucni Schuyler.

Mimi se înroși.

— Fratele meu te-a pus să faci asta, nu-i așa?

— Da. Lui trebuie să-i mulțumești că ți-a salvat viața, dacă într-adevăr vei fi găsită nevinovată, răspunse Schuyler.

Mimi își încrucișă brațele și începu să-și studieze unghiile.

— Bine. Hai să terminăm odată bâlciul ăsta.

Mimi își ridică bărbia și închise ochii. Schuyler se ridică pe vârfuri și-și duse gura aproape de gâtul lui Mimi. Își înfipse colții... și exact ca și cu Oliver, fu dusă în trecutul acesteia... vedea ce ascund amintirile lui Mimi... zbură înapoi la noaptea atacului.

Sălile întunecate de sub pământ ale Depozitarului. Mimi și Kingsley râzând deasupra unei cărți. Stăteau în interiorul unei pentagrame cu o lumânare care pâlpâia și le proiecta umbrele pe pereții de piatră.

Mimi care-și tăia vena de la încheietură, lăsând sângele să curgă deasupra flăcării și rostind cuvintele.

Dar apoi... nu se întâmplă nimic.

Mimi leșină și vraja nu se împlini.

Fusese incapabilă de a-și aduna ura necesară pentru a-i chema pe cei cu Sânge Argintiu.

Dar Mimi nu-și pierduse cunoștința, ci era doar dezorientată. Fusese martora evenimentelor care se desfășuraseră, dar amintirile ei erau blocate în subconștient, de aceea ea nu putuse să-și amintească nimic pentru a-și dovedi inocența. Acum, cu ajutorul judecății de sânge, Schuyler putea vedea ce se întâmplase cu adevărat.

Kingsley înjură și luă cuțitul. Își tăie și el încheietura și chemă forțele cu o voce gravă și profundă.

Pământul se despică: cutremurul, flacăra ce se stinse. Aerul se umplu de fum și dintr-odată o masă amorfă și întunecată se repezi la Bliss Llewellyn și apoi la Priscilla Dupont, pe care o și ucise.

În nebunia care urmă, Kingsley o ajută pe Mimi să se ridice și-i puse o mână pe umăr.

Schuyler simți o apăsare rece în ceafă, exact așa cum simțise și Mimi. Apoi Kingsley o împinse pe Mimi afară din firidă și alergă spre Depozitar, prefăcându-se că era prins sub un raft de cărți.

Vinovatul era Kingsley.

Schuyler se hrănea cu sângele lui Mimi. Știa că trebuie să se oprească, dar nu putea. Voia să vadă, să devoreze complet toate amintirile ei. Dar zări altceva: noaptea Balului Celor Patru Sute. After-party-ul de la Fundația Angel Orensanz. Jack Force, punându-și masca neagră, purtată de băiatul care o sărutase.

Deci până la urmă fusese Jack.

Când își dădu seama, îi dădu drumul lui Mimi și se îndepărtă scoțându-și colții. Chemarea sângelui era extrem de puternică – fusese tentată s-o consume complet pe Mimi, să devină Mimi, să-i absoarbă toate amintirile și ființa. Dar șocul de a-l vedea pe Jack cu masca neagră o salvase de la a deveni Monstruozitatea.

Schuyler era foarte slăbită și se clătină amețită, ținându-se de perete, în timp ce Mimi leșină și se prăbuși pe cel mai apropiat scaun.

Când își reveni în simțiri, Schuyler se întoarse pentru a lua cuvântul în fața Conclavului.

— Mimi este nevinovată, spuse ea, și exact așa cum îi arătase Lawrence, își deschise mintea către ei și le arătă ceea ce văzuse în timpul judecății de sânge, proiectând viziunea unui Kingsley Martin care chema un Sânge Argintiu asupra tuturor celor prezenți în sală.

Patruzeci și șapte.

Mimi fu lăsată să se întoarcă în sânul familiei, iar Schuyler aștepta împreună cu bunicul ei sosirea unei bărci cu motor la intrarea în Palatul Dogilor.

— O să-i aresteze pe cei din familia Martin? Întrebă Schuyler.

Lawrence ridică privirea spre cer.

— Da, un grup de Venatori a plecat deja spre locuința lor. Dar nu-i vor găsi acolo.

— De ce nu?

— Pentru că au dispărut deja. Nu va fi deloc ușor să-i prindem.

— Tu știi?

— Nu înainte de a vedea tu adevărul în gândurile lui Mimi. Bănuiam, dar nu știam. Nu e același lucru.

— Și atunci de ce nu ai făcut nimic?

— Nimic? Întrebă Lawrence zâmbind. Am salvat o fată nevinovată de la moarte. Eu nu aș numi asta nimic.

— Dar trebuia să fi trimis pe cineva acasă la Kingsley...

— Nu fără dovadă.

— Dar ai așteptat – și acum ei au dispărut.

Lawrence dădu din cap.

— Da, au dispărut. Dar cel puțin știm că eram pe calea cea bună.

Priscilla Dupont a fost ucisă nu doar pentru ca ei să-și arate puterea lor crescândă, ci pentru că ea era foarte aproape de a descoperi cine ascunde un Sânge Argintiu în cadrul Conclavului. De fapt, chiar avea de gând să îl confrunte pe vinovat atunci când a avut loc explozia.

— Avea de gând să divulge numele familiei Martin?

— Așa cred.

— Și asta ce dovedește?

— Dovedește faptul că eu și Cordelia am avut dreptate mereu.

— Dar acum că familia Martin a dispărut...

— Familia Martin nu era singura suspectă, adăugă Lawrence. Ei erau niște executanți, bieți pioni, obligați să facă jocul stăpânului lor. Dacă ceea ce mi-a zis ea este adevărat, mai există o familie, nedescoperită, care ascunde un Sânge Argintiu și care a jucat un rol esențial în reîntoarcerea lui Lucifer.

— Cine?

— Asta va trebui să aflăm noi, Schuyler.

Schuyler digeră informația. Familia Martin fusese descoperită, dar exista încă o forță din umbră care trăgea sforile. Se gândi la dosarele pe care Priscilla Dupont le strânsese înainte de a muri.

— Bunicule, ce s-a întâmplat cu Maggie Stanford? Știe cineva?

Lawrence clătină din cap.

— Nu.

Familia Force – Charles, Jack și Mimi – ieșiră din sala de judecată împreună. Pe fața lor se citea o ușurare evidentă.

Jack se apropie de Schuyler.

— Mulțumesc, spuse el simplu.

M-ai sărutat, gândi Schuyler. Își aduse aminte și alte cuvinte pe care el le rostise în acea seară... De unde știi că nu este interesat? Ai fi surprinsă.

Oare el știa că ea aflase?

Vru să-l mângâie pe obraz, să-i sărute buzele moi încă o dată, dar o văzu pe Mimi că-i privea încruntată. Chiar dacă Mimi Force îi datora viața, asta nu însemna că avea să fie drăguță cu Schuyler prea curând.

— Cu plăcere, îi zise ea lui Jack.

Charles li se alătură.

— Când ne vom întoarce la New York, o să-mi trimit șoferul să-ți ia lucrurile. Am aranjat deja dormitorul de oaspeți pentru tine. Cred că o să-ți placă.

— Despre ce vorbești? Întrebă Schuyler.

— Da, tată, ce naiba? Se băgă și Mimi.

— Bunicul tău văd că a uitat să-ți spună, zâmbi Charles malițios.

Lawrence, poate că tu ai câștigat în lupta pentru conducerea adunării, dar eu am câștigat lupta cu adopția. Schuyler, tribunalele celor cu Sânge Roșu au decis în nețărmurita lor înțelepciune să-mi acorde mie custodia ta.

— Bunicule...

— Este adevărat. Contestațiile mele au fost respinse, zise Lawrence cu capul plecat. Charles, nu mi-am imaginat că ai să persisti cu chestia asta. Îmi pare rău, Schuyler. Voi continua să lupt, dar pentru moment va trebui să locuiești cu familia Force. Charles, nu e nevoie să trimiți mașina s-o ia pe Schuyler. O s-o aduc chiar eu.

Mimi se uită cu ură la Schuyler, iar Jack era pur și simplu șocat.

Să locuiască cu ei?

Înnebuniseră?

Schuyler se uită de la un geamăn la altul și își dădu seama că supraviețuise judecății sângelui doar pentru a fi pusă în fața unei provocări noi și mult mai complicate.

Patruzeci și opt.

Întoarcerea la Penthouse des Rêves fu oarecum o dezamăgire în comparație cu răsfațul primit la clinica doctoriței Pat. Bliss fusese externată într-un final după câteva săptămâni în care stătuse sub observație, pentru a primi toate asigurările că starea ei era stabilă și nu existau semne că ar fi fost coruptă de vreun Sânge Argintiu. Se întrebă la ce se așteptau oare din partea ei – să atace lumea? Să-și taie venele? Asistentele se purtau de parcă le-ar fi fost frică să vină prea aproape de ea, de teamă că li s-ar fi putut întâmpla cine știe ce.

Era prima zi de schi și în mod normal familia s-ar fi aflat într-un avion spre Gstaad, dar problemele cu care se confrunta Conclavul îl obligaseră pe tatăl ei să plece la Veneția. BobbiAnne se dusesse cu el doar pentru a da iama prin magazinele de pe Via Condotti din Roma. Jordan plecase și ea cu părinții, din moment ce se hotărâseră că era prea mică pentru a fi lăsată acasă. Pe durata convalescenței, Bliss fusese lăsată în grija personalului casei. Stătuse acasă în timpul procesului și condamnării lui Mimi, dar era sigură că tânăra Force avea să se întoarcă nevătămată. Era mult prea simplu să-ți imaginezi viața fără personalitatea de dictator a lui Mimi și în nici un caz universul nu avea să-i asculte dorința de a o scăpa de ea.

Bliss se plictisea singură în apartament și în lipsa altui lucru mai bun de făcut se hotărî să-și facă ordine prin dulap. Poate chiar să se apuce de acea curățenie rituală de primăvară pe care toate revistele de femei o recomandau: să arunce hainele pe care nu le mai purtase de doi ani, care erau prea lălâi sau care nu-i mai veneau – genul acesta de lucruri.

Tocmai scotea la iveală un vechi pulover croșetat, când o cutie lungă de catifea căzu pe podea și din ea căzu un colier.

Era smaraldul. Uitase să-l dea înapoi tatălui ei pentru a-l păstra bine în cutia de valori. Bliss îl ridică cu precauție, dată fiind povestea din spatele acestei bijuterii. Blestemul lui Lucifer, chiar așa. Pe când aranja colierul în cutie, de sub pernița de catifea căzu o fotografie.

Bliss o ridică. Era o fotografie de-a tatălui ei, slab și tânăr, îmbrăcat într-o jachetă și cizme de vânătoare, împreună cu o femeie despre care Bliss crezuse mereu că este mama ei. Tatăl ei purta o copie a acestei fotografii în portofel. Asta se păstrase mult mai bine. Bliss se uită la părul blond și lung al mamei ei și la ochii mari de căprioară. Ochii lui Bliss, cum spunea mereu tatăl

ei. Ai ochii mamei tale. Ochii mamei ei erau verzi, la fel ca ai ei, la fel de verzi ca smaraldul pe care-l ținea în mână.

Bliss întoarse poza.

Forsyth Llewellyn și Allegra Van Alen, 1982.

Allegra Van Alen?

Acesta nu era numele mamei lui Schuyler?

Cu siguranță era o greșeală. Numele mamei ei era Charlotte Potter.

Ce însemna asta?

Bliss întorcea pe toate părțile ciudata inscripție când auzi un zgomot la fereastră. Geamurile se sparseră la picioarele ei și Bliss alergă să vadă ce se întâmplase.

Băiatul tremura din tot corpul într-un colț, cu picioarele pline de sânge de la cioburile de sticlă. Purta același tricou și blugi ca ultima oară când îl văzuse. Părul negru îi era flească și îi aruncă aceeași privire tristă și abătută.

Dylan! Chiar el era. Trăia.

El își ridică privirea, respirând sacadat și din greu.

Bliss alergă spre el cu smaraldul încă în mână.

Dylan se uită la Bliss și tresări de parcă ar fi fost rănit atunci când văzu ce ținea ea în palmă.

— Ești încă în viață! Zise Bliss bucuroasă. Dar ești rănit – lasă-mă să te ajut.

Dylan clătină din cap.

— Nu avem timp de asta acum. Știu cine este cel cu Sânge Argintiu.

SFÂRȘIT